

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 10

Dimecres, 14 d'abril de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 18 i 19

Í N D E X

Sessió núm. 18

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2003
(tram. 360-00003/07) (p. 3)

Sessió núm. 19

Proposició de llei

de l'Agència Catalana de Turisme (presa en consideració) (tram. 202-00010/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desplegament del programa de govern pel que fa al Departament de Cultura
(tram. 300-00156/07) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 300-00244/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència juvenil (tram. 300-00369/07) (p. 32)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les prioritats de la seva agenda internacional, especialment pel que fa
a la cooperació i la solidaritat (tram. 300-00328/07) (p. 34)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00026/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern davant de l'actualitat política
(tram. 317-00027/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quins són els criteris bàsics per a un nou model de finançament
per a Catalunya (tram. 317-00028/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre la política catalana i espanyola actual (tram. 317-00029/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre quines són les seves prioritats polítiques per a les
setmanes vinents (tram. 317-00030/07) (p. 43)

→

al Consell Executiu sobre les seleccions esportives catalanes (tram. 310-00115/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les aportacions i les mesures de suport previstes pel Departament de Cultura amb motiu de la proclamació de Banyoles (Pla de l'Estany) com a capital cultural catalana de l'any 2004 (tram. 310-00050/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre les obres d'ampliació del centre educatiu El Segre i altres mesures per a incrementar les places de justícia juvenil (tram. 310-00052/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la previsió dels terminis per a iniciar les obres de construcció del centre penitenciari Brians II, a la finca de Can Margarit, de Sant Esteve Sesrovires (Baix Llobregat) (tram. 310-00053/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les mesures que ha pres el Departament d'Interior pel que fa a la millora de la seguretat en les comarques de Tarragona i de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00054/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la campanya forestal de l'estiu vinent (tram. 310-00055/07) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de coordinació de les policies locals (tram. 300-00303/07) (p. 50)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat de l'educació (tram. 300-00372/07) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament (tram. 300-00375/07) (p. 59)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els plans de dinamització i excel·lència turística (tram. 300-00199/07) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la societat de la informació (tram. 302-00017/07) (p. 68)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables (tram. 302-00018/07) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament local, especialment pel que fa referència als instruments de cooperació local (tram. 302-00019/07) (p. 75)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conflictivitat institucional amb el Govern de l'Estat (tram. 302-00020/07) (p. 79)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa d'oficines del Departament de Benestar i Família (tram. 302-00021/07) (p. 85)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures ferroviàries (tram. 302-00022/07) (p. 89)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera de Cultura, el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2003 (tram. 360-00003/07). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe, BOPC, 34, 7).

El president

S'obre la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2003 (tram. 360-00003/07)

Senyores diputades, senyors diputats, començarem aquest Ple amb l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2003. D'acord amb l'article 144.3 del Reglament, fa la presentació del resum de l'Informe anual el Síndic de Greuges, honorable senyor Anton Cañellas i Balcells, a qui demanem que ocupi la tribuna.

(Pausa.)

Té la paraula.

El síndic de greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec davant de vostès per exposar-los un resum de l'Informe del Síndic de Greuges de l'exercici 2003, informe que vaig donar al Registre de documents del Parlament el 5 de març. L'Informe és voluminós, ocupa els set fascicles del *Butlletí Oficial* del 19 de març; però, com és habitual, incorpora una primera part, la presentació i els punts a destacar, que mira de fer-ne una aproximació sumària.

L'Informe ha estat analitzat amb deteniment en la Comissió parlamentària corresponent, els dies 29 i 30 del passat mes de març, i en ella els diversos grups parlamentaris han plantejat preguntes i demanat aclariments que hem intentat respondre. En conseqüència, destacaré algun dels comentaris que l'Informe conté.

Senyores diputades, senyors diputats, començaré recordant algunes dades estadístiques. El nombre d'actuacions iniciades l'any 2003 ha estat de 4.617. De totes aquestes, 46 ho van ser d'ofici, és a dir, per iniciativa pròpia del Síndic. En relació amb els darrers anys, aquestes dades indiquen que ens movem en un marc d'estabilitat pel que fa al nombre d'actuacions. Si des-

comptem les queixes repetides, les que tenen exactament el mateix objectiu i idèntica formulació, des del 2000 n'iniciem aproximadament unes quatre mil cada any. L'Administració local i l'autonòmica reben de manera més o menys semblant el gros de les queixes dels ciutadans.

El grau d'acceptació de les 769 consideracions que hem adreçat a les administracions públiques perquè modifiquessin la seva actuació se situava en el dia d'ahir a gairebé el 77 per cent. La col·laboració de les administracions públiques amb el Síndic ha estat en general la que exigeix la Llei. En algunes ocasions, però, les administracions no han respost les nostres peticions d'informació o les nostres consideracions, i és per això que a l'annex 6 relacionem, fent ús de l'habilitació legal que tenim per fer-ho, aquestes administracions.

Entre les mesures organitzatives i de divulgació adoptades, vull remarcar la consolidació de la pàgina web com una eina potent de difusió. S'han rebut més de quaranta mil visites i s'han descarregat més de vint-i-vuit mil arxius, el que representa pràcticament el doble de l'any 2002. Des del 20 de març, amb motiu del vintè aniversari de l'aprovació de la Llei reguladora l'any 1984, és parcialment operativa una pàgina web, força millorada. En els propers mesos completarem aquesta millora amb la incorporació d'una base de dades, de consulta lliure, amb les nostres resolucions més rellevants, de les quals es podrà accedir a la part de l'Informe corresponent.

Hem continuat amb els desplaçaments fora de la seu, que efectuo personalment, acompanyat d'alguns membres de la nostra oficina. Hem visitat aquest any el Vendrell, Cervera, Valls i Mollerussa. A més, el Servei d'Informació al Ciutadà ha comptabilitzat 3.241 actuacions, tot continuant la seva tasca d'atenció, tant telefònica com amb entrevista personal a la nostra seu.

Entre les activitats de divulgació també vull destacar el butlletí informatiu *Drets Ciutadans*, amb una periodicitat de cinc números anuals, i el resum de l'Informe, que rebran d'aquí a uns dies i que aquest any publiquem ja per novena vegada.

Altres activitats són la celebració, per primera vegada, a la Universitat Autònoma de Barcelona d'un curs universitari de setze sessions sobre la institució del Síndic de Greuges a Catalunya, i el desplegament de l'activitat de la Càtedra d'Immigració, Drets i Ciutadania, creada a la Universitat de Girona a finals de l'any 2001, com a resultat de la col·laboració d'aquesta Universitat, la de Girona, el bisbat de Girona i el Síndic de Greuges.

D'altra banda, l'any 2003 hem continuat els contactes freqüents amb altres entitats de garantia de drets i en els tres àmbits habituals: el català, l'estatal i l'internacional. En aquest sentit, voldria destacar la continuïtat de la nostra col·laboració amb els síndics universitaris i l'increment de la desenvolupada amb els síndics municipals de greuges, una part dels quals –els d'Argenton, Badalona, Figueres, Girona, Reus i Sant Boi de Llobregat– estan avui a la tribuna, convidats per mi. Durant l'any també hem rebut algun dels nostres col·legues, com ara el defensor del poble europeu, el de Colòmbia, el d'Àustria, el de l'Equador.

Igualment, vam desenvolupar un treball de camp a Tunísia per explorar possibilitats de col·laboració futura amb vista a caminar cap a un espai mediterrani de drets humans. Recuperar la Mediterrània, avui un escenari de conflicte, com un lloc d'encontre de les dues ribes ha de ser una prioritat. Encara que molt modestament, nosaltres, els síndics, que ja hem fet diverses aproximacions al Marroc, estem disposats a contribuir-hi.

Aquesta faceta de la nostra activitat, que es concreta en relacions amb altres institucions d'*ombudsmen*, té diverses funcions. D'una banda, la creació i la consolidació de xarxes institucionals que persegueixen uns objectius comuns i que permeten establir sinergies i reforçar cada una de les organitzacions que les integren. Amb aquest propòsit, vam unir esforços amb el defensor de la ciutadania de Badalona, per fer possible una jornada d'intercanvi entre els síndics municipals catalans i el *difensore civico* de la regió de la Llombardia. En aquest mateix sentit, voldria citar la IV Trobada d'Ombudsmen Regionals de la Unió Europea, celebrada a València el passat mes d'abril, que s'organitza amb periodicitat bianual des de l'any 1997, quan a iniciativa nostra, del Síndic, se'n va celebrar la primera trobada a Barcelona.

D'altra banda, la projecció internacional és també la nostra forma de contribuir al desenvolupament de l'estat social i democràtic de dret en àrees geogràfiques on les seves poblacions pugnen per implantar-lo. Així, hem mantingut els nostres contactes amb Llatinoamèrica, la major part d'ells a través de la Federació Iberoamericana d'Ombudsmen, i també hem continuat el programa de cooperació amb els Balcans, l'actuació més recent del qual ha estat el projecte d'assistència jurídica gratuïta a la ciutat sèrbia de Nis. M'és molt grat referir que la valoració per part de les autoritats d'aquell país ha estat prou positiva per prosseguir aquesta mateixa tasca amb finançament propi del mateix país.

I, finalment, però no menys important, aquesta activitat internacional també és una manera de contribuir, de fer present Catalunya en el món a través d'una de les seves institucions.

Entre els esdeveniments de futur, em plau comentar-los que, tal com vaig anunciar a la sessió de la Comissió del Síndic, el proper mes de juliol tindrà lloc a Barcelona, en el recinte del Fòrum 2004, la primera taula rodona d'*ombudsmen* regionals europeus, dels quaranta-cinc estats membres del Consell d'Europa, trobada que es preveu que es continuarà convocant amb periodicitat bianual. Aquest esdeveniment està organitzat, amb la nostra col·laboració, pel Consell d'Autoritats Locals i Regionals i el Comissionat de Drets Humans del Consell d'Europa. Penso que, juntament amb la importància dels temes que tractarem –el dret a l'habitatge i el dret a un medi ambient net, entre altres–, cal remarcar que Catalunya haurà estat la seu i la impulsora d'un acte de reconeixement del paper de les regions en tot el continent.

Em referiré tot seguit a una petita part de les qüestions que he destacat en l'Informe, amb la indicació dels capítols en què es troben.

El primer capítol, «Administració general», aglutina el major nombre d'actuacions, relatives a procediment administratiu, funció pública, contractació administrativa i expropiació forçosa, responsabilitat patrimonial i participació en els afers públics.

En l'apartat de procediment administratiu, insistim en temes clàssics en els nostres informes, és a dir, la manca de resolució expressa, lentitud en la resposta, motivació insuficient, errors en la tramitació i defectes de notificació imputables a l'Administració pública. Com he dit altres vegades, la major part de les actuacions administratives no incorren en aquests defectes, però ens continuen arribant casos en els quals sí que són presents aquestes infraccions a les normes. Aquí no es plantegen problemes normatius, perquè la legislació ja indica suficientment què és el que cal fer, sinó de recursos o d'organització. Efectivament, en ocasions, la manca de resposta no és deguda a desconsideració envers el ciutadà, sinó a la manca de recursos de l'organització, necessaris per atendre'ls amb agilitat. És per això que, més enllà de les mesures concretes que les administracions concernides adopten, hem d'insistir des del Síndic en l'adopció de mesures amb caràcter general, com ara l'impuls d'estratègies de qualitat.

En l'àmbit de la responsabilitat patrimonial, les administracions, en particular les administracions locals, sistemàticament obliguen els ciutadans a acudir als tribunals per obtenir el rescabament dels danys rebuts. No pretenem que es reconeixin indemnitzacions per danys imputables a la manca de diligència del mateix ciutadà, ni suggerim estàndards de qualitat molt per sobre dels que podem pagar, dels que ens podem permetre com a societat. Estem dient que l'Administració ha de respondre quan no compleix els nivells d'eficàcia o de qualitat que ella mateixa ha fixat en una norma o en un compromís –com ara, per exemple, el manteniment de la via pública, l'atenció sanitària o l'administració de justícia– i causa amb això un perjudici a un ciutadà.

Senyores diputades i senyors diputats, la intervenció d'un òrgan consultiu com és la Comissió Jurídica Assessora en tots els expedients de responsabilitat patrimonial mitjançant un dictamen, fins i tot en aquelles reclamacions interposades davant les administracions locals, es configura com un element que ajuda a garantir la legalitat i l'encert de la decisió. Per això insistim des de fa uns anys que aquest Parlament clarifiqui la intervenció d'aquest òrgan en els expedients de reclamacions per danys que afecten els ens locals.

La major part de les queixes que rebem en l'àmbit tributari responen igualment a l'aplicació incorrecta de la normativa. En general, l'Administració tributària també actua correctament; amb tot, volem cridar l'atenció sobre un aspecte que en ocasions es presenta i que ens preocupa. A vegades, sembla que per a l'Administració que gestiona els tributs sigui d'interès general voler cobrar el màxim i disposar el major temps possible dels recursos aportats pel ciutadà. És el cas, potser excessivament freqüent, de la no-aplicació d'ofici de determinades deduccions, la resistència a assumir determinats criteris jurisprudencials més favorables al contribuent

o la manca d'aval prestats un cop complerta l'obligació garantida.

Tanmateix, les modificacions normatives dels darrers anys insisteixen a agilitar precisament aquesta activitat de devolució. Novament, les solucions són bàsicament de recursos i d'organització. A vegades, però, sí que calen canvis en les normes. Així, en l'epígraf dedicat a la contractació administrativa, comentem que el Reglament de la Llei de ports de Catalunya va recollir l'argumentació que havíem defensat arran d'un cas del Masnou, en el sentit que l'ocupació amb instal·lacions desmuntables, per exemple, les destinades a restaurants en ports gestionats amb concessió administrativa, no pot ser superior a tres anys. En conclusió, penso que cal potenciar, que cal impulsar polítiques de qualitat, que involucrin tots els membres de les organitzacions públiques, i això pot ajudar a millorar significativament els serveis que presten.

Hi ha, senyores diputades i senyors diputats, mecanismes prou estudiats que cal aplicar amb decisió, com ara el diagnòstic realista de la situació en què ens trobem en relació amb els objectius a assolir en l'articulació d'un sistema d'indicadors, com poden ser les queixes, que actualitzin periòdicament aquest diagnòstic; com també cal aplicar amb decisió la vinculació de determinats incentius professionals, o dels processos de selecció i de formació continuada del personal, amb uns objectius a assolir prèviament definits. El nostre compromís amb el Premio Ciudadanía a la Calidad en los Servicios Públicos, que se celebrarà a Alcobendas, Madrid, la setmana vinent, i el jurat del qual presidiré per tercera vegada, respon en aquest convenciment.

En el capítol d'ordenació del territori, senyores diputades i senyors diputats, ens referim a les problemàtiques de l'habitatge, l'urbanisme i el medi ambient.

Pel que fa a la primera, l'habitatge, recordem que l'article 47 de la Constitució disposa que els poders públics regularan la utilització del sòl d'acord amb l'interès general a fi d'impedir l'especulació i que la comunitat ha de participar en les plusvàlues que generi l'acció urbanística de les entitats públiques. Amb vista a aconseguir aquest objectiu, afirmem que la Llei d'urbanisme de Catalunya, aprovada l'any 2002, representa un progrés. Així, destaquem la reserva del 20 per cent del sòl residencial de nova implantació, tant del sòl urbà com del sòl no urbanitzable, per a la construcció d'habitatges de protecció pública. De la mateixa manera, hem de subratllar el fet que aquesta Llei preveu que els ajuntaments puguin fer la transmissió de patrimoni municipal del sòl per concurs públic i no per subhasta, com s'havia fet fins ara.

Tanmateix, recordem el que ja hem dit altres anys, que les causes de l'augment del preu de l'habitatge no són exclusivament urbanístiques. L'arribada de l'euro o la crisi borsària no són fenòmens urbanístics. El legislador urbanístic, des de l'any 1956, quan s'aprovà la primera Llei del sòl, sempre ha intentat posar a l'abast de les administracions solucions per evitar l'augment desproporcionat dels preus. L'experiència ens mostra que l'urbanisme no pot resoldre per si sol les greus disfuncions del mercat immobiliari, sinó que també calen

mesures de caràcter econòmic, com ara les mesures fiscals, les de política monetària i les de control de les plusvàlues especulatives.

A medi ambient, ens apropem a la problemàtica de la contaminació acústica, que ja hem tractat altres vegades. Ho fem des de la perspectiva de les resolucions judicials sobre la matèria dictades per òrgans jurisdiccionals internacionals, com el Tribunal Europeu de Drets Humans, i pels tribunals interns nostres.

A hores d'ara, no hi ha dubte que la inactivitat municipal davant dels sorolls evitables i insuportables implica una vulneració de drets fonamentals, a la intimitat personal i familiar i a la inviolabilitat del domicili. Fem un repàs de les situacions de conflicte i de les mesures a l'abast de les administracions per evitar fer crònics els problemes i que s'hagin de remetre a la via judicial. Considerem que la inactivitat administrativa implica uns costos econòmics, i en salut i en malestar social, que posen de relleu la necessitat d'una major diligència de les administracions públiques en aquesta matèria.

Altres temàtiques que abordem són la legalització i la clausura d'abocadors, els cabals ecològics dels rius de Catalunya i la protecció dels boscos davant del perill d'incendi. Pel que fa als boscos, comentem que hi ha dubtes sobre qui ha de desenvolupar en determinades urbanitzacions algunes de les actuacions previstes en la Llei de prevenció dels incendis forestals, aprovada per aquest Parlament l'any passat. No està prou clar si les entitats que han de portar a terme aquestes actuacions han de ser les juntes de conservació de les urbanitzacions, les agrupacions de defensa forestal, els ajuntaments o el Departament de Medi Ambient de la Generalitat. Atès que l'estiu és molt a prop, caldria, senyores diputades i senyors diputats, planificar-ho amb urgència.

En l'Informe de l'any 2002, en el capítol de consum, vam fer referència ja a l'aparició dels nous serveis al mercat i la sensació de desprotecció que sovint tenen els seus usuaris. Considerem que les mesures de protecció passen per establir un marc regulador de la relació entre usuari i prestador, i definir els drets i obligacions de cada part de la relació. A més, cal fer un esforç per informar els ciutadans sobre els seus drets en aquest àmbit i sobre els instruments que tenen per reaccionar quan creuen que han estat vulnerats per l'operador del servei públic. En aquest sentit, hem analitzat els anomenats «registres de morosos». Com a conclusió, proposem establir per reglament l'obligació dels responsables dels registres de solvència patrimonial d'informar el ciutadà que hi ha estat inscrit de les accions que té al seu abast per exigir la cancel·lació o la modificació d'inscripcions que no responen a un deute cert.

Senyores diputades i senyors diputats, en relació amb els serveis públics liberalitzats, com ara l'electricitat o el telèfon, ens remetem a l'Informe extraordinari sobre el servei públic de subministrament elèctric, en el qual en aplicació de les sinergies que abans citava hem comptat amb el suport de diversos síndics europeus.

Aquest Informe, que es va publicar en el *Butlletí del Parlament* el passat 23 de gener, reconeix el progrés

que ha significat el Reglament de subministrament elèctric de desembre de l'any 2001. Amb tot, efectuem al Govern de Catalunya cinc recomanacions de modificació de normativa en relació amb el procediment de les reclamacions sobre la facturació, la verificació dels comptadors, els danys i perjudicis causats i els descomptes per incompliment dels estàndards de qualitat. També hem demanat una atenció especial als usuaris vulnerables, com ara la gent gran, les famílies nombroses i amb fills petits o les persones que viuen en llocs apartats.

Sanitat, pensions i treball i serveis socials, juntament amb educació, que analitzem en el capítol d'infants, concentren bona part de les polítiques orientades a garantir la cohesió social, polítiques que requereixen unes aportacions de recursos abundants que justifiquen un sistema tributari potent.

Enguany, senyores diputades i senyors diputats, en el capítol de sanitat ens ocupem de nou de la malaltia mental, i comentem les noves visites efectuades a equipaments com el parc hospitalari Martí i Julià de Salt i l'hospital de Santa Maria de Lleida, en els quals vam detectar progressos significatius. Pel que fa als malalts mentals, també fem un repàs als recursos i dèficits en rehabilitació i inserció social i laboral. Però, juntament amb això, exposem també la recomanació que es positivitzin en una llei els drets sobre la salut i l'atenció sanitària proclamats en la Carta de drets i deures dels ciutadans en l'àmbit sanitari. La Carta va significar un progrés, però és només una orientació o, si es vol, un compromís polític. Així, doncs, no és jurídicament exigible. D'aquí la nostra insistència que se atorgui a aquesta Carta un rang legal.

La insuficiència de les pensions mínimes i la incompatibilitat de les pensions SOVI amb les de viduitat són, en la meua opinió, les qüestions més remarcables de les que es posen en l'apartat de pensions, ja que implica no complir el mandat que els poders públics tenen de garantir la suficiència econòmica durant la tercera edat, mitjançant pensions adequades, com estableix l'article 50 de la Constitució.

En l'apartat serveis socials, com altres anys, hem tractat tres àmbits que experimenten més d'una interacció entre ells: les situacions de pobresa, les persones amb discapacitat i la gent gran. A una part d'aquest col·lectiu, el de la gent gran dependent, fem referència més detallada en un informe especial que va publicar el *Butlletí del Parlament* el passat 12 de febrer. (Pausa.) Allí, en aquest Informe, analitzem la situació de les persones grans que per raó de la pèrdua de capacitat necessiten ajuda important per a les activitats de la vida diària, i el concloem amb trenta-dues propostes i suggeriments. Insistim en la necessitat d'efectuar una memòria econòmica dels costos d'implantació d'un model d'atenció universal que prioritzi les prestacions de proximitat en l'àmbit de l'atenció comunitària. Un cop determinada la seva viabilitat econòmica, s'haurien d'establir amb rang de llei els drets dels destinataris i usuaris dels serveis per a persones dependents. En aquest sentit, proposem l'elaboració d'una nova llei de serveis socials que defineixi els drets subjectius de tots els ciutadans que es trobin en aquesta situació a les prestacions bàsiques establertes en un catàleg específic.

Dediquem a la infància tres grans apartats, que corresponen al sistema públic de protecció, al sistema públic d'educació, i un tercer bloc constituït per temes diversos que eren més difícils d'incloure en aquests altres dos epígrafs.

L'any 2003 vam presentar un informe monogràfic sobre els centres residencials d'acció educativa. En les conclusions d'aquest Informe extraordinari, i més enllà de les mancances i encerts que podríem trobar en aquest recurs residencial, vam assenyalar que l'atenció en centres tenia massa pes en comparació amb la resta de recursos alternatius a la família, i per això insistim tant en la necessitat de potenciar els acolliments familiars. Després d'haver visitat una vegada més els centres de justícia juvenil, vam haver de destacar que la creació de noves places no s'hauria d'haver fet dins els mateixos centres, perquè es corria el perill de massificar-los, sinó en centres nous, i que faltaven unitats terapèutiques.

El més remarcable, dins del sistema educatiu, va ser l'actuació d'ofici sobre la igualtat d'oportunitats en ensenyament. Totes les altres qüestions que es van presentar en aquest terreny convergien d'una manera o altra en aquest gran tema. I els conflictes que resulten de les separacions familiars, tot i no ser competència de la nostra institució, han continuat arribant al Síndic d'una manera alarmant i quasi, diríem, dramàtica. I per això pensem que la mediació familiar en els processos de separació hauria d'esdevenir un tràmit obligatori.

El capítol de justícia es desplega en tres apartats: seguretat ciutadana, serveis penitenciaris i Administració de justícia. Com en els darrers anys, les qüestions relatives a la seguretat ciutadana se centren en la percepció d'inseguretat en determinats espais i en la proporcionalitat en les actuacions dels cossos de seguretat. Les nostres consideracions fan referència novament a recursos, a cobrir les plantilles previstes i a organització. I així, demanem millores en la formació inicial i continuada de les policies, i en el seu estatus professional. També demanem el màxim compromís dels comandaments per evitar actuacions contràries a allò que disposa la Llei de forces i cossos de seguretat.

Ens ocupem novament dels sistemes electrònics de videovigilància, i ho fem en l'anomenat Llibre segon, aquell apartat final de l'Informe en què cada any exposem unes reflexions sobre les quals ens permetem demanar una especial atenció per part d'aquest Parlament.

En relació amb els sistemes de videovigilància que tenen finalitats policials, demanem que el Departament d'Interior vetlli per la retirada d'aquells en els quals l'autorització ja ha estat caducada. Però ens centrem en l'ús d'aquests dispositius específicament per al control i la regulació del trànsit. Del seu ús, en fem una valoració positiva, sempre que ajudin a protegir millor drets fonamentals de les persones, com ara el dret a la vida o el dret a la integritat física. Tanmateix, en vista a garantir altres drets en presència, recomanem la modificació de la normativa catalana en quatre aspectes. Finalment, hem plantejat al Defensor del Poble que valori la necessitat de recomanar que es reglamenti l'ús de la videovigilància en l'àmbit privat, pendent des de l'any 1997.

En l'epígraf, senyores diputades i senyors diputats, de serveis penitenciaris, ens centrem en l'atenció sanitària i particularment en els presos malalts mentals i toxicòmans. Fem una valoració positiva de la unitat hospitalària psiquiàtrica penitenciària de Brians, l'anàlisi de la qual abordem en el capítol de sanitat. També és positiva la valoració del Programa pilot d'intercanvi de xeringues a la presó de Tarragona, la generalització del qual hem demanat, i ens complau que els actuals responsables penitenciaris hagin decidit ampliar-lo ja a la presó de Ponent.

Penso que és obligat fer una referència, també, al problema molt greu de la massificació de les nostres presons. Em consta el propòsit del Govern d'incrementar el nombre de places penitenciàries sense renunciar a altres mesures alternatives a la presó que durant anys s'han treballat en la nostra Administració penitenciària com a resposta social a les infraccions penals. Amb tot, davant la urgència i la importància de garantir un respecte als drets humans dels presos, i per raons de seguretat, ja que la reinserció requereix uns determinats mitjans sense els quals és molt difícil assolir-la, em permetran que demani novament, com vaig fer en comissió, que totes les forces polítiques, des de les seves responsabilitats respectives i des de tots els nivells territorials, assumeixin que aquest és un problema de país —és un problema de país. La dotació de recursos personals i materials torna a ser present en els nostres comentaris amb relació a l'Administració de justícia, i a ells em remeto. Fem un particular esment a la necessària dotació de recursos per al Registre Civil, particularment de recursos informàtics, que si s'efectués implicaria millores espectaculars. Aquesta oficina pública de Registre Civil ha vist molt incrementada la demanda del seu servei a conseqüència de l'augment d'estrangers en el territori. Uns exemples d'aquestes noves demandes són el nombre creixent d'expedients de matrimoni entre nacionals i estrangers, als quals ens hem referit en altres ocasions, o d'adquisició de la nacionalitat espanyola. També és el cas, que comentem en guany, d'atorgament de la nacionalitat espanyola amb valor de simple presumpció per als fills d'estrangers, als quals la legislació no atribueix cap nacionalitat.

A propòsit de la nupcialitat vull compartir amb vostès una dada que considero força reveladora dels canvis que la immigració comporta i dels estereotips que sovint l'acompanyen. Tenim dades de la taxa bruta de nupcialitat dels estrangers en l'any 1999, que va ser del 14 per cada mil residents. És l'únic any del qual em consta que tinguem dades. Doncs, bé, aquesta taxa gairebé triplica la dels espanyols, que va ser del 5,1 per mil aquell any. Contràriament al que algú pot pensar, la pràctica més estesa és el matrimoni mixt; concretament, en nou de cada deu matrimonis en què participa un estranger l'altre cònjuge és de nacionalitat espanyola.

Precisament, també, senyores diputades i senyors diputats, en el capítol dedicat a la immigració comentem els darrers canvis normatius i insistim en la necessitat d'aplicar polítiques que donin resposta a les persones amb situació d'irregularitat i que afrontin el problema amb realisme, tenint presents les darreres iniciatives de la Comissió del Parlament Europeu.

Molt honorable senyor president, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies. Seguidament poden fixar la seva posició els grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, les primeres paraules són de felicitació a l'excel·lentíssim síndic de greuges, el senyor Anton Cañellas, per la redacció d'un acuradíssim informe que ens dona moltes eines als diputats per treballar durant aquest any i per treballar els temes en els quals ens podrem nodrir de la informació d'aquest Informe que s'ha presentat avui i que en el seu dia es va presentar a la Comissió de la sindicatura.

Alhora remarcar i fer un reconeixement de la tasca de tot l'equip, dels seus acompanyants i de tot l'equip de la sindicatura, no tan sols pel dia a dia de la feina d'anar treballant les queixes dels ciutadans, sinó per la importància de poder confeccionar un informe d'aquestes característiques, en el qual no solament hi ha un diagnòstic, sinó una explicació i unes possibilitats i unes propostes.

Bé, felicitar també el síndic pel creixent prestigi internacional que cada cop més té aquest organisme català, pels programes de col·laboració com el dels Balcans. I també fer arribar la nostra felicitació, del nostre Grup, pel grau d'acceptació de les consideracions del síndic l'any 2003; concretament, el 74, gairebé el 75 per cent de les 4.617 queixes que s'han produït el 2003, lleugerament superior a les 4.542 del 2002, que han arribat a la sindicatura. Considerem que és un nivell molt alt, i algunes d'elles molt treballades, com després podrem desenvolupar. L'augment considerable de les consultes de la web de la sindicatura i la intensificació de la col·laboració amb els síndics municipals, amb diferents síndics d'aquelles ciutats que poden i han optat per tenir síndic municipal, considerem també que és un assumpte i unes tasques realment importants per a la feina.

El nostre Grup remarca també la importància de la sindicatura un altre cop, un altre any, i es congratula pels vint anys que recentment s'han fet d'aquesta vida de l'organisme, i remarca també el caràcter independent d'aquest organisme, que ens aboca informació als diputats, anàlisi i diagnòstic a tots els grups del Parlament, per tal de poder treballar les diferents iniciatives amb suficient informació i per a fer un seguiment de l'acció del Govern. La seva funció és de supervisar l'actuació de l'Administració pública, tant de la Generalitat com dels ajuntaments, i nosaltres considerem que ho fa amb tot el rigor que és possible.

Remarcar, també, especialment la importància de la sindicatura de greuges, no tan sols a nivell parlamentari, sinó també a nivell d'una societat que cada vegada és més complexa, com la que tenim, una societat en què es creuen diversos tipus de contradiccions, diversos tipus de friccions socials, i en aquest sentit, l'exis-

tència d'un organisme com la sindicatura, que, diguem-ne, sense color polític, realment, fa un efecte de mediador social que nosaltres considerem que realment és essencial.

En aquest sentit, i abans de fer els comentaris concrets dels aspectes de l'Informe, que ja es va presentar en el seu dia a la Comissió, faré una mica de valoració des del punt de vista d'un diputat que és alcalde del món rural i, per tant, les seves intervencions sempre estan tintades o estan influïdes per la seva procedència rural.

Tot i els elogis que he fet i faig a l'Informe, trobem a faltar, de la manera que ja ho vaig expressar a la Comissió, la presència del món rural. La presència del món rural a l'Informe de la sindicatura de greuges realment és important. El trobem a faltar, no solament en el nombre de queixes que s'han produït provinents d'aquestes comarques rurals, sinó també en els tipus, en la tipologia de queixes, que en general totes tenen molta relació amb les àrees urbanes de Catalunya, com és ara –i ja vaig expressar-ho a la Comissió– que no ens surt tot el paquet de friccions socials que es produeixen, no tan sols a les zones rurals de l'interior, sinó també a les àrees de muntanya, i molt concretament a les àrees pirinenques; tot el paquet de tensions que es produeixen entre els veïns, diguem-ne, de segona residència i els veïns autòctons, que esdevenen sempre queixes cap als ajuntaments i cap a l'Administració, queixes que són de tipus tan estrambòtic com són, jo què sé, l'aparició de puces provinents d'un ramat que piquen les criatures, queixes de la gent rural com és la qüestió del manteniment dels camins de les cabaneres, dels camins rurals. No hi ha plasmada tampoc tota la problemàtica..., les queixes del món rural respecte a la creixent ampliació d'espais naturals. I no és que mostri el meu ni desinterès ni desacord amb aquest aspecte, però hi ha un paquet de queixes important en el món rural respecte a això, i tampoc no està plasmat en aquest Informe.

I, en aquest sentit, jo suggeriria que aquesta preocupació per aquestes queixes, suggeriria al síndic que les visites fora de la seu, com ja ell ha esmentat anteriorment que s'han produït a ciutats mitjanes, el que en podríem dir la tercera corona de Catalunya, Mollerussa..., fossin ja més al món rural, a poblacions de les zones més interiors de Catalunya, a pobles més petits, per poder nodrir d'aquesta problemàtica la sindicatura, i d'aquesta manera també arribar a la Comissió i al Parlament. Bé, jo, en aquest sentit, crec que aquesta és una proposta que és interessant de fer-la.

I passaria, doncs, a seguir comentant altres temes. Respecte a la preocupació de la sindicatura per les reclamacions patrimonials, o sigui, la sistemàtica negativa de les administracions a reconèixer que s'ha produït un supòsit de responsabilitat patrimonial, realment, això ens ha de preocupar, perquè hi ha una creixent cultura del ciutadà. Jo entenc que la sindicatura, i per part del Parlament, ha d'expressar el seu suport al ciutadà en el sentit que si no hi ha una contesta a les reclamacions patrimonials és dins de la Llei, però alhora considero que les lleis també han de tindre una certa cintura en moments determinats, perquè hi ha una creixent cultura del ciutadà de queixar-se de les petites coses. O sigui, les petites coses, com vàrem parlar també en la Comis-

sió, qualsevol arruga al paviment, qualsevol carretera que en un moment determinat, per un augment de les pluges, hagin baixat determinats blocs de pedra i un cotxe ha tingut un petit accident..., o sigui, és una creixent cultura de la queixa, que entenc que la sindicatura ha de defensar el ciutadà, però alhora també crec que entre tots hem de fer una defensa pedagògica del límit de la queixa. També, la Comissió Jurídica Assessora realment ha de complir aquest paper, però alhora també crec que és important que entre totes les administracions puguem fer una cultura autopedagògica del ciutadà.

Respecte als temes de la funció pública, està tot ben expressat, es va comentar correctament a la Comissió.

El tema, potser, més interessant és el tema de l'habitatge. Per a mi, el tema de l'habitatge també està molt ben tractat. Jo crec que el que s'ha de fer ara és incidir en la necessitat d'utilitzar els instruments de la Llei 2/2002, del 14 de març, d'urbanisme, que es va aprovar en aquesta casa i que obliga els ajuntaments a aportar un tant per cent del que abans era un sòl que es venia. En aquests moments és d'obligat compliment construir els habitatges. Considerem que aquest és un dels aspectes que ha donat molta força a la resolució d'aquesta problemàtica de la nostra gent jove pel que fa a l'augment dels preus de sòl a Catalunya. L'aplicació d'aquesta Llei ve a resoldre, potser, el tràfic que s'havia produït per part de determinats ajuntaments del famós terreny provinent de l'aprofitament mitjà, i és just, doncs, que, per una banda, aquests terrenys passin a produir habitatge social i, per una altra banda, es treballi la qüestió que els ajuntaments no hagin de dependre d'aquestes subhastes que fins fa mesos es feien per finançar les arques de l'ajuntament.

En temes de medi ambient, jo destacaria la contaminació acústica, que és un problema molt generalitzat a tot Catalunya. He trobat molt interessant i enriquidor situar les molèsties provocades per activitats de contaminació acústica, com poden ser les musicals a l'aire lliure o activitats comercials o, per exemple, activitats de màquines a cel obert, als carrers, en les obres, situar-les dins dels sorolls qualificats d'evitables i insuportables com a vulneració del dret fonamental a la intimitat personal i familiar i a la inviolabilitat del domicili, o sigui, aquest encastrament, diguem-ne tècnic, el considero molt interessant, i crec que aquesta proposta pot donar molt de si a nivell d'educació social i proposta de relació entre el veïnatge.

El síndic fa, en aquest apartat, la necessitat d'una ordenança tipus per part de les associacions municipalistes de Catalunya que reguli la instal·lació d'aparells d'aire condicionat o que reguli també determinades situacions de soroll. Aquesta proposta la considero també molt interessant.

Temes molt concrets, com el tema de l'aire condicionat, que realment fa una mica de nus d'aquestes contradiccions en la mesura que afecta el paisatge urbà: hi ha vessaments d'aigua, hi ha vibracions, emissió de sorolls. O sigui, per una banda és un instrument necessari per a la vida dels ciutadans, tal com mostra el síndic en el seu Informe, que també remarca i ho relaciona amb la problemàtica general de l'escalfament del planeta,

però els canvis socials que s'han produït, doncs, ens porten a abordar aquests temes amb molt detall i a evitar problemàtiques que es produeixen tant als pobles com a les ciutats.

Per tant, aquí també hi ha la necessitat que les associacions municipalistes actuïn i facin propostes als ajuntaments per poder resoldre aquests temes, doncs, d'aparells d'aire condicionat o molts que estan sortint amb els nous hàbits socials.

El mateix ens passa..., bé, el tema de la contaminació acústica, els tallers mecànics... Tot això, realment, està molt ben tractat i també es van resoldre una sèrie de qüestions que es van plantejar en comissió. Per tant, no entraria en profunditat en aquests temes.

Remarcar, quant a les queixes de la gent que va patir privació de la llibertat, regulada per l'ordre d'ajuts regulats pel Decret 288/2000, realment és una altra qüestió el fet que hi ha molta gent gran que considera que s'han de desencallar algunes formes, diguem-ne, quan no hi ha documentació que provi la seva estada, la seva privació de llibertat que es va produir, que es busquin testimonis o altres situacions perquè realment això és una queixa que no solament surt en l'informe del Síndic de Greuges, sinó que surt també un volum important de cartes als diaris, als directors; per això penso que hem de tindre molt en compte aquesta problemàtica.

Quant a la gent gran ja s'ha produït a la Comissió un debat monogràfic sobre un informe que va redactar la sindicatura –que, per cert, em penso que som la Comissió que més hem treballat en aquests inicis de temporada perquè portem ja cinc..., uns quants informes monogràfics. La Comissió va redactar aquesta... i vam fer un debat sobre aquest tema. Aquí remarcar els trenta mil beneficiaris del programa Viure en família, del Govern anterior i també remarcar les set mil noves places, també, de residència, que és un primer pas en tot un procés d'atenció a la gent gran, que registra la seva preocupació una i una altra vegada en els escrits de la sindicatura, on parla de la solitud, on parla de l'atenció a la gent gran que viu sola no solament als pobles sinó a l'àrea de Barcelona, que ens preocupa també pels llinars de la pobresa, que cada vegada està augmentant en alguns sectors de la població.

Quant a l'atenció sanitària, mostrar també una mica el que vaig donar a la Comissió, el que vaig aportar a la Comissió: la preocupació, un altre cop, per la situació dels immigrants. Els immigrants sense papers, l'atenció sanitària, realment, jo diria que és una de les problemàtiques més crucials de la nostra societat en la mesura que el control d'aquests immigrants darrerament fa que no puguin anar ni tan sols a empadronar-se als ajuntaments i, per tant, no tenen dret a atenció sanitària als CAP. Desitgem que ben aviat es pugui avançar en aquestes problemàtiques socials.

El tema de la normalització lingüística. Vaig expressar, ja, la meva...

El president

Senyor diputat,...

El Sr. López i Pla

...la meva sorpresa...

El president

...hauria d'anar acabant.

El Sr. López i Pla

Un moment, si us plau..., la meva sorpresa... –gràcies, president–, la meva sorpresa a la Comissió pel fet que, a més a més de les queixes de normalització lingüística a Telefònica, a Correus..., perdó, a Correus, no hi hagués més queixes a Telefònica. Jo crec que ja ens hem acostumat que ens contestin en castellà i que a més a més no coneguim poblacions del nostre país com Puigcerdà, o Manresa, o Igualada, i hagi de lletrejar ciutats importants de Catalunya.

Bé, quant a –ja aniria acabant–, quant als infants en el seu dia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Pla

...ja es va fer també un debat monogràfic en Comissió.

I finalment, i per resumir, agrair novament la voluntat...

El president

Senyor diputat, és que no ha de resumir, ha d'acabar. Passa un minut del seu temps. Si us plau!

El Sr. López i Pla

Molt bé. Remarcar la voluntat del nostre Grup per tal de donar, diguem-ne, activitat a la Comissió de la sindicatura de greuges, per tal de fer d'encaix de totes aquestes queixes ciutadanes amb els grups parlamentaris i amb el Parlament.

Moltes gràcies per la seva benevolència, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Anna del Frago.

La Sra. del Frago i Bares

Senyor president, senyores i senyors diputats, és per a mi un honor intervindre per primera vegada en aquesta cambra, en una data tan significativa com la d'avui, i fer-ho precisament per valorar l'Informe del Síndic de Greuges 2003, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Volem fer una especial menció, donat que acaba de complir-se recentment el vintè aniversari de l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei del Síndic de Greuges. El bon treball dut a terme durant tots aquests

anys es ratifica de nou, tant en els informes extraordinaris, que en aquests darrers mesos hem treballat, com en l'informe ordinari de l'any 2003, que avui ens ocupa.

L'objectiu de subministrar la informació escaient d'aquells desajustos socials, entrebancs administratius, mancances de recursos, tractes desiguals, reptes nous davant de situacions culturals i socials noves, en una societat en constant canvi i desenvolupament, per tal de poder exercir la potestat legislativa i el control i impuls a l'acció política i de govern, queda plenament assolit.

Realment l'informe aborda el pols d'aquests conflictes i angoixes, que en gran mesura orienten diferents línies de treball, que es transformen o es poden transformar en iniciatives legislatives i projectes polítics de canvi de les diferents realitats assenyalades per tal d'avançar.

El mètode de treball es manté de forma equilibrada i didàctica alhora en el coneixement de les demandes i queixes, individuals o col·lectives. I les actuacions d'ofici, recolzades en la normativa i desplegament teòric, per tal d'abordar finalment els suggeriments i les recomanacions escaients a qui pertocui, i n'és aquest Parlament el destinatari preferent, encara que no l'únic.

Les xifres que ens aporta l'informe —4.617 ha estat el nombre d'expedients del 2003, amb un increment de l'1,65 respecte del 2002, amb un alt grau de resolució i amb l'acceptació de les consideracions del síndic en un 74,38 per cent— avalen de forma contundent la credibilitat de la institució davant de la ciutadania de Catalunya. Tasca que ve precedida per un esforç presencial de difusió, d'informació al territori, mitjançant les eines disponibles i abans esmentades: el SIC, el web, el *Butlletí informatiu*, les accions i projectes formatius, els cursos, les càtedres, les col·laboracions amb altres institucions d'*ombudsman* fent especial atenció a la relació amb els instruments locals —síndics municipals—, per tal de fer més coordinada i resolutiva l'acció iniciada. També el reconeixement a l'esforç, públic i privat, de l'existència d'un major nombre d'oficines d'atenció i informació al ciutadà, que fan més efectiva l'acció de la Sindicatura i, en definitiva, reverteix en un major grau de satisfacció.

Cal, però, remarcar que les queixes relacionades amb l'incompliment de l'Administració del deure de resoldre expressament no disminueixen. Continuem, doncs, sol·licitant un constant esforç per part de les administracions respecte d'aquesta queixa, que passa molt sovint únicament per adoptar mesures organitzatives que resolguin aquesta situació.

La constatació en aquest darrer any respecte de les administracions afectades situen l'Administració autonòmica per davant de les administracions locals, fet que esperem que es resolgui en breu termini.

Les qüestions suscitées són àmplies i s'han estat reflectint en gran mesura en informes anteriors, ordinaris i recentment en informes extraordinaris: desajustaments en procediments administratius, accés a la funció pública, expropiacions forçoses, responsabilitats patrimonials, participació, habitatge, ordenació del territori, medi ambient, trànsit, aspectes sanitaris, de consum,

treball —amb la gestió de la formació ocupacional—, pensions, serveis socials, cultura, universitats, normalització lingüística, justícia, seguretat ciutadana, serveis penitenciaris, infants, dones, immigració. Són temes que surten no resolts any rere any. No es tracta de qüestions individuals en sentit estricte, sinó de qüestions polítiques que han d'abordar-se sense dilació i que esperem que el treball anunciat i endegat darrerament pel Govern de la Generalitat desenvolupi les condicions favorables per a la seva millora i desaparició.

Així, doncs, passaré a ampliar alguns dels temes per centrar la intervenció, que valorem de rellevància. Tots ho són, però aquests ens aporten actuacions i realitats no tractades amb anterioritat amb el mateix enfocament. I voldríem abordar, en primer lloc, l'actuació d'ofici duta per la sindicatura respecte de la igualtat d'oportunitats en educació.

Durant l'any 2003 es varen rebre 618 queixes, les més nombroses respecte del canvi d'orientació teòric, desaparició pràctica, dels anomenats «programes d'educació compensatòria». Nosaltres entenem que un model educatiu al servei de tots comporta, primer, fer accessible l'escola a tothom; per tant, eliminar els obstacles que dificulten l'accés al bé de l'educació. Segon, poder compensar desigualtats.

Els objectius dels programes d'educació compensatòria, nascuts l'any 1984, s'adrecen directament a compensar les desigualtats, independentment de l'origen d'aquestes. Un pobre entorn econòmic, cultural, social, pertorbacions o disfuncions familiars, amb un ampli ventall d'accions i propostes. El fet d'incloure'ls dins del PANE, el Pla d'actuació per a l'alumnat de nacionalitat estrangera, aquest, amb l'objectiu de fomentar i completar la compensació escolar per a un grup concret —els immigrants— i recolzat especialment i bàsicament en el coneixement de la llengua, utilitzant gairebé la major part dels recursos econòmics i humans, ha fet ben paleses les mancances que aquesta modificació ha suposat per als centres i per als alumnes afectats del nostre país. Fet manifestat fermament pels professionals de l'ensenyament, valorant la seva utilitat de forma altíssima. Però que se'ns entengui bé: nosaltres recolzem l'existència del PANE, segurament amb matisos quant a l'enfocament pedagògic i al pes d'algunes àrees, però pensem que cal recuperar, potenciar i revitalitzar la idea inicial del Programa d'educació compensatòria, tal com manifesta l'Informe del síndic.

Aprofitem també per afegir la demanda de la necessària i imprescindible coordinació entre els diferents programes formatius i ocupacionals: escoles taller i cases d'ofici, programes de garantia social, programes de transició escola - treball, programes de formació ocupacional relacionats amb educació d'adults.

Per tant, la necessària i imprescindible coordinació entre els departaments de Treball i Ensenyament, tant per a les diferents homologacions administratives entre formació reglada i no reglada com per a l'eficàcia dels mateixos programes, que afecten tants joves.

Un segon tema que volem ressaltar és de nou l'atenció integral a les persones discapacitades. Tot i que hi ha hagut una millora en l'actitud i l'atenció a les persones

amb discapacitat, tot i que l'any 2003 ha estat l'Any Europeu, hi hem observat millores quant al desenvolupament de les polítiques socials i econòmiques arreu i una consciència col·lectiva incloent, respectuosa i participativa, encara hi ha mancances i persisteixen problemes denunciats amb anterioritat. Encara patim dèficit de places, sobretot en persones amb discapacitats psíquiques, amb trastorns de conducta. Per tant, subscrivim la demanda d'ampliació de places en residència. El model d'atenció a la dependència encara és insuficient i amb llistes d'espera, malgrat que l'assistència ha millorat de forma molt notable amb l'ampliació, per exemple, de la cobertura del Programa d'ajut a persones amb dependència que viuen amb la seva família.

I també mancances quant a la mobilitat, malgrat l'entrada en vigor de la Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, i aprovació del Codi d'accessibilitat. I és per això que nosaltres reiterem l'esforç coordinat i compartit de totes les administracions implicades per tal que la supressió de barreres arquitectòniques, l'accessibilitat al transport públic, etcètera, puguin continuar amb l'objectiu d'aconseguir la plena adaptació. Plantegim la possibilitat d'estudiar la inspecció gradual, proporcionada i «paulatina» del grau d'acompliment de l'esmentada Llei, amb els serveis inspectors adients i per part dels organismes competents. Així com el seguiment dels compromisos de contractacions laborals, per tal d'incentivar la inserció laboral en les administracions, empreses públiques, tal i com a hores d'ara ho tenim legislant.

En tercer lloc, cal refermar la lluita contra la violència de gènere. Si bé és cert que només s'han originat sis queixes per discriminació de gènere, continuem patint-la molt greument.

Dades molt significatives: Catalunya és la comunitat que va rebre més demandes de protecció, de l'1 d'agost de 2003 fins al 31 de desembre de 2003 –un 19,7 per cent de tot l'Estat– i se'n va concedir un 23,3 del total demanat. El percentatge de dones mortes el 2003 va augmentar un 47,7 per cent. 2002: 44 dones a tot l'Estat; 2003: 65 dones a tot l'Estat, 14 d'elles a Catalunya, cap, cap d'elles tenia protecció.

Queixes aparegudes: més agilitat en els tràmits, ajuda a les dones amb càrrega familiar, mesures de seguretat i organització dels centres d'acollida, dificultats laborals a la sortida dels centres, manca de coordinació dels serveis assistencials, locals i nacionals, tant jurídic com de primera intervenció, xarxes públiques de salut, reforç de les polítiques orientades a la conscienciació, manca de pisos de lloguer i facilitat per llogar-los, tractament preferent a la xarxa de salut mental per a les víctimes, coordinació entre la jurisdicció civil, la penal i el Ministeri fiscal, la policia i els serveis socials, compliment de les mesures cautelars.

Ben segur que ja s'hi està treballant des dels diferents departaments de la Generalitat aprofundint i potenciant els plans d'actuació, però valorem de forma molt important la coordinació de tot el conjunt de mesures que poden afavorir el no agreujament d'aquestes doloroses situacions.

En quart lloc voldríem fer referència a una qüestió amb relació al Departament de Justícia, on el Síndic de Greuges centra el seu Informe.

Parlem de la massificació dels serveis penitenciaris. Estem davant d'una realitat prou preocupant atès que, com efectivament recull l'Informe, el creixement de la població penitenciària és constant. Estem experimentant un creixement mitjà de 500 interns l'any, des de l'any 2000, que ens situa actualment en 7.793 interns a les presons catalanes, la qual cosa comporta grans dificultats en la gestió diària dels centres, amb greus repercussions negatives evidents quant a les condicions de vida i de tractament dels interns i a les condicions d'exercici professional dels treballadors penitenciaris. Podríem citar, a tall d'exemple, l'atenció als malalts mentals i als drogodependents, clarament insuficients com a reflex d'aquesta situació.

Les causes d'aquest augment continuat –per un cantó, una política legislativa en matèria penal molt rigorosa amb clares motivacions populistes impulsades pels darrers governs de l'Estat, mancada de ferma acció preventiva, i, per un altre, una absoluta manca de previsió i actuació quant a la creació de les places penitenciàries a Catalunya– ens han portat fins aquest punt.

Estem plenament d'acord i recolzem les indicacions de la sindicatura de greuges quan recomana l'adopció de mesures alternatives i la construcció de nous establiments penitenciaris per tal de determinar les característiques dels equipaments i la temporalització de la seva execució; qüestions exposades ja davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el passat mes de febrer.

I, en darrer terme, fer esment de l'Informe sobre els sistemes electrònics de videovigilància que es recull en el llibre segon de l'Informe del Síndic 2003.

Valorem especialment la capacitat d'anticipació que en algun aspecte concret pot afectar els drets de l'honor, la intimitat personal i familiar, i a la pròpia imatge; aspectes reconeguts en l'Informe. I pensem que, tal com s'assenyala, les innovacions tecnològiques al servei de les forces i cossos de seguretat de l'Estat han de servir a la missió que la Constitució els encomana: protegir el lliure exercici dels drets i llibertats, i garantir la seguretat ciutadana.

Per tant, entenent la recomanació respecte de la modificació de la normativa catalana de l'ús dels sistemes electrònics de videovigilància, entenem que la utilització de videocàmeres per al control, la regularització, la vigilància i la disciplina del trànsit són útils per protegir drets fonamentals com són el dret a la vida i a la integritat física.

Entenem, també, que caldrà reflexionar sobre la possibilitat d'enfortir el règim jurídic, també amb relació a les instal·lacions de videovigilància privada, per tal de facilitar l'acompliment dels objectius generals proposats.

Res més, i amb això acabo la intervenció. Gràcies per l'Informe, valorant un cop més la importància que té per tal de millorar i corregir les deficiències que encara patim de les administracions vers els ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, que els faci partícips de l'honor i de la satisfacció que és, per mi, dirigir-me per primera vegada a tots vostès, representants del meu país, representants del poble de Catalunya.

I l'atzar ha volgut que aquesta primera intervenció es produís un 14 d'abril, data plena de significat per als qui som republicans, per als qui creiem en la defensa i la promoció de la llibertat individual, dels drets dels ciutadans i dels seus drets en la necessitat de crear una consciència cívica i de responsabilitat política que s'organitzi en una democràcia participativa, per als que, per tant, també creiem en les institucions que ajudin en aquests objectius com és el cas de la institució del Síndic de Greuges que avui ens presenta el seu Informe. Un informe que, un any més, ens demostra la consolidació d'aquesta institució amb 4.617 actuacions iniciades, amb quasi un 75 per cent d'actuacions en les quals l'Administració accepta els suggeriments dels síndics de modificació de la seva actuació, i amb un notable esforç de tirar endavant diferents projectes d'aproximació de la tasca del síndic a la ciutadania: la potenciació de l'activitat per Internet, l'edició del butlletí *Drets ciutadans*, les visites itinerants pel territori... De tots aquests projectes, permetin-me que en destaquï un, que és la Càtedra d'Immigració, Drets i Ciutadania, creada conjuntament amb la Universitat de Girona, per la qualitat del coneixement i continguts que en ella s'hi han generat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Un segon aspecte, potser no tan positiu, és la recurrència de determinats temes, de determinats problemes que es repeteixen, any rere any; entre ells, per exemple, la desatenció dels drets lingüístics dels catalanoparlants per part de l'Administració de l'Estat a Catalunya, circumstància que en els recents canvis polítics hauria de notar-se un canvi de forma clara.

Destaca també que durant l'any 2003 l'Administració de la Generalitat va passar per davant de l'Administració local en nombre de queixes que els afecten, en gran part per les nombroses queixes generades per la desarticulació en termes efectius del Programa d'educació compensatòria a causa de la implementació del Pla d'acollida de nous alumnes estrangers, fent allò que no s'ha de fer en matèria d'acollida de nouvinguts que és desvestir una actuació de servei públic per vestir aquella dirigida a la immigració. S'han de fer les dues coses, però el que no es pot fer en matèria d'atenció als nous catalans és desvestir un servei que existia prèviament per als que havien arribat una miqueta abans. Ens consta, però, que el nou Govern ha pres mesures per recon-

duir aquesta situació i que ho està fent amb un acord ampli per part dels professionals de l'educació compensatòria.

Ens ha cridat molt l'atenció i saludem molt positivament el llibre segon, dedicat enguany als sistemes electrònics de videovigilància. Aquest tema ja va aparèixer en l'Informe de l'any 96 en el qual, aleshores, el Síndic demanava que es regulés normativament. Vuit anys després es considera encara necessària una certa clarificació pel que fa a l'autorització dels vehicles de control de trànsit.

La seguretat viària és una de les prioritats del nou Govern, fet que destaquem com a molt encertat, però que cal millorar aquells defectes normatius que ens hem trobat ja que podríem deixar sense efecte les mesures per aconseguir una major disciplina viària.

I, també, on segueix havent-hi un buit normatiu molt important és en l'àmbit de les instal·lacions de videovigilància privada. La diferència en la cobertura dels drets entre els espais públics i aquells espais privats d'accés públic en què, des d'un punt de vista de la percepció, un no nota cap diferència si està en un espai privat o públic, però la diferència de la cobertura de drets en uns espais i altres és en aquests moments inacceptable.

Un aspecte en què també la recurrència és norma és el referit als incompliments de les obligacions del procediment administratiu. És clar que aquest sempre serà un àmbit susceptible de millora, però també cal posar de manifest que les possibilitats d'ajuda mitjançant les tecnologies d'informació i comunicació per reduir al mínim possible els errors humans..., és també evident que cal millorar i reestudiar contínuament tots els processos, fer reenginyeria de processos i aprofundir en l'àmbit de la millora organitzativa de les institucions públiques.

Una de les vies de detecció de problemes, una de les vies de detecció de problemes i déficits de qualsevol organització és la mateixa queixa, és la mateixa activitat del Síndic, i un cop aquesta s'ha produït cal aprofitar-la i entendre-la com una possibilitat de millora. Existeix prou literatura, propostes i, fins i tot, referents internacionals respecte a això com per poder efectuar millores de qualitat significatives en el procediment administratiu.

Pel que fa a l'àmbit de la funció pública ens informa el síndic que la major part de queixes estan relacionades amb els procediments d'accés, promoció interna, les proves selectives i l'organització del treball. Aquests són aspectes en què, en l'àmbit de la funció pública, cal compatibilitzar la personalització necessària i intrínseca de la gestió dels recursos humans amb, per altra banda, una cosa aparentment contradictòria com és la despersonalització, l'objectivació necessària de l'actuació de l'Administració per respecte a la igualtat de tots els administrats, funcionaris o aspirants a ser-ho en aquest cas.

Aquesta no és una disjuntiva fàcil, com és obvi, per això creiem que, utilitzant la transparència com a garantia de la igualtat d'oportunitats, cal avançar cap a formes de contractació i entrada a la funció pública més

properes a les tasques a desenvolupar: cal descentralitzar la presa de decisions, avançar cap a una major responsabilització i desenvolupament de les habilitats directives en l'Administració pública.

En matèria d'habitatge l'Informe del Síndic és molt clar en la seva anàlisi i mereix la nostra felicitació i suport. L'accés a l'habitatge és un problema greu per als joves, per a moltes famílies, malgrat que es tracti d'un dret constitucional. Ens congratulem que s'hagi anunciat un ministeri de l'habitatge, tal com s'ha creat a Catalunya una conselleria d'Habitatge. Ja és hora que es reconegui el problema com a principal. (*Remor de veus.*) Cal que notem canvis polítics en aquest àmbit, per exemple, en l'adaptació del Plan Nacional de la Vivienda i dels seus barems a la realitat del mercat de l'habitatge a Catalunya.

Calen accions públiques decidides sobre el finançament i les transferències i sobre la responsabilitat de totes les administracions posseïdores de sòl en aquesta matèria. Per exemple, per què les reserves de sòl públic del Ministeri de Defensa s'han hagut de pagar enlloc d'haver estat cedides per a usos públics, com ja tenien, com podria ser, per exemple, l'habitatge públic? Un exemple ben recent l'hem viscut a les casernes, precisament, del meu barri, de Sant Andreu.

El nostre Grup dona molta importància al fet que es creï una veritable borsa d'habitatge de promoció pública de lloguer, així com un seguit de mesures específiques en diferents àmbits per passar d'entendre aquesta política no com una política de mercat, sinó com una política de drets socials a garantir. No és fàcil. Hi han moltes actuacions parcials que s'han de fer, però el principi fonamental és aquest: entendre que no es tracta d'una política de promoció d'un sector econòmic, sinó d'una política que afecta drets bàsics.

Pel que fa a les queixes sobre la cèdula d'habilitat i la llicència de primera ocupació s'hauria d'intentar que els notaris i registradors no escripturessin ni inscrivissin els habitatges acabats sense aquests dos requisits, ja que la manca d'aquesta documentació deriva posteriorment en la indefensió dels propietaris davant de promotors en situació de fallida.

Una part important de les queixes dels ciutadans a la sindicatura de greuges amb relació al medi ambient tenen a veure amb la contaminació acústica. Hem de valorar la necessitat de prioritzar el dret al descans dels ciutadans, la necessitat de preservar la intimitat dels ciutadans i el dret a viure amb més qualitat de vida. I, per això, a més del fet que les administracions facin complir els reglaments, també cal treballar en una cultura social més generosa, més responsable, més respectuosa amb els drets dels altres; és la formació d'aquesta consciència cívica de responsabilitat pública que els citava al principi de la meua intervenció i que també, si m'ho permeten, un tret característic del republicanisme.

Dins del capítol tributari també ens trobem amb diferents queixes que tenen per origen l'errada en la gestió, així com d'altres que tenen origen en la poca predisposició al servei al ciutadà. És el cas d'algunes informacions vinculades a l'impost sobre la renda que l'Administració, l'Agència Tributària, dona per fetes i que, en

canvi, generen nombroses confusions en els contribuents com així recull l'Informe del Síndic.

Pel que fa a la sanitat, a Catalunya, l'Informe posa de manifest la necessitat de reforçar el nostre sistema d'atenció i protecció social al malalt mental i crònic, que, a diferència dels malalts aguts, estan actualment en situació de desprotecció, tant financera com social.

Es desprèn cada cop més la necessitat d'una iniciativa legislativa per fer una llei de salut mental que solucioni l'actual situació d'exclusió social dels malalts mentals, que han estat fins ara els grans oblidats del nostre sistema de protecció social, també, potser menys però també, en l'àmbit de la sanitat.

Per altra banda, la constant desinformació al voltant de les llistes d'espera i el problema del tracte a l'usuari indica, una vegada més, que s'han de prendre mesures. L'equitat del nostre sistema sanitari depèn en bona part d'aquest fenomen, la resolució del qual passa, entre d'altres mesures, per establir una xarxa informàtica única dins el sistema amb la història clínica informatitzada i integrada en tot el sistema sanitari públic català com també s'estableix en l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres, i també per l'augment de la participació pública, tant d'usuaris com de professionals.

Les dificultats del sistema sanitari català són un exemple també de l'estat precari del finançament de Catalunya, aspecte que en aquesta legislatura esperem progressar notablement.

A més de la necessitat imperiosa de tenir un finançament adequat també es fa necessari el foment de polítiques de prevenció i promoure la pràctica esportiva i una millor cultura alimentària.

En l'àmbit del consum l'Informe posa de relleu les dificultats que hi ha per tenir una adequada prestació del servei de telefonia, per exemple, pel que fa a les dificultats amb què es troba el ciutadà quan es vol donar de baixa d'una línia de telèfon mòbil o de l'ús d'Internet. Alguna cosa s'haurà de fer perquè empreses tan potents, amb tants beneficis, amb tanta presència pública, amb tants usuaris, donin un servei just i adequat.

Quant a les queixes sobre el subministrament elèctric, tenim entès, perquè així ho ha anunciat, que el Departament de Consum de la Generalitat continuarà potenciant la mediació i l'arbitratge de consum com a fórmules per a la resolució dels conflictes plantejats entre consumidors i empreses prestadores de serveis; política que estava en les recomanacions de l'Informe extraordinari sobre aquesta matèria que aquest any també ens ha presentat el Síndic.

Sobre els seguiments d'ofici de determinades irregularitats d'empreses que gestionen recursos de trànsit, aspecte que ens sembla potser una mica descuidat, seguint les recomanacions del Síndic, creiem que cal incrementar les accions informatives i les recomanacions als ciutadans sobre aquest tipus d'empreses i serveis, amb tots els mitjans disponibles, i també cal analitzar la viabilitat de promoure l'autoregulació i l'autodisciplina d'aquest sector.

Al capítol de treball, cal dir que malgrat les diferents reformes destinades a l'increment de l'ocupació desen-

volupades en els darrers anys, l'Informe denuncia les situacions derivades d'una alta precarietat en el mercat laboral, d'un alt índex de contractacions temporals i d'un abús en l'ús d'aquestes modalitats contractuals.

Segueix persistent, al llarg del 2003, un important dèficit, que ja fa molts anys que dura, pel que fa a la inserció laboral de les persones amb discapacitats, i la diferència, també, encara, de set punts, entre la taxa d'ocupació femenina i la taxa d'ocupació masculina. Cal, sens dubte, dedicar importants esforços, també, a millorar l'eficàcia i l'eficiència del Servei d'Ocupació de Catalunya, que tantes expectatives havia desvetllat en la seva creació.

En l'àmbit del serveis socials, voldríem destacar la qualitat i l'interès dels informes extraordinaris que el Síndic ens ha enviat enguany en matèria d'atenció a la gent gran dependent i de centres residencials d'acció educativa per a joves i infants. Tant en aquests informes com en l'Informe general que avui comentem, com en la mateixa intervenció d'avui del síndic de greuges, es denuncien tot un seguit de mancances que la nostra societat no pot seguir tolerant. Cal un canvi radical i decidit en aquest àmbit. Cal una millora substancial del finançament de les polítiques socials, acostar-nos als nivells europeus de despesa social, situar-nos com a mínim, en una primera fase, en la mitjana estatal. I cal un canvi radical, també, en la concepció d'aquestes polítiques, que sortosament el nou Govern ja ha emprès: cal passar d'una política basada en la convocatòria d'ajuts puntuals a una política, com avui ha dit aquí mateix el senyor síndic, basada en el reconeixement de drets subjectius. Aquest és un canvi molt important i aquest és un canvi que l'hem de tirar endavant.

Pel que fa als serveis penitenciaris, els canvis legals desenvolupats en els darrers anys, i que també esperem que el canvi polític a nivell estatal revisi properament, i com abans millor, han estat elements que han conduït a una massificació que impossibilita la funció per a la qual existeixen les presons, que, per si algú se n'havia oblidat, és la reinserció dels presos. En aquest sentit, queda molt camí per recórrer en l'àmbit de les mesures alternatives a les penes de privació de llibertat. També en aquest àmbit, el de les presons, sovint plou sobre mullat; és a dir, quan a les males situacions d'internament s'hi sumen altres problemàtiques com la malaltia mental o les toxicomanies, la vulnerabilitat de drets és molt gran, tal com subratlla el Síndic en el seu Informe.

El vicepresident primer

Senyor Amorós, ho lamento però el seu temps s'ha exhaurit...

El Sr. Amorós i March

Doncs, deixem molts àmbits per comentar... En tot cas, sí que voldria cloure aquesta intervenció agraint la feina feta pel Síndic, per tots els seus col·laboradors, destacant la utilitat que aquesta feina té per al Parlament i per a la millora del funcionament del nostre sistema institucional.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor síndic, un any més, per fer la presentació de l'Informe anual de la sindicatura de greuges corresponent a l'any 2003; l'agraïment del Grup Parlamentari Popular no només a la tasca realitzada per vostè, sinó també a tots els que l'acompanyen, a tot el seu equip, perquè creiem que la tasca del Síndic és una tasca prou important, i la valoració del que ha de ser, també, la família del Síndic recollint totes les queixes i preocupacions dels ciutadans..., també cal agrair-ho.

És difícil per a un grup parlamentari condensar en deu minuts les valoracions i les reflexions que suscita la lectura d'aquest exhaustiu Informe. Sabem que és un mandat legal el debat d'un informe anual, però el nostre Grup valora molt més els informes monogràfics o extraordinaris, en la mesura que ens permeten entrar en detall en tots els temes importants. Potser fóra convenient plantejar-se algun dia la conveniència de canviar el format d'aquest Informe i donar un major protagonisme als seus diferents capítols amb la mateixa rellevància que tenen els informes extraordinaris. D'aquesta manera facilitaríem una translació més concreta de les diferents qüestions que han estat abordades per la sindicatura.

La tasca de la sindicatura, com succeeix en les institucions similars que existeixen en els països del nostre entorn jurídic constitucional, té tres papers fonamentals. És, en primer lloc, un instrument per reduir la desigualtat que existeix entre l'administrat i l'Administració. La sindicatura és un camí que té el ciutadà per expressar les seves queixes sense haver de recórrer ni renunciar a altres vies més complexes, costoses i, sobretot, lentes.

El primer reconeixement que s'ha de fer a la institució és que contribueix a reduir la indefensió dels col·lectius o individus, que es troben més protegits davant del risc de mal funcionament dels serveis públics o d'actuació inadequada, irregular o il·legal dels responsables de les diferents administracions públiques.

Hi ha una segona funció que crec que no ha estat suficientment explotada per les diferents administracions públiques: la gestió de les queixes o manifestacions explícites de no-qualitat, de funcionament erroni dels serveis públics és un capítol molt important per a la millora de la mateixa organització. Quan va començar aquesta institució, fa vint anys, les administracions públiques eren molt menys sensibles a les polítiques de millora i qualitat dels serveis. Avui, en canvi, no ens resulta estrany que en totes les administracions, en major o menor grau, s'apliquin polítiques de qualitat i de millora de l'atenció al ciutadà.

La sindicatura tramita uns 4.600 expedients, aproximadament, i aquesta xifra tendeix a estabilitzar-se. Possiblement una de les raons que explica aquesta tendència continuïsta és l'existència de canals de major proximi-

tat, que donen una resposta cada cop més eficaç a les queixes dels ciutadans. Hem de suposar que a mida que les administracions siguin més competents en la gestió de les queixes, a la sindicatura arribaran potser menys queixes en nombre, però sí, probablement, de major complexitat; seran aquelles qüestions que els canals ordinaris de resolució i d'atenció al ciutadà no hagin estat capaços de resoldre adequadament. Crec que això ens ofereix una perspectiva de futur que reforça el paper de la sindicatura.

En qualsevol cas, el que sí que podem reconèixer és que la sindicatura ha fet un esforç notable, no només en termes de comunicació i imatge, sinó, sobretot, en la tasca concreta per adaptar-se a un nou escenari, fins i tot, a vegades, cobrint aspectes no previstos pel legislador original.

En general, crec que ens movem en una línia de normalitat en els expedients, tant a instància de part com d'ofici, ja que pràcticament es mantenen en la mateixa tònica que anys anteriors. Hi ha hagut una bona actuació per part de la sindicatura per promoure actuacions en situacions delicades, en les quals no sempre és fàcil emetre una opinió sense acabar entrant en un joc polític que no correspon a la sindicatura.

Sí que és cert que hi han alguns temes en els quals la sindicatura, potser, no està tenint el protagonisme que hauria de tenir. Em refereixo a les queixes de regidors de l'oposició per incompliment per part dels governs locals del dret a ser informats i accedir a tots els expedients necessaris, excepte en els casos reglats per llei.

Hem tingut accés a resolucions de la sindicatura referides a l'Ajuntament de Barcelona, en les quals, quasi sense donar arguments jurídics, es limiten a donar per bones les explicacions del mateix Ajuntament, sense entrar en les argumentacions exposades pels regidors reclamants. Possiblement aquest cas puntual, que es va produir amb relació a la decisió de l'actual secretari del Govern de la Generalitat, el senyor Ernest Maragall, de prohibir l'accés d'una regidora del Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona a la documentació i expedients relatius a l'empresa Movilma, no és representatiu de les actuacions generals de la Sindicatura, però sí que indica que a vegades la sindicatura no ha estat gaire afortunada a l'hora de defensar els drets de la part més dèbil, perquè en aquest cas el que van fer va ser defensar a qui es negava que un regidor de l'oposició pogués veure uns documents, amb l'excusa que un altre regidor del mateix partit, però en una altra legislatura, ja els havia vist. Aquesta interpretació del dret polític a l'accés a la informació no té cap suport a la jurisprudència, i la sindicatura la donà per bona, cosa que no deixa de sorprendre.

Entrant ja en capítols més concrets, i quant als temes de sanitat, el nostre Grup reitera el que va dir en altres presentacions d'informes d'anys anterior, i que determinades prestacions sanitàries s'haurien d'ampliar per respondre a una demanda avui no atesa, així com corregir a l'alça la implicació de tots els professionals de l'atenció primària, evitant règims de dedicació diferents per retribucions iguals, i situar les llistes d'espera en els terminis predefinits com a raonables. En definitiva, fa-

cilitar l'apropament al ciutadà de més i millors prestacions sociosanitàries.

Amb referència al tema dels serveis socials, de discapacitats, de gent gran, i situacions de pobresa, el nostre Grup recull exactament que atendre aquestes persones amb especials dificultats és una de les responsabilitats públiques principals d'un model d'estat que es defineix com a social.

Finalment, m'agradaria fer referència a tres de les grans qüestions sectorials plantejades en aquest Informe. La primera, el tema de l'habitatge. Ens deia el senyor síndic de combatre l'especulació; jo crec que el problema rau en la pujada del preu de la «vivenda» que afecta la immensa majoria dels ciutadans que tenen una «vivenda» en propietat. I aquí se'ns planteja un problema molt complex. Al centre de les grans ciutats amb dinàmiques econòmiques a l'alça està en augment; el problema és que el centre de Barcelona és gairebé tota la ciutat. I això ens obliga a plantejar-nos una política de «vivenda» a escala supramunicipal, perquè no és possible crear «vivenda» pública en les quantitats necessàries en el centre del que és l'àrea metropolitana; s'ha d'anar a la primera corona i això exigeix unes inversions molt potents, no només en «vivenda» pública, sòl i promoció, sinó en serveis, infraestructures de comunicació, metro, autobusos, etcètera.

La segona discrepància en relació amb el tema penitenciari és que no es tracta amb deteniment que l'arrel de tots els problemes que es produeixen a les presons catalanes no és altra que l'actitud de rebuig insolidari a la presència de presons en qualsevol lloc on s'ha plantejat construir un nou centre.

La tercera i última discrepància, sobre les polítiques d'atenció als immigrants il·legals en situació d'emergència social. Em permetran que sobre aquest tema els faci una petita reflexió. No podem pensar que la capacitat de creixement de les despeses socials és indefinida; els ciutadans no acceptarien pagar amb els seus impostos una despesa social creixent per cobrir les necessitats de persones que vénen al nostre país precisament perquè saben que rebran una atenció que no tenen en els seus països d'origen. La solidaritat ve condicionada per una determinada capacitat de suportar un creixement de les despeses i dels impostos, i la millor manera de consolidar aquesta solidaritat és garantint els llocs de treball; si anem més lluny tindrem els mateixos problemes que han tingut altres països d'Europa. Ho diem perquè si bé creiem que la immigració legal és una gran aportació al futur de Catalunya i del conjunt d'Espanya, no estem disposats a fer la menor concessió respecte a la immigració il·legal. I ens oposarem a qui pretengui retornar a les antigues fórmules de regularització massiva, que només serveixen per atreure més immigrants il·legals.

És per totes aquestes conclusions per les quals el Grup Popular entenem que aquest Informe és de gran utilitat per al Govern, per a les administracions locals i, en general, per a tots els que tenim l'obligació de legislar. Per tot això, agraïm al senyor síndic i a tot el seu equip la tasca desenvolupada.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora García. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor síndic, senyores diputades, senyors diputats, un cop més em correspon comentar l'Informe ordinari presentat per la sindicatura de greuges de Catalunya, en un moment en què fa vint anys que hi ha el funcionament d'aquesta institució i que onze anys han estat a càrrec de l'actual síndic, el senyor Anton Cañellas, des del febrer del 1993. I un cop més he de dir, perquè ja ho he fet altres vegades en aquest mateix Ple del Parlament, que, amb la tasca que s'ha dut a terme durant aquests anys, i també, en concret, en els anys que ha portat, que ha sigut síndic el senyor Anton Cañellas, s'ha contribuït a consolidar aquesta institució tan important per a la lògica democràtica i el funcionament de les nostres institucions; una consolidació que es mostra tant per la quantitat d'expedients que es resolen cada any, com per la mateixa acceptació, l'elevat índex d'acceptació que tenen les recomanacions del Síndic, i que s'eleva a un 74 per cent d'acceptació.

També crec que cal destacar, per la seva importància, la projecció internacional que s'ha contribuït a donar a la institució de la sindicatura, des del punt de vista de les relacions amb la Unió Europea i Iberoamèrica, el mateix programa de cooperació amb els Balcans, que crec que és d'una importància molt destacable. I penso que també cal remarcar, per allò que té de..., justament això que deia de consolidació de la institució, el fet que el Consell d'Europa hagi confiat justament en la sindicatura de greuges de Catalunya l'encàrrec d'organitzar aquesta taula rodona d'*ombudsmen* regionals europeus que tindrà lloc pròximament a Barcelona, coincidint amb el Fòrum Universal de les Cultures.

També han contribuït a la consolidació les accions de difusió de la tasca de la sindicatura, tant en els cursos universitaris, en la col·laboració amb els síndics universitaris i els síndics locals, el mateix fet de la web i l'elevat nombre de consultes que té, i queda pendent encara, i així ho hem dit també en altres ocasions, que hi hagi un major coneixement de la institució de manera equilibrada en el conjunt dels diferents indrets de Catalunya, perquè encara ara hi ha una desproporció entre les queixes que es presenten a Barcelona i a l'entorn metropolità i el que és la resta de Catalunya, en què proporcionalment és molt menor.

En aquest sentit, nosaltres, per tant, el que fem, el que vull dir amb això és que estem fent una valoració molt positiva de la tasca que s'està fent des de la sindicatura de greuges, i passaré a continuació a destacar alguns aspectes del contingut d'aquest Informe, que penso que són especialment rellevants pel seu contingut o per aquelles qüestions que aporten de cara a la reflexió que des de l'àmbit parlamentari ens és més pertinent.

En primer lloc, penso que cal destacar una qüestió, i és que, un cop més, les queixes relatives a l'Administra-

ció general són les més nombroses. I en aquest cas, però, en aquest cas no és així; aquest any són les queixes relatives a infància, però perquè coincideix que hi han més de sis-centes queixes que es refereixen al Programa d'educació compensatòria, que després m'hi referiré. Això, diguéssim, és el que ha fet incrementar aquest any, justament ha fet passar per davant el nombre de queixes relatives a la infància. Però, si tenim en compte aquesta circumstància, el que fa referència a l'Administració general continua sent un element present, i el Síndic assenyala justament com queda pendent, moltes vegades, el deure de resoldre expressament per part de l'Administració aquells expedients que li vénen per part de la ciutadania; que hi han errors de tramitació; que hi han obligacions de motivar que s'estan incomplint, i que tot això està generant un sentiment d'indefensió del ciutadà respecte de l'Administració.

I encara que és cert que amb els anys de democràcia l'Administració ha canviat molt, sigui la dels ajuntaments, sigui la de la Generalitat de Catalunya, també és cert que totes aquestes queixes ens estan indicant que cal avançar encara més cap a un canvi de cultura que s'està produint, que evidentment no estem parlant de la mateixa Administració d'anys enrere, però un canvi de cultura més adreçat cap al fet que l'Administració està al servei de la ciutadania, i no a l'inrevés; no és el ciutadà, que està al servei de l'Administració. I, per tant, cap a aquesta cultura, cal avançar-hi encara més.

Alguns altres temes que apareixen..., la qüestió relativa a l'habitatge, que volem ressaltar en el nostre Grup per la seva importància, per la importància que té per a la ciutadania, per la importància política que nosaltres mateixos, com a Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa, atorguem a aquesta qüestió. I, justament, el Síndic manifesta en el seu Informe que les circumstàncies que ja reiterava en informes anteriors continuen vigents, amb la qual cosa confirma que el poder públic no és eficaç en la lluita contra les perversions que imposa la presència del mercat lliure en matèria d'habitatge.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, tenint en compte aquesta situació, nosaltres continuem defensant la necessitat d'intervenció pública i, per tant, la necessitat de posar els màxims esforços perquè una nova llei d'habitatge serveixi els ciutadans, i no només els sectors implicats en la producció i comercialització d'un bé que és de primera necessitat i que la mateixa Constitució reconeix com un dret dels ciutadans, un dret que no és efectiu, precisament, per aquesta perversió que citava abans.

També hem de convèncer tots els agents, inclosos els ajuntaments, perquè utilitzin tots els instruments legals existents, en especial els previstos en la nova Llei d'urbanisme, que encara és massa desconeguda. Les polítiques de sòl, per altra banda, i d'habitatge han d'estar presents en tots i cadascun dels nivells de l'Administració, per aconseguir la màxima concertació i coordinació de les mesures. I ens preocupen especialment les pràctiques abusives que encara pateixen molts ciutadans, tant en l'àmbit de la intermediació com en els casos de *mobbing* immobiliari.

Pel que fa referència als temes de medi ambient, aquell que més s'analitza i que, a més a més, ja ha sortit també altres anys és el de la contaminació acústica. És una qüestió, és un problema que afecta moltes persones i que pot acabar repercutint negativament en la seva salut i, evidentment, en la seva qualitat de vida. En l'anterior legislatura, en aquest Parlament es va fer una llei molt exigent respecte a això, però que hem de reconèixer que no ha sigut de fàcil compliment, perquè els ajuntaments no tenen suficients recursos per fer-la complir. El Síndic recorda –i cal dir-ho– que això no eximeix d'aquesta obligació, perquè, si no es disposa d'aquests recursos, poden demanar ajut a administracions superiors, i en aquest sentit la Generalitat de Catalunya, i en concret el Departament de Medi Ambient i Habitatge, ha de ser sensible a les problemàtiques dels ajuntaments i dels seus veïns, i ha de facilitar el màxim suport possible.

Surten també altres qüestions ambientals, com el manteniment dels cabals ecològics en els rius de les conques internes de Catalunya, un tema en què l'Agència Catalana de l'Aigua ha de fer més progressos dels que s'han fet fins ara. O les qüestions relacionades amb els abocats de titularitat municipal, que alguns d'ells estan per legalitzar o per clausurar, i és evident que no es pot deixar que passi el temps i que les situacions irregulars es perpetuin, de manera que els ajuntaments han d'assumir que la gestió dels residus s'ha de fer ben feta, però els ciutadans han d'assumir també que això implica un cost. També les mesures relacionades amb la prevenció d'incendis, una competència que en alguns casos és de caràcter municipal però en què en general és imprescindible la tutela de la Generalitat de Catalunya pel que fa referència a les polítiques forestals i de prevenció de l'extinció d'incendis.

Amb relació a la sanitat, en què continuen persistent, doncs, d'alguna manera, les queixes amb relació a les llistes d'espera i es destaquen alguns problemes que són recurrents en altres anys, voldria en aquest cas assenyalar la importància o l'atenció que es fa a les qüestions relacionades amb l'atenció a la salut mental, perquè, si bé en l'Informe se'n assenyalava i es destaca que la clínica hospitalària té un bon funcionament, en canvi hi ha una manca de recursos importants en tot el que serien els recursos terciaris i els equipaments comunitaris.

Per tant, cal avançar i potenciar tot el que són totes les mesures d'inserció i formació de les persones amb malalties mentals; avançar en el que seria adaptar el que ara són les previsions que estan més o menys ben adaptades a la situació dels discapacitats però no ho estan a la situació específica de les persones amb problemes mentals; tot el que implica de coordinació entre els departaments implicats –sanitat, serveis socials, treball, ensenyament, justícia–; el fet que pugui haver-hi pisos assistits; programes d'inserció social i laboral, en definitiva, per a aquesta població, de cara que sigui efectiva la seva inclusió.

Pel que fa referència a les qüestions de treball, que surt tota una sèrie de problemes relacionats amb la lenta posada en marxa del Servei d'Ocupació de Catalunya, aquí voldríem ressaltar el que al nostre entendre és una

absència, dintre d'aquest Informe, com són les qüestions, per la manca de queixes i per la manca, en aquest cas, d'una actuació d'ofici en aquest sentit, del problema de la sinistralitat laboral, que és una de les qüestions, en aquests moments, per l'elevat nombre d'accidents de treball que hi ha en aquests moments, que ens sembla realment molt rellevant, de les qüestions relatives als temes laborals.

Pel que fa referència a serveis socials, es destaca..., és un d'aquells aspectes que de manera recurrent, en tots els anys que almenys aquesta diputada ha tingut l'oportunitat de llegir i d'analitzar els informes de la sindicatura de greuges, és un dels temes que apareix de forma recurrent: la necessitat d'un major esforç pressupostari en matèria dels serveis socials i la necessitat de definir drets socials, i, per tant, que aquelles prestacions que es realitzen en aquest àmbit no depenguin només de la bona voluntat d'una administració que dona uns ajuts, sinó que passin a ser drets de ciutadania, cosa que significarà un pas endavant, tant pel que fa referència a l'atenció a la gent gran, com pel que fa referència a l'atenció als discapacitats, com pel que fa referència a la lluita contra la pobresa, que són encara reptes molt importants que tenim en la nostra societat, i que confiem..., i que estem convençuts, millor dit, que el proper, que l'actual Govern farà esforços per avançar justament en aquesta direcció.

Els temes de justícia també estan molt presents en l'Informe del Síndic. Per una banda, hi ha una qüestió en què també s'insisteix, respecte al que han sigut informes anteriors, com és la massificació dels centres penitenciaris, una qüestió que s'ha agreujat en els últims anys. I s'ha agreujat per l'enfocament que el Govern del Partit Popular va donar als temes penals, perquè amb aquest enfocament, que ha implicat que no hagin disminuït els delictes, però sí que hagin augmentat els presos..., han augmentat els presos, justament, perquè les penes són més elevades i, per altra banda, s'han eliminat beneficis penitenciaris. Amb la qual cosa, si aquest enfocament no és modificat –i esperem que sigui modificat amb la nova majoria parlamentària a Madrid–, des de Catalunya hauríem de posar l'accent en les mesures alternatives a la presó i liderar, justament, un discurs alternatiu al que ha dominat aquests últims anys.

I també caldrà una profunda reflexió sobre quin ha de ser el model de creació de noves presons. Sabem que el Departament de Justícia està treballant en aquest tema, però estem convençuts que ens trobarem –ja ens hi estem trobant– davant d'una qüestió conflictiva que demana un especial esforç en aquest terreny.

També en l'Informe apareix de manera recurrent la qüestió dels maltractaments relacionats amb les dones; els temes relacionats amb la infància no resolta, com és l'acolliment familiar; es dedica una especial atenció al problema que ha generat i a les protestes que ha generat també la desaparició, a la pràctica, del Programa d'educació compensatòria, per ser substituït per l'atenció específica als alumnes procedents de l'estranger, i el pronunciament del Síndic de recuperar aquest Programa d'educació compensatòria com a garantia per aconseguir la igualtat d'oportunitats en el sistema educatiu.

I també apareixen de manera recurrent els problemes relacionats amb les dificultats d'integració de la immigració, molts dels quals tenen a veure amb la regulació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí... Amb la regulació legal que hi ha, que dificulta aquesta integració.

També, i, bé, acabo finalment assenyalant que el Llibre segon és també de molta utilitat pel que fa referència a la regulació dels sistemes de vigilància per videocàme-

res, i concloc tal com he començat: fent una valoració positiva d'aquest Informe en concret i de la tasca de la sindicatura de greuges en general.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Finalitzada la intervenció dels grups, acabem aquesta sessió.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 19

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller de Governació i Administracions Públiques, i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 202-00010/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del programa de govern pel que fa al Departament de Cultura (tram. 300-00156/07). Sra. Maria Mercè Roca i Perich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 300-00244/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència juvenil (tram. 300-00369/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats de la seva agenda internacional, especialment pel que fa a la cooperació i la solidaritat (tram. 300-00328/07). Sra. Josefina Cambra i Giné, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de coordinació de les policies locals (tram. 300-00303/07). Sr. Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'educació (tram. 300-00372/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament (tram. 300-00375/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre els plans de dinamització i excel·lència turística (tram. 300-00199/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la societat de la informació (tram. 302-00017/07). Sr. Santiago Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables (tram. 302-00018/07). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament local, especialment pel que fa referència als instruments de cooperació local (tram. 302-00019/07). Sr. Alfons Quera i Carré, del Grup Par-

lamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conflictivitat institucional amb el Govern de l'Estat (tram. 302-00020/07). Sr. Francesc Homs i Molist, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa d'oficines del Departament de Benestar i Família (tram. 302-00021/07). Sr. Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures ferroviàries (tram. 302-00022/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa en el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a les quatre.

Proposició de llei de l'Agència Catalana de Turisme (presa en consideració) (tram. 202-00010/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de l'Agència Catalana de Turisme. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que l'adaptació de les estructures i la seva organització són un dels reptes que cal assumir per al futur desenvolupament turístic a Catalunya. El caràcter transversal del turisme planteja la necessitat de dotar una organització administrativa, d'acord amb aquest sector multidisciplinari i plural, i, per això, a l'anterior legislatura va celebrar-se el Congrés de Turisme, l'any 2001, i el Parlament va aprovar la primera Llei de turisme de Catalunya, l'any 2002, com a instruments necessaris per a la política turística de la Generalitat de Catalunya per al segle XXI.

Per tant, és important ressaltar que aquesta Proposició de llei de l'Agència Catalana de Turisme s'insereix en aquest procés per donar un nou impuls, des de l'Administració de la Generalitat, a la importància que el turisme representa en el desenvolupament econòmic de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

També cal dir que aquesta Proposició es basa en el Projecte de llei de l'anterior Govern, que es va presentar davant d'aquesta cambra en l'anterior legislatura en

compliment de la disposició final primera de la Llei de turisme de Catalunya; projecte que no va poder ser aprovat en la darrera sessió plenària de la legislatura per una petició al Dictamen del Consell Consultiu per part dels grups que llavors eren a l'oposició i que ara estan al Govern.

No cal dir que aquest Dictamen sol·licitat va ser molt favorable en totes les seves consideracions al Projecte, i va ser només per motius polítics, en haver-hi ja les eleccions molt properes, el que va fer que no s'aprovés aquest Projecte. I crec que va ser una llàstima. Va ser una llàstima, ja que s'havien fet consultes a totes les administracions, departaments i sectors afectats i s'havia aconseguit un gran consens, així com també amb els grups d'aquí a la cambra, perquè crec recordar que només era Iniciativa per Catalunya qui es va oposar frontalment a aquest projecte, però amb la resta de grups s'havia arribat a força consensos i poques esmenes vives quedaven, ja, en el seu tràmit final.

Però, bé, aquesta Proposició que avui debatem ens dóna l'oportunitat de reforçar la cooperació entre totes les administracions turístiques i la col·laboració amb els sectors empresarials i professionals que han liderat el desenvolupament del turisme, de gran importància en els àmbits econòmic i cultural i en la projecció interior i exterior de Catalunya.

Dóna també l'oportunitat a la Generalitat de Catalunya de dotar-se d'una administració turística que pot participar i executar la política turística del Govern, i al mateix temps configura una organització moderna i flexible, la qual pot coordinar i unificar els recursos personals i materials que es destinen al foment de les activitats turístiques per tal de racionalitzar i rendibilitzar al màxim els esforços inversors amb càrrec als pressupostos públics.

L'Agència permet, també, dur a terme la descentralització de la gestió de les activitats de promoció turística, col·laborar activament en la formulació i redacció del Pla de turisme de Catalunya que el Govern ha d'aprovar, així com desenvolupar i executar totes aquelles altres competències pròpies del Departament competent en matèria de turisme que el Govern li encomani.

L'activitat de l'Agència ha de tenir el grau d'autonomia suficient per exercir les funcions que tinguin assignades amb eficàcia i eficiència, amb l'objectiu de propiciar la col·laboració amb els sectors empresarials i professionals vinculats a les activitats turístiques.

Per al compliment de les seves funcions pot promoure o participar directament o indirectament en societats, l'objecte social de les quals estigui vinculat amb els objectius de l'entitat, en consorcis amb altres ens públics i privats, amb fundacions o amb altres formes de personificació pública o privada.

Quant al personal, l'Agència pot adscriure i incorporar funcionaris del Departament competent en turisme, els quals poden optar a incorporar-se com a personal laboral o mantenir-se com a funcionaris. Incorpora tot el personal del Consorci de Promoció Turística de Catalunya i se subrogarà amb total respecte a les relacions juridicolaborals existents.

En resum, aquesta Proposició pretén substituir l'actual Consorci per tal de dotar l'Administració de la Generalitat d'una organització més moderna, flexible, global, i racionalitzar, rendibilitzar i augmentar els recursos existents. Si no es pren en consideració i el Govern continua amb la seva manca de concreció política turística és clar que el Consorci es mantindrà força més temps amb l'actual estructura i funcions per manca d'alternatives clares i consensuades d'aquells que més l'han combatut.

Per tant, entenem que la Proposició que avui presentem s'hauria de prendre en consideració, si més no per tal d'arribar a un ampli consens entre tots els grups parlamentaris; aquest consens, el qual no va poder ser possible en la darrera legislatura, tal com he dit ja abans, només per manca de voluntat política.

Ara, també entenc que aprovar avui aquesta presa en consideració, després de quatre mesos de legislatura en què pràcticament no ha entrat cap Projecte de Llei en aquesta cambra, jo ho definiria com allò que diuen, doncs, que, políticament, potser, no seria molt correcte.

Si realment és així, jo el que demanaria als grups que donen suport al Govern és que agafessin aquest treball, que ja està fet, que està molt elaborat, i que hi apliquessin l'anomenat, avui dia, sistema Bracons, o sigui, afegir-hi alguna cosa, treure'n alguna altra, potser canviar-li el títol, però presentar-ho ràpidament aquí en aquesta cambra. El sector..., tots som conscients que ho necessita; la importància del sector, també en som conscients, i, per tant, si fan això el país també els ho agrairà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la fixació de posició per part dels grups parlamentaris. Inicia el torn el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'illustre senyor Josep Antoni Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà en contra de la Proposició de Llei que ha presentat Convergència i Unió, i ho farà per tres motius. Primer, ho farà perquè nosaltres, i ho hem reiterat, no estem d'acord amb la Llei de turisme, la Llei 13/2002, que avala aquesta Proposició de Llei. Ho fem, en segon motiu, i d'una manera també molt important, perquè tampoc estem excessivament d'acord, tenim seriosos dubtes amb relació al contingut d'aquest redactat. I ho fem, en tercer lloc, perquè en diverses ocasions el Govern d'esquerres i catalanista ja ha manifestat la seva voluntat, no només d'encetar aquest ens, que es el que planteja la Proposició de Llei, sinó també perquè ha manifestat la necessitat de reformar el contingut normatiu que fa referència al turisme de Catalunya.

I, permeti'm que argumenti aquests tres punts que avalen la posició del meu Grup. Comencem pel primer..., el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha reiterat en diverses ocasions el seu desacord amb la Llei 13/2002, la Llei de turisme de Catalunya.

Per ser breu, nosaltres considerem que aquesta Llei, que, hi insisteixo, és la que emana de la que emana l'Avantprojecte que vostès presenten avui, té, com a mínim, quatre problemes fonamentals. Primer problema: vostès van fer una llei poruga –vostès van fer una llei poruga. Em fa l'efecte que, en el seu moment, es van adonar que Catalunya era una de les darreres comunitats autònomes que no tenia Llei de turisme i van decidir a corre-cuita, crec que... (*veus de fons*), potser m'ho negarà, sense massa convicció, que llavors calia fer la Llei de turisme. És una llei, i es va comentar en el debat de sessions, amb un articulat poc convincent i en què la majoria de les disposicions es remeten a disposicions reglamentàries posteriors.

És una llei, permeti'm que els ho digui, que no va afrontar una oportunitat històrica. En aquest Parlament, només a l'any 1992 es fa afrontar de manera decidida un debat sobre la política turística de Catalunya. Des d'aquesta data, des del 1992, en els vint-i-tres anys de Govern anterior, no s'ha afrontat de manera decidida quina era la política turística general que mereixia el nostre país. És més, jo crec que es demana a crits, el sector ho demanava a crits en aquell moment i la Llei s'hauria d'haver inspirat en aquesta demanda que definíssim quin era el model turístic de Catalunya necessari; per tant, quin era el model turístic no desitjable.

En segon lloc, si m'ho permeten, penso que vostès van fer una llei antiga, una llei que no recollia el conjunt de les incorporacions, de les innovacions que hi han en el turisme contemporani: un turisme amb noves destinacions, amb nous productes, amb nous sistemes de comunicació, amb noves formes de transport, fins i tot amb noves relacions entre oci i turisme que vostès no van saber recollir en l'articulat de la Llei.

En tercer lloc, és una llei amb una certa ambigüïtat. Permeti'm un exemple, l'article 18.1, el que fa referència a la denominació del que és un municipi turístic, genera tal ambigüïtat que, si s'apliqués en sentit estricte, pràcticament el 90 per cent dels municipis de Catalunya podrien ser considerats municipis turístics, i, per tant, ens podríem plantejar quin és el valor d'aquesta denominació.

I, en quart lloc –i aquí discrepo amb l'anterior ponent–, vostès també van perdre l'ocasió de consensuar de forma decidida aquesta Llei; consensuar-la amb el sector, consensuar-la amb els municipis, que era, essencialment, un dels altres agents administratius en la gestió del turisme i, sobretot, consensuar-la amb els grups parlamentaris.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Permeti'm que li recordi que a la Llei de turisme s'hi van presentar prop de tres-cents esmenes –el nostre Grup en va presentar unes cent seixanta-tres–, de les quals vostès només en van aprovar deu.

La Llei de turisme és un acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular; és un acord en què les altres tres forces polítiques s'hi van oposar i vostès no van aconseguir aquest consens de què parla. Fins i tot, no van voler incorporar dintre del text normatiu l'Agència Catalana de Turisme i el van remetre amb una disposició transitòria, perquè en la seva intervenció vostè s'ha

deixat una cosa: vostès van perllongar tant la tramitació de la Llei de turisme, i, a més a més, vostès es van autoimposar un acord, que era que, un mes després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, que era el gener del 2003, s'hauria d'haver tramitat aquest Avantprojecte que ara es presenta, i vostès no van fer els deures –no van fer els deures–, se'ls va tirar el temps a sobre i el resultat és el que ara veiem.

Permeti'm un segon argument. El segon argument és que nosaltres tampoc estem excessivament d'acord amb el plantejament que vostès fan de l'Agència Catalana de Turisme, i no ho fem perquè discrepem, essencialment, de quina és la seva concepció del que ha de ser la promoció turística. Avui dia és impensable pensar que es pot fer una promoció turística del buit, si aquesta promoció turística no està avalada per: u, estudis de mercat; dos, una política decidida en recerca, desenvolupament i innovació, i, tres, una política decidida en gestió de nous productes turístics, aquest canemàs que vostès ens plantegen estarà buit de contingut. I, per tant, l'Agència Catalana de Turisme necessita, obligatòriament, que definim la relació entre l'Agència i el Departament. I em sembla, sincerament, que aquí vostès tampoc van fer els deures.

I, finalment, i amb això acabo, el tercer argument que avala la nostra posició és que el Govern catalanista i d'esquerres ha manifestat reiteradament la seva voluntat, hi insisteixo, no només de tirar endavant l'ens que vostè planteja, sinó de fer una reforma convincent de l'aparell normatiu del turisme a Catalunya que permeti que el turisme a Catalunya s'adeqüi a les necessitats contemporànies.

Si vol referències sobre aquest punt repassi, si us plau, els acords del Govern tripartit, i repassi també quina va ser la intervenció de l'honorable conseller de Comerç i Turisme, que en el punt 1.1, és a dir, el primer acord que fa l'honorable conseller de Comerç i Turisme sobre la seva política turística és, precisament, explícitament, el fet de tirar endavant aquest ens que substituirà el Consorci de Turisme de Catalunya.

Per tant, el meu Grup votarà desfavorablement a aquesta Proposició de Llei, però, òbviament, iniciarà o instaurarà el Govern perquè iniciï, al més ràpid possible, hi insisteixo, no només la Llei referida a aquest ens, sinó també tot l'aparell normatiu referit al turisme a Catalunya, en què, per descomptat, esperem comptar amb la seva col·laboració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el que seria realment sorprenent, senyor Micaló, és que nosaltres votéssim a favor d'aquesta presa en consideració d'aquest projecte de Llei, precisament, perquè aquesta iniciativa parlamentària ja té un passat, que evidentment es va discutir a l'hora de la ponència i per la qual va quedar ben clar que, arran de la Llei de

turisme, a la qual nosaltres ens vam oposar i hi vam votar en contra, entre altres coses perquè enteníem, com s'ha dit abans, més o menys, que era un refós de tota la normativa reglamentista de les sectorials per tal de fer una llei que no feia feliç a ningú, que no estava implicada en el sector, que a més a més no contemplava aspectes de modernitat i d'impacte turístic important en aquells moments, com podien ser les segones residències, com podien ser altres modalitats que van quedar fora d'aquesta Llei, home, enteníem que era una llei bàsicament pactada amb el Partit Popular i que una mica el que feia era intentar rentar la cara a l'antic Consorci de Turisme de Catalunya d'una peripècia política a l'abast, coneguda de tothom, i que, per tant, doncs, el que es volia era passar pàgina i intentar desenvolupar un ens que no garantia el control, quan el que, precisament, el que es reclamava era que hi hagués una autèntica fiscalització i control d'una entitat que havia comportat, doncs, que el tema del «cas Turisme», que se'n deia, doncs, estigués permanentment en els mitjans de comunicació dels jutjats, i que, per tant, doncs, nosaltres, en aquell moment, entenem que la nostra negativa a la Llei de turisme i, per tant, la nostra negativa a aquesta proposta de creació de l'Agència Catalana de Turisme, doncs, evidentment, no podia ser sostinguda en aquest nou Govern.

Primer, perquè el conseller ja ho va dir en la seva primera intervenció: el Departament està preparant l'elaboració d'una nova llei de creació de l'organisme que ha de substituir el Consorci de Turisme de Catalunya, perquè es vol estudiar detalladament la millor fórmula jurídica, precisament per garantir aquests controls que li deia abans, així com l'estructura de funcionament, i per a la qual cosa es tindrà en compte l'opinió tècnica dels òrgans del Departament. Perquè la seva configuració està subjecte a desenvolupar els mecanismes de consulta del sector per fer-la amb el màxim consens, per tal d'assegurar-ne també el màxim de la seva eficiència. I això volia dir que ho va dir el conseller en la seva primera compareixença, que estàvem disposats a parlar amb tots els sectors, amb tots els agents que intervenien en la creació d'aquesta Agència, per tal que fos una llei àmpliament consensuada. Perquè havia de reflectir d'una forma clara la voluntat del Govern que el nou organisme reflecteixi, ens serveixi per articular millor la promoció turística de Catalunya, com ha dit el senyor Donaire, amb la complicitat necessària amb tots els agents i les institucions amb aquest consens a què em referia abans. Perquè també calia delimitar les funcions de promoció turística, que són les que pertocquen a l'ens, per tal d'evitar la confusió amb les competències pròpies de la Direcció General de Turisme: l'ordenació, el control, la inspecció, l'efecte sancionador, etcètera. Perquè els òrgans de govern del nou organisme també havien de reflectir millor l'esforç i l'equilibri de la representació empresarial del sector turístic. I per un argument que també s'ha dit abans, perquè l'acord per un govern catalanista i d'esquerres a la Generalitat de Catalunya contempla textualment que «cal configurar una administració turística reformada» —«reformada» posa— «en la qual el sector es pugui sentir identificat i representant, tot garantint l'adequat finançament i la implicació de tots els sectors institucionals, econòmics i socials», en el seu apartat sisè, de turisme, en el punt 3.1.

El document que va entregar l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum en la seva compareixença a la Comissió corresponent d'aquest Parlament a tots i cadascun dels seus membres, per explicar les línies d'actuació del Departament, contempla textualment: «Creació d'un organisme de promoció del sector turístic. Aquest organisme substituirà l'actual Consorci de Turisme de Catalunya mitjançant l'elaboració d'una nova llei reguladora de l'entitat, amb reforç de les formes de participació per fer-la més efectiva.» Accions en matèria de turisme, al punt 1.1.

Per tant, jo crec que la voluntat explícita del conseller en la seva compareixença, en la qual ja se'ls deia que s'anava a crear un nou organisme que anés a substituir l'antic Consorci de Turisme de Catalunya, hauria d'haver estat suficient per entendre que el Govern tenia intenció de tirar al més aviat possible, després d'aquesta consulta i d'aquest consens necessari amb tots els agents que hi intervenen, de tirar-la endavant al més aviat possible, però, això sí, sense deixar-se ningú de banda.

Els tres grups polítics que donem suport al Govern actual vam manifestar el nostre rebuig en el seu moment al text que presenta Convergència i Unió, un text presentat pel Govern, i lògicament el text resultant ha de ser un reflex de la concepció que en tinguin aquests grups del que ha de ser la promoció turística de Catalunya, i hauria de ser d'aquesta manera. A ningú no hauria d'estranyar que hi ha un nou enfocament, que hi ha una nova manera d'entendre les coses, i és partir d'aquest diàleg que li deia abans que hem de vestir aquest nou organisme que vingui a substituir el Consorci de Turisme de Catalunya.

És cert que la Proposició de Llei, de què ens presenta vostè la presa en consideració, sí que obeeïa a un pacte entre el Partit Popular i Convergència i Unió, i això ja els hauria de fer reflexionar si continuen en aquesta mateixa línia. En el moment d'aprovar la Llei de turisme també es va donar aquest cas i, per tant, jo crec que, en la nova dimensió política que hem entrat, mantenir una vegada més aquest pacte que tenia l'anterior legislatura se'ns fa del tot incomprensible. Es va elaborar amb mitjans aliens al Departament, contenint elements de desconeixement de la mateixa Administració, de les necessitats del sector i de les necessitats pròpies del país en matèria de promoció turística. S'ha fet una apropiació partidista del text, ja que la iniciativa ha de recaure en el mateix Govern i no en un grup polític que la vol utilitzar d'una forma instrumental políticament, i més si es té en compte que la seva elaboració va ser costejada amb fons del Departament. En el debat del Ple de la Llei de turisme, la diputada anterior que la defensava, la senyora Trinitat Neras va arribar a acusar Iniciativa de fer una instrumentalització política totalment allunyada del debat, en què es buscava la més pura erosió del Govern. I, per tant, aquests arguments també haurien de servir.

I un altre punt que també ha sortit és que l'anterior Govern va incomplir el termini que marcava la disposició final primera de la Llei de turisme per a presentar el Projecte de llei de creació i regulació de l'Agència Catalana de Turisme, ja que aquesta era d'un mes des de l'entrada en vigor de la Llei. Això es va incomplir,

es va intentar passar en el darrer Ple de la legislatura, i, per tant, entenem que, amb la nova perspectiva política que hi havia, aquelles presses eren innecessàries. Havia de ser el proper govern el que marqués la línia de quines havien de ser les directrius polítiques en matèria de turisme que havia de tenir la nova creació d'aquesta entitat i, per tant, doncs, ens semblava que fet a corre-cuita, a l'últim moment, no era la millor manera. Per tant, haurem d'esperar, si això no prospera, que el Departament al més aviat possible pugui vestir aquesta nova entitat que tanta falta fa a la promoció del turisme de Catalunya, i, per tant, esperarem que la iniciativa del Govern així ho decideixi.

Per tant, senyor president, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta presa en consideració del Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies president. Il·lustres diputats i diputades, ens trobem davant d'una proposició de llei que és el reflex del Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme, presentada en aquest Parlament el passat 17 de febrer del 2003. Arran d'aquest Projecte de llei, el Grup Popular va presentar trenta-cinc esmenes, centrades totes elles en la definició del tipus d'agència, la clarificació del seu règim jurídic, d'introducció de mecanismes més participatius dels sectors afectats i, alhora, vam replantejar alguns aspectes organitzatius de l'Agència, per tal de dotar-la de més autonomia, funcionalitat i professionalitat. Posteriorment, es va produir la sol·licitud de dictamen al Consell Consultiu, el qual va emetre Dictamen número 242, en què va declarar constitucional el Projecte de llei.

Hem de tenir en compte que la Llei 13/2002, del 21 de juny, de turisme de Catalunya, fixa la creació per llei de l'Agència Catalana de Turisme. Per al nostre Grup és necessari que es creï aquest organisme, ja que en el seu moment, quan es va portar a aprovació la Llei de turisme a aquesta cambra, vam dir que una de les condicions que el Grup Popular fixava per donar suport a la Llei era remodelar, reformar i substituir el Consorci de Turisme per un altre que donés més agilitat, més efectivitat i, sobretot, que estigués organitzat amb els mecanismes de control que li permetessin donar transparència a la gestió. També vam demanar que aquest nou organisme administratiu es fes en una llei a part i, a més, que la seva creació fos al més aviat possible, perquè no tornés a passar el que en el seu moment tots els grups vam qualificar d'intolerable amb el cas turisme, força debatut en aquesta cambra.

Per tant, el nostre Grup entén que és necessari que el Govern prengui la determinació de crear aquest nou organisme al més aviat possible, perquè es puguin coordinar, impulsar i gestionar les polítiques de turisme del Govern de la forma al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'adreço directament al Grup Parlamentari de Convergència i Unió per manifestar-los que votarem en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei que plantegen o que presenten en aquest plenari. I, bàsicament, per dos motius: un, i primera, com ha comentat també el company del Grup Socialista, que ja vam manifestar en l'anterior legislatura el nostre posicionament contrari a la Llei de turisme. Una llei de turisme que en aquell moment vam considerar que era buida de contingut real, mancada d'instruments de planificació territorial de l'activitat, de programació de polítiques i recursos públics, de coordinació de les actuacions de les diferents administracions públiques i d'aquestes amb el sector privat. Una llei de turisme que no feia esment del turisme residencial, quan és el que més pressió representa sobre el territori i sobre el medi ambient, sobretot pel que fa a la segona residència. Una llei de turisme que no es planteja un model del sector turístic sostenible i on no es concreten tampoc les previsions sobre el seu finançament. Només per apuntar alguns del motius que ens portaven a manifestar-nos contraris a aquella Llei. Però també, i així ho han repetit els diputats que m'han precedit, votarem en contra de la presa en consideració perquè ja a aquestes alçades, i em sembla que és manifest, el Departament ha manifestat en diverses ocasions que s'està ja treballant en l'elaboració d'un projecte de llei de creació de l'organisme que ha de substituir el Consorci de Turisme de Catalunya, desenvolupant així el mandat que en el mateix Acord per un govern catalanista i d'esquerres a la Generalitat es reflectia.

Ja s'està estudiant, doncs, la millor fórmula jurídica i la seva estructura, l'estructura de funcionament d'aquest nou ens, i es vol fer desenvolupant mecanismes de participació, de consulta, per tal d'aconseguir la màxima complicitat amb el sector, amb tots els agents i institucions implicats, organitzacions, patronals i sectorials, sindicats, associacions de veïns, d'usuaris, etcètera, per fer-la d'aquesta manera amb el màxim consens.

Sembla lògic, doncs, que el text que serveixi per iniciar aquest debat sigui un reflex de la concepció que els tres grups polítics que donen suport a l'actual Govern tenen del que ha de ser la promoció turística de Catalunya i no el text que avui presenta Convergència i Unió. Ha de ser un nou text que, tenint en compte la importància quantitativa i qualitativa d'aquest sector en el nostre país, delimiti i clarifiqui les funcions de la promoció turística, les que pertoca a aquest ens, estableixi els oportuns mecanismes de control democràtics per tal de garantir una absoluta transparència, rendibilitat al màxim els recursos humans i materials i, en definitiva, els recursos econòmics que s'hi destinen, i aconsegueixi que el sector se senti degudament representat.

Per tots aquests motius, el nostre vot en contra de la presa en consideració.

I, únicament, senyor Micaló, comentar-li que si vostè interpreta, i el seu Grup interpreta, que la no-aprovació d'aquesta Proposició representa una manca de concreció en política de turisme, jo només li faria una pregunta: quina política de turisme es feia? Quina concreció hi havia fins ara? Quina concreció hi havia i hi ha hagut al llarg d'aquests vint-i-tres anys de govern de l'anterior Govern de Convergència i Unió? En tot cas, em sembla que no cal afegir cap comentari en relació amb sistemes de Bracons i d'altres que a vostè se li pogués acudir, i sàpiga que des dels grups, i en aquest cas del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Alternativa, el que pretenem és que l'actual Govern concreti i faci una veritable política de turisme que, fins al dia d'avui, ha estat absent en el nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, senyor president, per contradiccions i per un aclamament. Jo no he sentit crítiques pràcticament en el text, però sí que hi ha hagut una crítica, l'única que s'ha fet era en els terminis. Jo el que els demanaria als senyors diputats és que es llegissin bé la Llei que es va presentar, i el termini que deia era que entraria un mes després de l'entrada en vigor de la Llei. I la Llei deia que entraria en vigor al cap de sis mesos. Per tant, eren set mesos.

L'altra cosa que jo voldria dir, i que també s'ha dit de qüestió de terminis, és que es va entrar a corre-cuita en l'últim Ple. Aquí el que es va entrar va ser el 17 de febrer, i que jo recordi la legislatura es va acabar a l'estiu. Per tant, aquí, en tot cas, hi va haver filibusterisme polític per anar-ho retardant tant com es va poder.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El president

Acabat el debat, es fa la votació.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei de l'Agència Catalana de Turisme ha estat rebutjada per 68 vots en contra, 14 abstencions i 44 vots a favor.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del programa de govern pel que fa al Departament de Cultura (tram. 300-00156/07)

El segon punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del programa de govern pel que fa al Departament de Cultura, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, honorable consellera, senyores i senyors diputats. Aquesta meua primera intervenció, que m'honora, té un eix i un interès fonamental que és saber quina és la situació dels creadors, és a dir, dels homes i de les dones que han fet o que estan fent en aquest moment cultura a Catalunya, la gent que arrisca, que mou idees, utopies a vegades, sense les quals la vida seria absolutament grisa.

Les meves paraules tindran també un caràcter identitari, és a dir, el meu interès són realment els creadors que deixen a les seves ombres l'empremta del paisatge, de la llengua, del clima o del caràcter del país. De tota manera, no és pas que no ens interessi ni que menystinguem la importància d'altres pilars de la cultura, com són ara les grans infraestructures del país i volem deixar constància de la nostra inquietud per saber, per exemple, què passa amb el MNAC o amb l'Arxiu Provincial de Barcelona, en quin estat financer es troben, quin futur tenen, i ens agradarà molt sentir també la seva resposta en aquest sentit.

Però com que ni que sigui per una qüestió de temps ens veiem obligats a triar, i triar sempre vol dir renunciar, doncs, en aquesta interpellació deixarem els continents i ens centrarem, com dic, en els creadors, i encara en els creadors de tres àmbits concrets de la cultura catalana. I com que em sembla que en aquesta primera intervenció no he calculat bé el temps, deixaré per al meu temps de rèplica parlar dels creadors de literatura i començaré per la música.

Els filòsofs i els psicoanalistes diuen que els viatges, els més o menys reals o els més o menys metafòrics, serveixen sempre per tornar, és a dir, que un surt de casa per poder tornar; te'n vas, veus paisatges, respíres, et sents una mica lliure i tornes, i la veritat és que en aquest tornar mires les coses de sempre amb uns ulls una mica nous.

Jo he tornat d'aquestes vacances amb el cor i amb el cap ple de poesia francesa feta cançó: Jacques Brel, Brassens, Edith Piaf, Aznavour, i molts cantautors, evidentment, més joves que no conec. No té cap mèrit, evidentment, a França, ja ho sabeu, a cada *brasserie*, a cada petit restaurant se sent, d'una manera discreta a sota de la conversa, cançó autòctona. Fins i tot al fil musical de l'hotel hi havia Carmen, de Bizet. I aquí, perquè deia que la veritat sempre està a tornar, doncs, un desastre; aquí és un desastre i un desert.

Hi ha qui diu que mentre altres països, França, per exemple, Espanya, fins i tot, es vénen, doncs, Catalunya se suïcida. Ho diuen d'aquesta manera, jo no sé si el verb és exacte, però el que sí que és cert és que anys enrere es considerava que darrere les produccions musicals fetes en català hi havia bones idees i novetats, i els professionals destacats de la premsa escrita, la televisió i la ràdio van ser capaços en aquell moment d'obrir finestres de comunicació entre els creadors i el públic. I, en canvi, no sé ben bé per què, paradoxalment, amb els anys ha passat que a més presència de la llengua als mitjans, molta menys música als mitjans.

Potser l'Administració no ha acabat d'entendre ben bé la importància que té la cultura en el fet de divulgar la

importància de la música a l'hora de divulgar el fet cultural, però també és cert que hi ha professionals acomplexats que, ara per ara, consideren una càrrega feixuga haver de programar en els seus llocs música en català.

Doncs, bé, tot això ha de canviar, entenem. Sabem que hi ha, de fet, l'acord de la vostra conselleria de fer efectiu un compromís ple dels mitjans públics audiovisuals amb la creació i la difusió cultural del país, doncs, evidentment aquest compromís també ha de ser amb la música. I la veritat és que el sector està molt esperançat, està content i esperançat, i la pregunta concreta, per tant, és saber simplement quan. Quan i com es desplegarà aquest compromís, en quins terminis i en quin tant per cent serà la presència i amb quins mitjans hi haurà aquesta quota de discriminació positiva que la música en català necessita.

Però a Catalunya hi ha hagut sempre una manera una mica estranya de fer les coses. Jo reconec que em pensava que aquí a Catalunya hi havia només dos grups de música, dos, tres. I resulta que no, però això va molt amb el caràcter català. Aquí tenim un poeta, un dramaturg, un filòsof oficial i dos o tres músics. Doncs, en canvi, sabem de l'existència d'una àmplia sèrie de grups aquí a Catalunya, concretament aquí a Barcelona, que fan una música molt interessant, nova, mestissa, evidentment, són grups compostos per catalans, africans, sud-americans, per tant, són uns grups que porten a la integració, la integració de què tant parlem, són músics que toquen la realitat del país, són músics, és veritat, d'expressió no catalana, però segurament autèntica com ho va ser en el seu dia la de Gato Pérez; músics que, quan surten a l'estranger, són els primers a dir que són catalans, evidentment, perquè fan música aquí, a Catalunya.

I un altre dia ens podríem preguntar per què aquests grups no han triat el català per fer-lo servir com a expressió del seu art, però potser serien uns altres interlocutors i seria un altre temps el que ens ocuparia aquesta reflexió.

Doncs, bé, el que és fonamental és que aquests grups també siguin visibles als mitjans de comunicació, que hi siguin tots els grups, els que fan música més trencadora i els que fan música més clàssica, que hi hagi espais per a la música catalana, sonin com sonin, programes de música a la Televisió de Catalunya, de divulgació de videoclips en què hi càpiguen els grups que ja coneixem, perquè hi ha molts grups que ja coneixem, i també els que, si no surten mai, no seran mai coneguts pel públic.

I això és, en definitiva, el que voldríem saber. Quins criteris pensa seguir la conselleria per promoure la música que es fa a casa nostra, amb subvencions que no siguin repetides i que tinguin en compte l'interès, la novetat, la qualitat, etcètera, de tots aquests grups. I també saber quins problemes té el sector de les discogràfiques catalanes, que sembla que en tenen i molts, i quines idees té la conselleria per ajudar-los.

El segon àmbit és el cinema. Ja no parlo tant de l'Institut Català d'Indústries Culturals, que està aturat i que és greu, perquè hi ha projectes que esperen urgentment

els seus ajuts per tirar endavant, i ens agradaria molt saber quina mena d'impulsos es faran per sortir d'aquest atzucac. Però, de fet, l'ICIC s'ha convertit en una mena de direcció general, i no pas en un ens autònom com semblava que havia de ser quan aquest Institut va néixer. I a mi em sembla que el problema, i si sabem dir quin és el problema del cinema català, segurament arribarem a la solució, és en un altre nivell. El problema és que en el cinema català no s'hi ha cregut mai, l'Administració no hi ha cregut mai, i el públic, tampoc. En canvi, Administració i públic han cregut en el teatre, i el teatre funciona i ha funcionat. El cinema no s'ha vist com a indispensable, però quin és l'art que és indispensable? Ho són tots o no ho és cap, eh?, ni s'ha vist com a prestigiós; en canvi, el cinema és cultura i si és cinema fet aquí és cultura d'aquí. Sembla que l'aspiració del sector és acostar-se al model francès del Centre Nacional de Cinema, és a dir, un ens cogestionat amb un nivell d'autonomia molt ampli, i ens agradaria, doncs, saber quina és la seva visió sobre el marc on s'ha de bastir la nova relació entre l'Administració i els professionals i, sobretot, quina mena de política cinematogràfica, que ha de ser una política que tingui realment en compte els creadors, pensa desplegar la conselleria, en quins terminis i amb quins pressupostos.

Però tot això està molt bé, hi ha molta esperança en aquest sentit, perquè com vostè sap ara s'estan començant a engegar les segones converses de cinema. Han passat vint anys entre les primeres i les segones, i aquestes han de servir per sentir tots els implicats i per revisar el model d'aquesta relació, i seran creiem un element molt important de reflexió. I també ens agradaria, en aquestes segones converses, saber quina implicació hi tindrà la conselleria i si hi dóna el valor que nosaltres entenem que tenen.

Fins aquí la primera part. Són moltes preguntes, em reservo –com he dit– la literatura per a després.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Cultura, la senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora diputada, jo faré a l'inrevés, li començaré per explicar una miqueta, emmarcar el tema de la literatura, li parlaré de la música i li parlaré del cinema, i després, en el torn de rèplica, també, el que no hagi quedat clar de qualsevol d'aquestes coses, doncs, li contestaré, perquè així disposarem de més temps per crear, per conèixer el marc en què treballarem.

Permeti'm, d'entrada, que li digui que estic d'acord i que comparteixo la majoria de les reflexions i de les anàlisis que ha fet en la seva exposició sobre la situació actual i les diverses alternatives que ha plantejat, tant pel que fa el món de la música com el del cinema català. I ben segur que en el món de la literatura també tindrem moltes coincidències.

Deixi'm que, per emmarcar tots aquests temes, ressalti les línies en què hem començat a treballar i que treballarem al llarg d'aquesta legislatura i anirem un per un. I començaré, volgutament, pel de la literatura. Vol-dria parlar de literatura, sobretot de la política del suport genèric. La política del suport genèric a l'edició en llengua catalana es va crear per incrementar l'oferta de títols en català, en general, i crec que ha complert els seus objectius. S'ha passat de poc de més de dos mil títols l'any, a més de set mil títols l'any. En aquests moments, per tant, el problema essencial de l'edició en català no és el nombre de títols publicats, sinó la descompensació que existeix entre els diversos gèneres i les mancances de determinat àmbits de llibre tècnic, universitari i d'altres, que suposo que vostè em citarà.

A més del suport genèric, donada l'alta oferta de títols, ja no és general, això també ja ho coneix. Actualment, tan sols afecta un terç dels llibres publicats i s'ha fet cada vegada més complicat establir criteris de selecció de títols. S'ha eliminat, per exemple, el suport genèric de llibres coeditats per alguna institució, i ha quedat al marge de tot el llibre universitari, que és precisament un dels sectors que caldria potenciar. I com aquest exemple podríem posar-ne molts altres que vostè, segurament, posarà.

Per una altra part, com que les biblioteques tenen una absoluta autonomia de compra i també de recepció de llibres, molts dels llibres que es compren per la via del suport genèric, si no són d'interès de les biblioteques, acaben emmagatzemats o en sortides secundàries, sense complir l'objectiu inicial que era distribuir-los a les biblioteques per ajudar la seva difusió i el coneixement dels seus autors.

El suport genèric, en aquests moments, distorsiona la política de compra de llibres per a biblioteques. Moltes biblioteques destinen la major part del pressupost a comprar llibres en castellà, perquè el català arriba i ja pensen que ja arribarà per la via del suport genèric.

No m'estendré més ara, de moment, en aquest punt, però crec que queda clar que, precisament per seguir donant suport als nostres escriptors i per fer una discriminació positiva del català, cal, entre d'altres coses, dibuixar una nova política de suport a l'edició en llengua catalana, i és en aquesta direcció que estem treballant, hi està treballant el Departament, i, evidentment, amb la complicitat del món editorial i del conjunt del sistema bibliotecari públic, perquè d'un dia per un altre no es pot fer el canvi de passar del que ha sigut fins ara subvenció a fer aquest canvi de línia del Departament.

El cinema. Pel que fa al cinema, li faré una breu exposició de la política cinematogràfica que portarem a terme des del Departament. Actualment existeixen fons genèrics per a totes les produccions cinematogràfiques fetes a Catalunya. Aquests fons, cal ampliar-los, i creiem que cal molt especialment adreçar-ne alguns a crear una producció més ambiciosa i amb major comercialització.

En aquest sentit, és indiscutible que el cinema català necessita èxits de públic i, en la mesura del possible, no tan sols èxits aquí, sinó també a nivell estatal i a nivell

internacional. Els nostres esforços, per tant, van adreçats a cercar sortides en els mercats oberts per a les produccions catalanes tant a sales de cinemes d'aquí com a televisions estatals, i també internacionals.

La col·laboració de TV3 és fonamental –vostè ho ha citat–, i cal demanar-li un major impuls per als acords de col·laboració amb altres televisions, i especialment pel que respecta a un intercanvi de productes. El nostre Departament és conscient que cal establir compromisos indiscutibles amb la producció autòctona i reservar espais amb màxima audiència als mitjans de comunicació. A vegades, diríem, la política de les quotes porta que sí, que hi hagi presència, doncs, en els mitjans de comunicació, especialment a TV3, però no precisament en hores de màxima audiència, i, per tant, la repercussió que tenen a vegades no és la que pensem que hauria de ser.

La col·laboració de distribuïdors i exhibidors també és fonamental per crear un espai d'atenció i consum eficient per a la producció catalana. Estem estudiant la creació del dia del cinema català, en què totes les sales del país programin cinema produït a Catalunya. Pot ser una idea força interessant, com també ho va ser, al seu moment, el dia de l'espectador.

En darrer lloc, hem començat a treballar un programa de suport als creadors audiovisuals emergents i als innovadors. Aquest programa, el volem fer de comú acord amb les televisions locals, per tal que aquestes esdevinguin també un espai públic de promoció del talent.

Quant a música, si analitzem el món de la música al nostre país –jo no sóc tan pessimista–, crec que a Catalunya no hi ha un problema específic de talent musical. En canvi, el que sí que és cert és que tenim una dificultat objectiva per penetrar en els hàbits de consum de la nostra pròpia ciutadania. El que sí que hem constatat és que produïm, però produïm desordenadament, sense estructura sòlida de distribució, i, en conseqüència, la música catalana té una quota de mercat molt baixa.

Per millorar aquesta situació, hem de prestigiar més i millor el producte català, i això vol dir inserir-lo millor en els circuits de comunicació, però també vol dir promoure la consolidació d'empreses de producció i edició discogràfica amb una major ambició.

El problema més important de la producció discogràfica catalana, creiem, és la manca de presència als mitjans de comunicació; per tant, considerem que millorar la seva presència a ràdios i televisions és fonamental. En aquest sentit, un objectiu bàsic del Departament és arribar a acords amb els mitjans de comunicació del nostre país per incrementar la presència de la música catalana a tots els espais de repercussió mediàtica.

Durant aquest mandat, el Departament mantindrà el suport a la creació de videoclips per a les produccions fonogràfiques fetes per les empreses catalanes. Aquest Govern considera que cal pensar la possibilitat d'idear sistemes paral·lels als de radiofórmula –un equivalent als *40 principals*– per a la música produïda en català.

En l'àmbit de la cultura popular i tradicional, la música *folk*, com a gènere musical sorgit més directament de

la terra, constitueix en aquests moments una de les expressions més vives de la nostra identitat. Perquè aquest patrimoni cultural es perpetui, una de les eines fonamentals és que el seu coneixement entri a formar part dels ensenyaments artístics, dins el sistema educatiu. Per tant, haurem de tractar aquesta qüestió amb el Departament d'Ensenyament, a fi que la música tradicional formi part dels estudis del sistema educatiu català. En definitiva, una formació sòlida i suficientment reconeguda, creiem que constitueix la base per tal que la música de la nostra terra continuï prou viva entre nosaltres.

Per acabar aquesta primera intervenció, no voldria deixar de fer referència a algunes polítiques de caràcter general que, sense cap mena de dubte, contribuiran a impulsar la nostra cultura i els nostres productes culturals. En primer lloc, destacar en aquest sentit el compromís del Govern català de doblar el pressupost de cultura en quatre anys. En segon lloc, ens pot ajudar molt, en termes de recursos, reclamar i negociar amb el Ministerio de Fomento l'1 per cent cultural, no solament per a la conservació i rehabilitació del patrimoni històric i artístic, sinó també per al foment de la creativitat contemporània. En tercer lloc, el fet que potenciarem també les accions de patrocini i mecenatge també contribuirà i ha de contribuir a la millora de la situació tant del cinema com de la música i de la literatura. I la negociació amb el Govern central de mesures de caràcter fiscal dirigides a millorar i estimular la participació d'agents privats –que això ha de tenir molta importància en la indústria discogràfica, per exemple– en el finançament d'aquests i d'altres projectes culturals.

I finalment –ja acabo, senyor president–, donarem tot el nostre suport a la iniciativa del nou Govern central de descens de l'IVA dels productes culturals, perquè els considerem béns de primera necessitat. Aquest descens de l'IVA preveu reduir l'IVA dels productes musicals actuals, que se situa en un 16 per cent, fins a un 4 per cent, i dels llibres i de la premsa diària, a un simbòlic 1 per cent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada, per a la rèplica.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats... Moltes gràcies per la seva resposta; hi han hagut coses molt tranquil·litzadores. No hi he pensat, jo, en el suport genèric. Jo pensava en els creadors, com he dit, i, per tant, li parlaré de la Institució de les Lletres Catalanes.

La Institució –vostè ho sap– és una peça clau, perquè és l'única que s'ocupa només dels escriptors catalans, i ho fa des de l'època de la República. Però ara estem una mica preocupats, perquè ha quedat, està quedant cada vegada més escanyada, està quedant com un simple apèndix de la conselleria, i no com un organisme independent que vetlli pels escriptors i que, sobretot, els

representi. És veritat que té un pressupost petit; és ben veritat, ja ho sabem. Però tenint en compte que la voluntat de la Conselleria és doblar-lo, doncs, ens agrada molt saber quin és el futur, quin futur hi veieu, quina mena de relació, segons vostè, hi ha d'haver entre la Institució i el Departament de Cultura, i quin protagonisme i quina autonomia li augureu.

No cal dir que, a la gent de la professió, el que li semblaria més interessant és que fos un organisme molt autònom, i no cal dir també que la importància que hi donen i el cert temor que comporten, una mica, els canvis són perquè sempre ha funcionat amb una gran sensibilitat i d'una manera molt efectiva, tenint en compte les seves limitacions. Ha tret els escriptors catalans a fora del país, i, a dintre del país, ens ha passejat per biblioteques, per escoles, per cases de cultura... O sigui, en definitiva, ens ha acostat als lectors, que és el que als escriptors ens agrada. A més a més, ha fet exposicions, commemoracions, etcètera, per mantenir viva la memòria literària.

I de la Institució de les Lletres Catalanes he d'anar per força a l'Institut Ramon Llull. L'Institut –hi tenim molta esperança, també– ha de ser allò que permeti de fer una política cultural exterior molt ben pensada, allò que permetrà de decidir, de la nostra cultura, què projectem, què donem a conèixer a fora i..., cosa, evidentment, que en literatura passa, sens dubte, per disposar d'unes molt bones traduccions. «Bones» vol dir ben fetes, vol dir –ja ho sabem– cares; però s'ha de fer.

Doncs, de la mà de l'Institut Ramon Llull –o abans, no ho sé–, hem de començar, volem començar a sortir a fora, perquè el món no s'atura, i volem saber quina serà a partir d'ara la presència dels escriptors catalans i els seus llibres catalans en els grans salons europeus de literatura: el Salon du Livre, Liber –Frankfurt– i, fins i tot, a Bolonya. Com hi aniran?, amb quins suports?, quines mesures prendrà la conselleria per fer conèixer les obres dels creadors catalans a fora?, començant, però, pel territori, és a dir, començant per tot el territori dels Països Catalans, i Espanya també. I aquí sí que ens agradaria que tots plegats tinguéssim molta i molta sort; sort per trencar el malefici, que, com vostè deu saber molt bé..., el malefici del silenci en què ens hem vist abocats sempre els escriptors catalans a Espanya.

Això passa, evidentment, també –i vostè ho ha dit, i en reconeix la importància, i per tant, doncs, estem tots en al mateixa sintonia–, passa per tenir una forta presència aquí als mitjans de comunicació. Parlo ara dels llibres en català, eh?, dels que són escrits en català i de la seva minsa i tèbia i tímida presència als mitjans. I altre cop, la pregunta obligada: quines mesures concretes pensa, la conselleria, aplicar?, i en quin temps exigirà, a dintre del compromís general dels mitjans amb la nostra cultura, la presència –però una presència forta, decidida, simpàtica, una presència normal i desacomplexada– dels llibres i dels escriptors en català? Ara ve Sant Jordi, i serà, doncs, un bon moment per fer-ne un tast.

I una última cosa pel que fa als llibres: ens falten moltes edicions de clàssics. Treure al carrer un clàssic, per a una editorial normal, comporta un risc econòmic i un esforç molt important que moltes vegades no pot assu-

mir; però, sense clàssics a l'abast de les noves generacions, no hi ha literatura que pervisqui. I també ens agradaria saber si la conselleria ajudarà en aquest sentit les editorials que s'embarquen en aquestes aventures.

I una última cosa: encara hi ha clàssiques per editar. Dic «clàssiques» perquè el silenci també ha pesat més en les clàssiques que en els clàssics. Per exemple, l'obra completa de Víctor Català. Crec que seria una molt bona cosa aprofitar que l'any que ve farà cent anys de la publicació de *Solitud*, la seva obra mestra, doncs, per posar-la a l'abast de tot el públic, perquè cap país no es pot permetre d'amagar i de silenciar –que vol dir «menystenir»– un clàssic.

I fins aquí les preguntes. Totes tenien una única raó de ser, que és entendre la creació cultural com l'espai on les persones busquen –i a vegades troben– autoafirmació i una certa felicitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

La Institució... Aniré contestant, una miqueta, doncs, els diversos punts. Precisament li he parlat del paper del suport genèric perquè una de les, diríem, atribucions importants de la Institució de les Lletres Catalanes ha estat fer la selecció d'aquests títols de... En no tenir, ni ser el cas, pressupost per als set mil títols en català, una de les feines era aquesta. I, per tant, per això li he parlat del suport genèric i de la necessitat de reenforçar tota la política destinada al suport genèric en català.

L'Institut Ramon Llull, evidentment, doncs, la presència..., li volem donar un sentit molt diferent, però pel que fa referència a la presència a diverses exposicions, tot i que no..., hi havia el compromís adquirit, signat solament el 2003, d'una part, per ser presents a la fira de Guadalajara, a Mèxic. Evidentment, creiem que és importantíssima, la presència catalana i del llibre en aquesta fira, i, per tant, doncs, estem fent tots els esforços, i de ben segur que no hi faltarem... El mes de novembre, em sembla que és, som convidats, a més a més, especials a la fira, i hi tindrem presència. I, evidentment, doncs, també aspirarem a ser a la de Frankfurt.

I aquesta línia, que creiem que és correcta, però que no ha de ser exclusiva..., els problemes de l'Institut Ramon Llull són bastant importants, doncs, llavors, les línies que funcionen, evidentment que les seguirem, eh?

Quant a la música, la cançó d'autor, que n'ha parlat al començament, doncs, evidentment que, després d'una època brillant com van ser els anys seixanta i setanta, en les dècades següents aquest factor va entrar en una crisi bastant evident, fins al punt que algun dels seus artistes van abandonar alguns anys les gravacions i els escenaris, però creiem que..., ara no és el moment d'analitzar aquestes causes que van portar a aquesta situació, però en aquest moment algun suport sí que s'està fent des del Departament de Cultura, i que volem intensificar i farem.

Jo citaria, per exemple, la programació del Centre de Promoció Musical Ressonans, a través del circuit del mateix nom, i també els concerts que tenen lloc a l'Espai de Dansa i Música de la Generalitat de Catalunya a Barcelona, o sigui, s'ha començat a fer un treball en aquest sentit; els cicles de cançó d'autor, que organitza a partir de la temporada 2002-2003 el Teatre Nacional de Catalunya, amb un ressò i un èxit de públic important; la participació d'intèrprets de la cançó en el marc del Festival de Música Viva de Vic, que és una gran plataforma en el territori per a la difusió i contractació de la música moderna; els ajuts a circuits, com els que organitza l'Associació de Cantants i Intèrprets en Català... Bé.

Ara, malgrat totes aquestes iniciatives, doncs, és molt cert que mantenir i incrementar un mercat propi no ha estat fàcil. Només en els últims anys podem parlar d'un cert redreçament i de la possibilitat que es produeixi un relleu generacional, però evidentment, com ja li he dit abans, si no hi entrem a través de l'Institut Català de les Indústries Culturals, no entrem d'una manera important en el món de la producció i de la difusió discogràfica, no acabarem, pensem, d'arrencar.

Amb referència a la música *folk*, ja li ho he explicat una miqueta, però durant els últims anys aquest sector ha recuperat i ha guanyat espai, sobretot evidentment gràcies a l'esforç d'un seguit d'iniciatives, sobretot vinculades a la societat civil, i que nosaltres potenciarem i pensem incrementar, tant a nivell d'ajuts, com –li ho he dit abans– en relació amb ensenyament.

A l'Institut d'Indústries Culturals li volem donar un caire diferent. Fins ara –i sempre hem dit que és una herència positiva que hem rebut del Govern anterior– s'ha dedicat quasi tot l'esforç al món de l'audiovisual, doncs, creiem que tant a nivell d'altres indústries culturals, especialment la discogràfica, com també del món editorial, s'hi ha de fer un esforç especial, i en aquest sentit ja hi estem treballant per potenciar-ho.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 300-00244/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és una interpellació al Consell Executiu també sobre la política cultural. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores diputades, senyors diputats..., tres mesos després del seu nomenament, consellera, ja pot fer-se la primera interpellació, judici o balanç sobre la política cultural del Govern. Hi ha un gran buit de discurs i d'acció, i un perllongat silenci de la consellera, i cap paraula del president del Govern sobre la cultura. Vet aquí el balanç.

Un silenci que ha despertat perplexitat i desencant en l'àmbit de la cultura, dels agents i de la ciutadania. Perquè quines accions hi ha hagut? Ha publicat cessaments i nomenaments, i nomenaments i algun cessament. Ha publicat, és cert, les convocatòries d'ajuts, però malgrat ser un calc de les dels anys precedents, ho ha fet amb dos mesos de retard.

Paraules i fets que també ha hagut de corregir. Ha originat el Govern un conflicte institucional amb el govern de ses Illes en anunciar, de manera unilateral i maldestre per al futur de la institució, el nom de la respectada filòloga Aina Moll com a directora de l'Institut Ramon Llull, per després desmentir-ho, o retirar-ho, o ajornar-ho. I ja ha amputat, en part, la projecció pròpia de la llengua i cultura catalanes a través de l'Institut, desagregant-lo de les oficines del Copecc, que és la porta catalana oberta a l'estranger.

Anuncià que constituïa una mesa de treball permanent amb l'Ajuntament de Barcelona per treballar conjuntament, i encara no fa una setmana, l'Ajuntament ha decidit la creació d'un museu amnèsic de la memòria al mercat del Born, sense parlar-ho amb la consellera.

Opinions i afirmacions del Departament seguidores de la voluntat de l'Ajuntament de Barcelona sobre el futur del Teatre Nacional de Catalunya i del Teatre Lliure varen originar el rebuig unànime dels seus directors i l'amenaça de la dimissió, fet que obliga el senyor Marco a desvincular-se del que havia firmat el Departament.

I quin missatge ha donat als creadors, als agents culturals, al món literari i a la dansa? Vaguetats, com ara. Ha nomenat el comissionat per a la creació del consell de les arts i la cultura, esperat arreu? No; només rumors. S'ha parlat d'un filòsof i s'ha parlat recentment d'un acadèmic, que és rector i és conseller alhora, però encara no hi ha ningú nomenat.

I què ha dit al col·lectiu estimador i conreador de la cultura popular i tradicional catalana? Els ha dit que és cultura popular catalana tota manifestació cultural produïda a Catalunya, i ho repeteix, i de manera lamentable irradia la confusió en tenir obert un conflicte entre el Departament de Cultura i el de Benestar Social i Família en una competició barroera per monopolitzar la interlocució amb les cases regionals. Per exercir què? Vostè, en una resposta, m'ha dit per escrit que era un objectiu polític aconseguir que les cases regionals depenguessin del seu Departament.

I per a promoure la cultura popular catalana i la cultura popular nacional ha nomenat director del Centre de Promoció el senyor Bello, proper a les tesis lingüístiques i de país del Fòrum Babel. No és el primer nomenament; n'hi ha algun altre, d'una secretària general, en algun altre departament, que és signant del Fòrum Babel.

Però res no ha fet, senyora consellera, i no es pot presentar com a balanç: resolucions de convocatòries d'ajuts clòniques i desavinences internes i externes, i un programa fantasma paritari home i dona d'accés a la cultura com a publicitat a les «cent mesures».

I més enllà del lacònic resum repetit de l'Acord de Govern, tracta d'expandir el missatge cultural del Partit Socialista, que és inquietant per a la identitat nacio-

nal. No la va sorprendre que la seva compareixença al Parlament l'aplaudís el Partit Popular? I que a la premsa ho fes un conspicu representant de la intel·ligència babèlica? Van aplaudir la mitologia cultural del socialisme cosmopolita?, aquesta ideologia que intenta, sense èxit, conciliar una permanent disfunció: ser nacionalistes espanyols reverents a Espanya i regionalistes vergonyants a Catalunya. Van aplaudir, aquestes persones indiferents al futur de la cultura de la nostra nació, perquè la cultura catalana, part de l'espanyola, creu? La literatura catalana sense llengua pròpia o la cultura sense ànima ni un lloc propi al món?

És molta la gent i moltes les raons que tenim per témer, perquè coneixem el seu programa identitari i cultural i perquè recordem el que un alt dirigent socialista digué a Santillana del Mar a l'avui president del Govern català: «Cuando gobiernos, gobernarás una Cataluña en donde se defienda el castellano como un valor universal y el catalán como un valor de nuestra historia.» Aquesta és la identitat cultural que uns li van aplaudir, i gairebé tots, aquí, la majoria d'aquest Parlament rebutja: ser universals a Espanya i regionalistes o cosmopolites a Catalunya.

Hem parlat, senyora consellera, amb persones lligades o pertanyents al món de la cultura, properes també al seu Grup i al seu cercle ideològic, i el diagnòstic pot resumir-se en: decepció, desencant, i, el que és pitjor, una silenciosa indiferència al voltant de la cultura que porta el Govern.

Hi ha grans preguntes que ni vostè ens ha explicat, i, per tant, no ens ha pogut donar respostes. El segle XXI té grans reptes, ja res no és igual; és l'escenari i el temps de la gran ambició també nacional i dels nostres creadors al món, i no en tenim les respostes. Obri un debat. La creació, com? Quins són els camins per arribar? Però a on vol arribar? Què vol, més teatres, més autors o més públic? Més literatura, o més llibre o més lectors? La crisi del disc, ja se n'ha parlat. La música catalana en català... I com pot coexistir la innovació i la diversitat conservant el que és tradicional i conegut a l'àmbit de la cultura? I com impulsarà les indústries culturals sense sotmetre-les a l'Administració? Ha pensat a redefinir el perímetre del Departament i transferir, potser, recursos del Departament als ens locals? Cal crear un observatori de la cultura? Com podrem impulsar la creació sense cedir al corporativisme? No s'ha preguntat el que els governs es pregunten? Quins poden ser els efectes de la immigració sobre la cultura nacional? I els efectes de la globalització? Cal una excepció cultural catalana?

I aquests temes de l'imaginari català, el contenciós entre Aragó i Lleida, la devolució del patrimoni documental espoliat, avui a l'Arxiu de Salamanca, la titularitat del que és nostre? Per què se'ns limita les nostres competències exclusives, que són les de la Generalitat en l'àmbit de cultura? Vostè és intel·ligent, i no prou ingènua per creure que tot se soluciona, com diu vostè, «perquè tenim el mateix color polític» o, com diuen altres, «perquè parlant la gent s'entén», perquè veus que ja se senten ho estan desmentint.

Obri un debat, però que sigui intel·ligent, perquè intel·ligent és la nostra societat. I obri un debat ambiciós, per-

què ambiciosa és també la cultura catalana. I si mentrestant no troba noves idees, gestioni les que hi ha, que li faran recordar que la cultura és un procés inacabable de la nostra identitat col·lectiva nacional, el ciment estructurant de la nostra preuada cohesió social i la nostra via universal. I sàpiga i recordi també que, malgrat que hi hagi també sempre interpel·lacions, és un espai inacabable, la cultura, i sempre en ella es poden construir ponts per poder trobar-nos i treballar conjuntament per al futur cultural de la nostra nació.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura, per a la rèplica, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 12 de febrer passat ja vaig tenir ocasió d'exposar les grans línies d'actuació del Departament de Cultura davant de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament. Vull agrair, doncs, l'oportunitat de tornar-ho a fer que em dona aquesta Interpel·lació, presentada pel Grup de Convergència i Unió, ni que sigui d'una manera sintètica.

El títol de la seva Interpel·lació, molt genèric, em permet exposar per primera vegada en aquesta cambra quins són els eixos i les propostes més rellevants de la política cultural del Departament per a la legislatura que comença.

En primer lloc, des d'una visió catalanista i d'esqueres, el propòsit del Govern és la recuperació del paper central de la cultura al nostre país. Això vol dir fer possible el dret de tots els ciutadans i ciutadanes a la cultura, indistintament del lloc on visquin, de la seva procedència, del gènere i de l'edat. Per tant, volem accentuar la funció social de la cultura i fer-ne una eina de cohesió social, tant a nivell sectorial com territorial. Potenciar la cultura i considerar-la un bé de primera necessitat és indispensable per poder mantenir la diversitat en un món globalitzat.

Un altre eix important de la nostra política és corregir els dèficits detectats en la xarxa bàsica d'equipaments culturals territorials de què Catalunya disposa actualment. La realitat de les infraestructures culturals del país no s'ha abordat mai des de la planificació de país, ni tan sols les grans infraestructures culturals, i ens trobem amb dèficits infraestructurals importants, i sobretot el dèficit més important: l'absència d'estructuració en xarxa. El Pla d'equipaments i la seva reorganització funcional serà una eina bàsica per fer polítiques més actives en el camp de la cultura, l'objectiu de les quals serà l'augment de la pràctica i consums culturals de la ciutadania i la potenciació de la innovació i l'excel·lència. Per això, hem començat a treballar amb complicitat amb les administracions locals, complicitat i diàleg constant amb tots els agents culturals, tant pel que fa als creadors com als representants del teixit associatiu.

I anomenar tan sols un tercer eix: l'àmbit de projecció exterior. En aquest àmbit, també hi hem començat a

treballar, i estem ressituant, juntament amb el Departament de Comerç, Turisme i Consum, i Presidència, les accions i prioritats per a fomentar millor el flux d'intercanvis i de mercats de forma molt especial amb les comunitats autònomes espanyoles, en el marc d'Euro-pa i en l'àmbit de la Mediterrània i l'Amèrica Llatina.

Estem treballant, doncs, en tres objectius bàsics: diàleg, ambició i recursos. Parlem de diàleg, es tracta d'establir un diàleg amb la societat civil mitjançant la creació del Consell de la Cultura i de les Arts.

El Consell de la Cultura i de les Arts ha de reunir tots els agents que incideixen en la vida cultural catalana, amb l'objectiu de crear un espai de definició estratègica sobre les polítiques culturals i de concentració amb els diferents sectors. Volem un consell consensuat, també, amb tots els grups polítics. El Departament de Cultura farà al Govern en els propers dies la proposta de creació d'un comissionat per tal d'estudiar aquest tema i començar-hi a treballar, i fixar un calendari del procés de definició i d'implantació. El Comissionat impulsarà tots els treballs previs a l'elaboració d'un projecte de llei obrint un diàleg amb tots els agents implicats en l'activitat cultural.

Diàleg amb el territori. Cal impulsar un diàleg amb el conjunt del territori per tal de permetre la distribució coherent dels espais de difusió cultural i dinamitzar la creació de xarxes. També cal crear i estimular la creació de xarxes de distribució de productes culturals arreu del territori, i, per fer-ho, hem creat ja dintre del Departament un equip que està dibuixant el mapa d'equipaments i d'activitats existents en tot el territori, que comença per les ciutats de més de vint-i-cinc mil habitants, per tal d'establir xarxes i circuits de difusió de música, teatre i dansa.

En el camp bibliotecari s'ha encarregat ja un estudi per tal de dimensionar amb precisió els bibliobusos necessaris per donar servei als municipis rurals i poder incloure ja els costos en els pressupostos del 2005.

Hem demanat a institucions culturals de caràcter nacional, com són el Teatre Nacional de Catalunya, l'Auditori de Barcelona o el Museu d'Art Contemporani, que impulsin un circuit de difusió i facin una proposta de col·laboració estable amb les tres capitals de província del país. I hem inclòs en algunes d'elles –l'Auditori, en concret– representants de cadascuna de les capitals de província en els òrgans de direcció. O sigui que, al mateix temps que hem començat a treballar per enllestir el Pla d'equipaments territorials de Catalunya, estem començant a impulsar-ne la reorganització funcional partint de tots els recursos culturals de què disposem, canviant que sens dubte milloraran l'equilibri territorial i començaran a crear xarxes.

Estem treballant per establir un nou conveni amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i amb les xarxes de televisions locals. Això ens ha de permetre cercar línies d'actuació conjuntes amb l'objectiu final de millorar la promoció de la cultura del país.

Hem creat una taula de treball amb l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona per definir un sistema de cooperació i coordinació entre les tres institucions per tal d'establir un marc de col·laboració estable en aquelles

iniciatives que considerem de país. A més, hem proposat, ja, entrar a formar part del Consorci de Biblioteques de la ciutat de Barcelona, constituït en aquests moments per l'Ajuntament i la Diputació. Amb aquesta iniciativa volem donar coherència al sistema bibliotecari de la ciutat, amb la incorporació de la propera biblioteca provincial a la xarxa de biblioteques de Barcelona. Aquesta mateixa proposta l'hem fet arribar a l'Ajuntament de Girona i la farem arribar properament a la resta de capitals de província catalanes.

Quant al diàleg amb l'Estat estem decidits a comprometre l'Estat espanyol en la defensa de la pluralitat cultural. Caldrà, amb urgència, negociar i tancar tot un seguit de deutes històrics, alguns d'ells; m'estic referint, entre d'altres, a la participació de l'Estat en l'acabament de grans equipaments de país, com són el MNAC, l'Auditori, les biblioteques provincials de Barcelona i Girona, etcètera, així com la participació de l'Estat en el seu manteniment. I també caldrà resoldre el retorn dels papers de Salamanca, perquè tenim la raó històrica i la legitimació institucional per fer-ho.

Parlem ara d'excel·lència, de creació i d'innovació. En aquest sentit, apostem pels grans projectes nacionals com a garants de l'excel·lència. El MNAC, el Gran Teatre del Liceu, el Teatre Nacional de Catalunya, l'Auditori i el MACBA són cinc grans projectes de caràcter nacional que hem de consolidar i convertir-los en referents de la nostra cultura, tant a nivell nacional com internacional. Volem que aquests equipaments juguin un paper actiu en l'estructuració de les polítiques culturals del país, potenciant la xarxa de difusió, fomentant la creativitat i impulsant la qualitat de formació artística. Un exemple molt important en aquest sentit és l'acabament definitiu de les obres del MNAC i la inauguració del nou museu. Ens hem proposat com a objectiu tenir-lo inaugurat a finals d'aquest mateix any.

En altres camps, com en el de la creació i en el de la innovació, també hi estem treballant: obrirem una nova línia destinada a potenciar els ajuts a la creació i a les noves tendències artístiques per a aquells sectors que no tenen un espai dintre dels circuits empresarials tradicionals.

Potenciarem l'ICIC –ja ho he dit abans– obrint el seu àmbit d'actuació a les arts escèniques i a la música, canviant la filosofia de la subvenció per la creació de fons de risc i ajuts professionals en el marc de mesures de suport a les indústries i empreses culturals.

Finalment, obrirem una nova àrea d'actuació que apropi el món de la filosofia, el pensament contemporani, científic i tecnològic a l'àmbit d'actuació del Departament de Cultura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre diputada, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable consellera..., bé, li hauria d'agradar

la seva resposta, però no ens ha dit res de nou ni ha contestat cap de les preguntes que nosaltres li hem fet, o almenys no ens ha dit res cap al sentiment que hi havia darrere de la nostra interpellació. El que ens ha dit ja ens ho va dir, doncs, a la compareixença, i n'ha fet un resum més sintètic.

Miri, senyora consellera, suposo que a la rèplica potser es reserva alguna cosa del pressupost..., bé, és igual, ja ho escoltarem. Jo li voldria dir només quelcom: jo no sé on era vostè fa vint-i-cinc anys i cap on mirava, però sí que els que fa vint-i-cinc anys miràvem cap a aquest país sabem com era, i sabem el que s'ha fet. I el que s'ha fet en aquest país, en aquests últims vint-i-cinc anys, ho hem fet entre tots, entre l'oposició, entre el Govern. Hem fet el que s'havia fet després de la Segona Guerra Mundial als grans països de la Unió Europea en les seves societats. Hem fet una societat sobretot molt més educada, perquè l'única manera de democratitzar la cultura és fer més educació. I això és el que hem fet. I fa vint-i-cinc anys la llengua estava proscripida de l'escola i la llengua estava proscripida dels mitjans de comunicació.

Miri, vostè potser ho sap, per plantar un arbre primer s'ha de fer un bon forat, i s'ha de fer un forat amb les mesures apropiades per a l'arbre que vols tenir. La nostra ambició nacional és tan alta i ve de tan lluny que hem estat durant aquests vint-i-tres anys fent aquest forat perquè creixés la nostra ambició nacional i la nostra cultura i el nostre país, al més esponderós possible. I perquè aquest arbre sigui tan important com volem s'havia d'humitejar la terra, i així ho hem fet. Hem humitejat la terra donant més educació, posant la llengua catalana on havia d'estar i fent l'orgull, donant l'orgull al nostre país d'una cultura nacional que no hi era.

Sap què em temo? Que potser en aquests anys que vindran, no ho sé, en aquests pocs anys –ho espero– que vindran, jo crec que aquest arbre no sé si seguirà creixent com ha de créixer. Nosaltres ho hem fet tot perquè creixi ben alt, per l'arbre ambiciós de la cultura, i el que em temo és que no tenim el Govern apropiat per fer-lo créixer més alt.

El president

Té la paraula l'honorable consellera, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura

Miri, senyora diputada, vostè al començament de la seva interpellació m'ha exigut que féssim en tres mesos el que vostès no han fet en vint-i-tres anys.

La política cultural d'aquests vint-i-tres anys, que han fet vostès, ha estat una política poc reflexiva, poc argumentada, gens adaptativa i molt clientelar. Dit d'una altra manera: vint-i-tres anys d'absència de política cultural en el sentit estricte, vint-i-tres anys de política cultural reactiva en funció de les conjuntures. La percepció és la que sovint tenen els representants dels sectors culturals, que són els únics destinataris de la política cultural. La lògica artística o professional és una de les lògiques des de les quals s'ha d'actuar però

no l'única. La lògica de la demanda, la de l'accés a la cultura, la lògica educativa i formativa són algunes de les quals també s'han de tenir en compte a l'hora de definir prioritats d'una política cultural.

Vostè m'ha parlat que han fet un forat. Sí, molts forats, desgraciadament, ens hem trobat. (*Veus de fons.*) En aquests moments, en el MNAC estem pagant la nòmina amb una pòlissa de crèdit. Per una empresa..., ja sap això què vol dir: 160 milions de pessetes en una pòlissa de crèdit. I el juny ens van deixar sense signar una assignació de 18 milions d'euros per poder-lo tenir acabat. I això va quedar sense signar. Això si parlem..., si parlem del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Respecte a la Ramon Llull... La Ramon Llull, doncs, resulta que un exconseller, que n'és el director i que se'n va fer director l'any 2002, a part de tenir un sou com a exconseller i tres direccions generals, resulta que encara no està tancat el primer pressupost del 2002; no s'ha fet; s'ha treballat tot el 2003 sense l'aprovació de pressupost i encara tampoc no s'ha tancat el pressupost del 2003, i en aquestes estem... No és el problema que s'hagi dit el nom de la senyora Aina Moll, no, no... El problema és que, seguint, a més a més, aquestes persones tenen un contracte d'alta direcció a les quals s'ha d'avisar amb sis mesos per poder ser cessats.

Dintre del Departament de Cultura..., miri, el Departament de Cultura, quant a l'estructuració interna, ha estat un calaix de sastre on s'han anat col·locant exconsellers i exalts càrrecs, fent-los organismes i part d'organismes a mida del seu sou i amb pressupost i competències propis. I li podria fer tot un llistat d'organismes i d'ens que hi ha dintre de cada una de les direccions generals de Cultura que, fins al moment i fins que no hem pogut reestructurar-lo, han fet francament difícil la gestió del Departament de Cultura.

Això i el Pressupost, que, des de l'any 91, ha anat baixant, any rere any, i que, com ja li vaig dir, en aquests moments és de les comunitats autònomes en les que hi ha menys pressupost, no arriba a un 1 per cent –un 1,1 per cent– del pressupost total, vostè comprendrà que totes aquestes proclames de la cultura, doncs, són molt boniques, són molt maques, però realment on no posem diners poca cosa hi posem.

I, si vol parlar, per exemple, doncs, de la promoció del llibre en català i de les grans promocions que han fet, jo solament la convido a venir al Teatre Nacional de Catalunya –al Teatre Nacional de Catalunya–, on hi ha un magatzem de tones i tones de llibres, d'aquests llibres subvencionats, que no han arribat mai en el seu lloc. (*Veus de fons.*)

I respecte al Teatre Nacional de Catalunya, vostès van signar, dos dies després de les eleccions, quan era provisional el Govern, un contracte programa amb vigència de tres anys que ens està dificultant enormement la creació de programa nou i de l'establiment de xarxes. I com això n'hi podria dir moltes més.

Com veurà, estem treballant, estem treballant de ferm. No es decebi, no pateixi. Fa més de vint-i-cinc anys que també estic aquí, a Catalunya. M'estimo Catalunya com se la pot estimar vostè, i el que no farem mai en

aquest Govern és donar ni carnets de catalanitat ni jutjar la catalanitat de cada un.

Gràcies, senyor president.

(*Crits de «Molt bé» en un sector de l'hemicicle. Aplaudiments.*)

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència juvenil (tram. 300-00369/07)

Per substanciar el quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència juvenil, té la paraula la il·lustre senyora Pilar Dellunde, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Dellunde Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la meua primera intervenció en el Ple del Parlament, i en tant que membre del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té un caràcter simbòlic, ja que, tal com han recordat algunes persones que m'han precedit, avui fa exactament setanta-tres anys de la proclamació de la República catalana.

Malauradament, el feixisme contra el qual va lluitar la Generalitat republicana, i que va reprimir les llibertats i tot allò d'il·lustrat que havia significat per al nostre país aquest Govern, encara perviu entre nosaltres, de formes diverses, entre elles les bandes violentes de joves d'estètica neonazi i franquista, i és aquest, avui, l'objecte de la meua interpellació.

En els darrers cinc anys al Vallès Occidental, al Barcelonès o al Bages, principalment, però també de forma més esporàdica en altres indrets dels Països Catalans, hi ha hagut centenars de casos d'atacs de grups de joves neofeixistes. Un dels més recents, aquest mateix mes de març, a una parada d'autobús al nord de Sabadell, on sis individus d'estètica *skin* van agredir tres joves.

Altres casos que tenim encara molt presents per la seva dimensió són l'any passat, a la festa major de Castellar, on un centenar de *skins* van boicotejar el concert de la Diada, o agressions racistes al barri de Ca n'Anglada, de Terrassa, agressions a Poble Sec, l'Hospitalet de Llobregat, Premià de Mar o a Sant Cugat del Vallès. I així una llarga llista.

Els objectius són diversos, a vegades atacs a carnisseries, bars, perruqueries o a locutoris regentats per persones immigrades, també locals i llocs de trobada de l'esquerra independentista, persones sense sostre o ciutadanes i ciutadans anònims. En alguns mitjans de comunicació es parla amb força freqüència de la violència juvenil o de tribus urbanes, reduint-ho tot a simples episodis sense connexió, però els tipus d'actes als quals ens referim no són fets aïllats. Aquests grups estan organitzats, es coordinen entre ells i estan dirigits amb una intencionalitat clara, encara que si els preguntéssim

a molts d'aquests joves no ens podrien explicar la història o donar arguments a favor d'una ideologia, els símbols de la qual ens exhibeixen.

Si bé la solució no és merament policial, és cert que comarques com el Vallès Occidental han patit de tenir poc més de la meitat dels efectius policials que els correspondrien. Cal, doncs, realitzar les gestions necessàries per garantir, d'acord amb totes les administracions concernides en l'àmbit de la seguretat pública, les dotacions policials necessàries d'acord amb una ràtio global de 4,7 policies per cada mil habitants.

Cal, doncs, implicar tots els cossos policials a partir dels òrgans de participació adequats, en la necessària modernització de la gestió i tecnificació dels procediments i mitjans. Cal prioritzar aquelles zones del territori que presentin necessitats reals de millora de la seguretat, en funció d'indicadors objectius, com són els índex de victimització o el nombre de delictes o comissió de delictes.

Senyora consellera d'Interior, si bé la solució no és merament policial, fa temps que..., cal, doncs, implicar tots els cossos en els òrgans de participació adequats i Esquerra fa temps que reclamem la creació d'una comissió de la veritat, amb la intenció de documentar, investigar i legislar sobre els prejudicis del franquisme pel que fa a les violacions de drets humans, beneficiaris econòmics d'aquestes i simbologia que perdura.

És necessari adequar l'actual marc penal legal i que hi hagi una penalització efectiva de l'exhibició d'aquests tipus de símbols, com existeix en altres estats, com Alemanya o Holanda.

Cal que aprofitem i fem aquest un nou procés constituent per a Catalunya, d'una segona transició, que superi les hipoteques socials, econòmiques i nacionals que ens ha deixat la transició dels anys setanta. Cal el reconeixement d'un estat plurinacional i de la identitat del nostre poble, que ha de ser peça clau de la identitat de totes aquelles persones que el componen.

Honorable consellera d'Interior, en la seva primera compareixença al Parlament, a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, aquest mes de gener, ens parlava d'un nou concepte de seguretat, ens parlava de la consciència de la diferència, formant part indestriable d'aquest concepte de seguretat. Com influirà aquest concepte de seguretat en el tractament d'aquest tipus de violència? Quines línies de treball s'han endegat arran d'aquests darrers episodis de violència que s'han viscut al Vallès Occidental? En la seva compareixença parlava també de la necessitat de recuperar el concepte de proximitat, proximitat en un doble sentit: el de l'excel·lència dels serveis policials, però també la sensibilització dels ciutadans envers el concepte de prevenció.

Com es concretarà la Llei de seguretat pública de Catalunya, pel que fa a les actuacions preventives, interdepartamentals del Govern de la Generalitat en aquest àmbit? Com es portaran a terme els acords presos per aquest mateix Parlament de Catalunya a la passada legislatura en l'àmbit dels grups de risc social, els joves, els menors, les famílies desestructurades i de l'educació cívica i dels centres educatius familiars? Quin ha estat el grau de col·laboració amb el conjunt de polí-

es locals per combatre aquests fenòmens? Quin és, en general, honorable consellera, el capteniment del seu Departament pel que fa a l'eradicació de la violència d'origen feixista entre els joves?

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, l'honorable senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, de manera singular, senyora diputada Dellunde, li agraeixo la interpellació pel que suposa que puguem reflexionar en aquesta cambra sobre un problema que certament afecta no només el Vallès Occidental, que són els exemples que vostè ha posat, no només Catalunya, sinó una bona part de l'anomenat món occidental, o Primer Món, o món desenvolupat, i és l'anomenada violència juvenil i d'aquesta violència, doncs, la que configuren determinats grups que es reclamen, a vegades, com vostè bé deia, sense saber massa bé què vol dir això, doncs, d'una certa ideologia d'extrema dreta.

Jo puc fer-li algunes consideracions del que vostè m'ha plantejat, i algunes consideracions del que crec que és important en matèria d'analitzar aquest fenomen, i probablement no puc respondre a algunes altres coses que em feia vostè en la seva interpellació per ser d'altres grups, ai, d'altres departaments, en què vostè em plantejava, doncs, accions interdepartamentals, que certament són imprescindibles per poder abordar el que succeeix en un àmbit en el qual la violència ja hi és molt present, com ara l'estudi dels mitjans audiovisuals, dels quals el Consell de l'Audiovisual de Catalunya n'ha fet algun estudi, i que jo li recomano la lectura del Llibre blanc sobre l'educació en l'entorn audiovisual i la presència en la televisió, d'una constant i repetida i sistemàtica quantitat d'imatges de violència i de missatges de caràcter violent que es produeixen. Perquè ens esvegem tots un mica li diré que en un estudi fet per l'Associació de Telespectadors i Radiooients –i en aquest cas no és del CAC sinó d'un altre organisme–, un menor que vegi unes tres o quatre hores de televisió cada dia, al cap de la setmana ha vist 670 homicidis, 420 tiroteigs, 8 suïcidis i 30 situacions de tortura. Dic això perquè no sé per quina estranya raó tots plegats estem aconseguint que l'entorn en què creix una part important dels joves, doncs, hi hagi la violència de manera present. I jo voldria, de totes maneres, en aquesta interpellació i deixar-ho molt clar a l'inici de la meva resposta, no estigmatitzar els joves i dir que això que parlarem ara afecta nuclis molt reduïts de joves, que poden certament provocar problemes greus de convivència, que poden certament arribar a provocar en alguns moments determinats aldarulls molt puntuals, però siguem sincers i diguem les coses amb naturalitat, perquè sinó la sensació que donarem és que la joventut està permanentment enfrontant-se o tenint activitats violentes, i

això no és així. I vull, per tant, en primer lloc, i com a primera qüestió, després de dir-li que la joventut viu envoltada d'un cert clima de violència, els missatges audiovisuals són així, l'estudi de consultes a Internet demostra també l'interès en una franja jove de consulta de determinades webs, en els quals s'expliquen maneres de fer activitats violentes, però en la seva immensa majoria la joventut d'avui, igual que la joventut d'altres temps i moments, té una activitat cívica i respectuosa, una actitud davant la vida creativa i amb ganes de fer aportacions a la societat.

Per tant, en realitat, estem parlant de grups minoritaris, autors, ja ho he dit abans, d'una quantitat d'actes incívics i violents contra altres joves, en la seva major part i no necessàriament joves, i que creen o han creat en moments determinats una certa alarma social per la inseguretat que representen.

Aquests grups, presents a moltes ciutats de Catalunya, pel que fa al cos dels Mossos d'Esquadra, nosaltres hem estudiat aproximadament grups més petits i més grans, més radicalitzats o menys radicalitzats, amb més activitat incívica i en alguns casos comportament violent en trenta-sis poblacions de Catalunya, i estem absolutament convençuts que n'hi ha en altres poblacions, encara avui no estudiades. D'aquests grups tampoc no tots es poden situar en el mateix àmbit, perquè hi ha grups més agressius que altres, hi ha altres que són senzillament incívics, hi ha altres que senzillament incorporen una determinada estètica, però en canvi, després, la seva actuació en la convivència no és en cap cas, doncs, violenta o no és en cap cas en graus d'intransigència extraordinària com es produeix.

L'anomenat cap rapat o *skin* és un jove contestatari que comença a l'adolescència a tenir actituds d'aquestes característiques, generalment no de sectors marginats ni de famílies desestructurades, sinó de classe mitjana, almenys per l'estudi que hem realitzat, i que en una part molt important ha fracassat en els estudis i té relacions tenses amb el seu entorn familiar. Normalment no té feina o en té de molt precària, i culpabilitza dels seus problemes una societat, l'actual societat que d'una manera o altra pretén rebutjar i pretén, per tant, ser contestatari d'una manera radical, que arriba a ser intransigent i que ratlla, evidentment, en alguns casos, arriba a ser violenta. Aquest és un estudi, una anàlisi, aquesta forma de violència que ha estat jo crec que molt estudiada per part dels diferents cossos policials, que ho està sent per part de tots els serveis de l'àmbit social i de l'àmbit comunitari i que no existeix, avui per avui, només una solució policial. I, per tant, jo no li puc parlar només des del punt de vista estrictament policial, perquè, com ja li he dit i com vostè també ha dit en la seva exposició, aquesta és una violència que té diferents maneres de ser abordada i que necessàriament –i jo crec que prioritàriament– la manera d'abordar-la no és la policial, encara que aquesta presència policial pugui, en alguns casos, actuar de desincentivador i evitar enfrontaments quan la seva actitud és fortament provocativa.

Es pot dir que, sense gaires possibilitats d'equivocar-nos, la majoria d'aquests joves vehiculen els seus neguits mitjançant tendències ideològiques i estètiques que es poden encasellar obertament en grups neonazis

i que en alguns casos el nucli central d'aquests grups, en les poblacions en què aquests grups són més nombrosos, el nucli central, no tota la perifèria del grup, poden tenir relació amb algunes entitats clarament organitzades del món de l'extrema dreta, no il·legalitzada en aquest moment, sinó legalitzada, i que en alguns caos ha concorregut fins i tot en algunes conteses electorals.

Crec que l'estudi que s'ha realitzat a l'entorn d'aquests grups és profund, és interessant, ens fa prendre la decisió que no és un fenomen que puguem passar-hi de puntetes, que no és un fenomen de caràcter social passatger o efímer, sinó que cal fer-hi front i per aquesta raó, doncs, hem iniciat un conjunt de contactes amb el món municipal, amb les diferents policies locals, amb les diferents cossos policials, que saben que avui encara en matèria de seguretat ciutadana i en matèria, diguem-ne, de convivència de les ciutats hi ha diferents responsabilitats policials a Catalunya, i de manera especial hi estan treballant les unitats que estudien, que investiguen el tema de violència juvenil en la nostra nació, a Catalunya.

Vull, per anar acabant, dir-li que podríem fer grans discursos en contra d'aquests grups i acusar-los obertament de ser feixistes, però no tots els joves tenen el mateix grau de vinculació amb aquests grups organitzats que sí que tenen ideologia. I, per tant, també cometríem aquí una injustícia. Per tant, jo prefereixo dir-li, ja li ho he dit algunes vegades fora d'aquesta cambra, que l'anàlisi d'aquests grups és complexa, la solució és multidisciplinària, la petició que fa el Departament d'Interior a totes les forces polítiques, a totes les institucions, a tots els àmbits d'actuació social i a tots els estaments que tenen responsabilitats en matèria policial, és que intentem actuar de manera coordinada, que intentem fer front a la base del problema, que intentem garantir la convivència, defensar per damunt de tot la convivència, que intentem reconduir les actituds que posen en perill, que posen en risc el trencament d'aquesta convivència, i que sobretot...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...que sobretot contraposem la defensa de la convivència a la provocació que en alguns casos aquests grups han intentat, han aconseguit i tornaran a intentar.

El president

Gràcies. Té la paraula...

Interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats de la seva agenda internacional, especialment pel que fa a la cooperació i la solidaritat (tram. 300-00328/07)

Doncs, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats de la seva agenda internacional, especialment pel

que fa a la cooperació i la solidaritat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, de fet avui és la primera vegada que intervindrà aquí, encara que hauria de dir que, si la memòria no em falla, l'any 91 estava aquí en el que era el I Parlament Europeu dels Joves; això estava ple d'adolescents atents, eh?, i jo estava en una situació, doncs, més còmode, no hi ha dubte, que la del dia d'avui. I anem al tema, perquè, si no, em passarà el temps, que no el graduaré prou bé.

De fet, he considerat oportú interpellar el Govern respecte a la política de cooperació i solidaritat, perquè, tot i que dono per descomptat l'interès de base d'aquest Govern per aquest tema, doncs, s'ha de dir que fins ara hi ha hagut una fase d'una atonia, una atonia absoluta en aquest tema, eh? Fins i tot en l'anunci que va sortir publicat en molts mitjans de comunicació en els cent primers dies de govern, doncs, no hi havien elements, no?, que fessin referència explícita a temes de cooperació, per la qual cosa simplement és que es notaven pocs senyals de moviment.

Sí que és cert que un dia aquí, en un ple, el conseller en cap va fer una al·lusió a una aportació econòmica pel terratrèmol que havia tingut lloc al nord del Marroc; va ser una petita nota curta. Jo en aquell moment recordo que vaig pensar que era poc, no? Però, en fi, ara no és el moment, si de cas, d'entrar en els detalls d'aquest tema.

Però exceptuant això, per tant, doncs, tot i que no dubto de la sensibilitat d'aquest Govern en aquests temes, el que a nosaltres ens toca des de l'oposició, doncs, és donar una empenta, no?, a aquesta voluntat del Govern.

La política de cooperació de la Generalitat de Catalunya, des dels seus inicis, des de l'any 1986 fins a l'any 2001, any de l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei de cooperació al desenvolupament, va seguir una evolució positiva, eh?; primer més lenta, però va anar seguint una evolució positiva, constructiva, diria jo, no? I entre tots –entre tots– vam saber bastir una política de cooperació basada en el consens. Va ser mèrit de tots. Va ser, la Llei, aprovada per una unanimitat en el Ple del Parlament; va comptar, a més, amb el consens dels sectors catalans en el món de la cooperació; per tant, jo diria que tots junts vàrem saber establir progressivament una col·laboració i un diàleg que ens van permetre arribar a bon port.

Aquesta Llei representa un dels reptes essencials en el procés d'internacionalització de Catalunya, i això ens va portar fins i tot a parlar del que anomenàvem «el model català de cooperació». Aquest va ser un model definit com..., que hi havia..., la intervenció pública era impulsora, era la catalitzadora de les iniciatives cíviques de solidaritat, sense oblidar, doncs, que, és clar, lògicament, que el teixit social de Catalunya, en l'àmbit de la solidaritat, ha estat des de fa molts anys molt sòlid. Per tant, la funció de l'Administració en aquest

cas era la d'impulsar, era la d'empènyer, eh?, aquesta acció.

I, a més, va ser una cooperació que es va definir com a responsabilitat del conjunt de la societat: de les ONG, de les universitats, dels centres educatius, de les empreses, de les associacions empresarials, dels sindicats, col·legis professionals i diferents agents de la societat civil. Per tant, era ben bé una llei de tots i aprovada per tots.

Després, va venir el Pla director, el Pla director del 2003, que va ser també aprovat per unanimitat en el Parlament, aquí, de Catalunya.

Per tant, aquesta..., amb tot això tenim les eines principals d'aquesta política de cooperació. Per tant, amb aquesta bona base, jo diria, aquest bon punt de sortida, no?, el Govern no pot fallar i no es pot aturar, eh? I hi ha algunes qüestions que em preocupen i que voldria jo ara destacar.

La primera d'elles és respecte a l'estructura organitzativa. És clar, hi ha una Secretaria de Relacions Exteriors, que està adscrita a Presidència; hi ha una Secretaria de Cooperació al Desenvolupament, adscrita a Governació. Veiem a la mateixa Llei, no?, llegint l'article 19 de la Llei, que, és clar, parla que la cooperació és competència del conseller o consellera que és competent en matèria d'actuacions exteriors. Evidentment, la Llei té un rang superior a un decret... Tot això dóna una certa incertesa que m'agradaria, doncs, també, d'alguna manera, que poguéssim veure com..., quina és la seva òptica respecte a aquest tema.

A veure, no hi ha dubte que la cooperació necessita molta coordinació, eh? Governació és un departament molt sectorial, i la coherència en aquest tema és bàsica. A ningú se li escapa, per exemple, que, és clar, els ajuts, jo què sé, al poble sahrauí, doncs, no estan deslligats de la política exterior amb el Marroc. I, així successivament, podríem posar quantitat d'exemples al voltant d'això, no?

Per tant, la pregunta, una mica, seria de dir: el Govern, que ha de plantejar una acció exterior coherent, com interpreta la Llei i com pensa solucionar les dificultats aquestes, de coordinació, entre cooperació internacional i relacions exteriors?

Respecte al mateix concepte de «cooperació», aquí també destacar –i ja ho he dit anteriorment– la importància del fet que s'havia fet un concepte integral de la cooperació, pactat entre tots, en què intervenien molts agents, en què l'Administració jugava aquest rol impulsor, no? L'altre dia llegia en un diari, en *El Punt*, unes declaracions del senyor Jesús Maestro, on diu taxativament: «El Govern actuarà directament als països on faci cooperació», i afegeix, diu: «Volem contactar directament amb els governs regionals i locals de les zones receptores de l'ajuda i realitzar una política pròpia de cooperació», i aclareix: «Això no vol dir, però, que no continuem donant suport a les ONG.» Aquí s'insinua, d'alguna manera, un camí, una manera d'actuar que potser s'allunya del que en algun moment es va definir a la Llei i en el mateix Pla director.

M'agradaria també, per tant, preguntar: pensen respectar aquest concepte, que és essencial en el model cata-

là de cooperació?, o hi han algunes idees noves al respecte?

L'altre punt seria respecte al pressupost, eh? En el pressupost, aprovat en el Pla director, per tant, des de l'any 2003 al 2006, s'havien determinat una sèrie d'incrementos, d'augmentos lineals, que possiblement no eren magnífics, efectivament –efectivament–, però que eren els que en aquell moment tothom al final va poder acordar i el que es va arribar a consensuar.

És clar, ara pregunto jo: en aquest 2004, eh?, en aquest moment ara que estem del 2004, que encara no tenim els pressupostos, s'estan prorrogant els pressupostos, com pensen complir el compromís financer per al 2004?

I aquí també, també llegint aquest mateix article, no?, sembla que existeix un pacte de govern que estableix una acceleració d'aquest augment. Com i quan pensen aplicar-lo? A mi em sembla perfecte, en fi, em sembla magnífic, perquè, efectivament, del 2006 al 2010, que s'ha d'assolir el 0,7 per cent famós, efectivament, amb els lineals no s'hi arriba, eh?, i s'ha de fer aquesta acceleració. Per tant, em sembla magnífica, la política aquesta d'anar accelerant, però m'agradaria saber com tenen previst fer aquesta acceleració i com tenen previst, si més no, per al 2004, poder-ho realitzar, perquè de moment estem aturats.

També, hi ha un altre punt que també m'agradaria destacar, que és que, a veure, en la Llei i en el Pla director hi ha hagut la voluntat de convertir-nos en un referent de la cooperació descentralitzada, no?, tant respecte a la resta de l'Estat espanyol com a Europa o altres organismes internacionals. Cal, a més, tenir en compte que en el mateix Pla director es considera la possibilitat de fer un cofinançament conjunt, entre altres coses, perquè això permet multiplicar els efectes dels recursos públics catalans.

Per tant, pensant en cooperació, doncs, amb l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, per exemple, l'AECI, és clar, no és fàcil, tenint en compte el model que ha existit fins ara en l'Estat espanyol, sobretot aquests darrers, últims quatre anys, de cooperació, no? La cooperació espanyola, aquests darrers quatre anys, ha estat vinculada fonamentalment a interessos comercials o empresarials, o d'implantació de la cultura o de la llengua espanyoles.

Per tant, la meua pregunta seria: atès que en principi sembla que existiran millors possibilitats i que les relacions permetran un altre tipus de diàleg, com es veu la possible influència a tenir des de Catalunya en aquest àmbit i com es contempla des del Govern aquesta via de cofinançament en projectes d'interès comú?

I, encara que veig que s'acaba el temps –però, molt rapidísimament, un petit apunt només–, també és de la seva competència el tema dels casals catalans, de les comunitats catalanes a l'estranger, no? No hi haurà temps ara, diguem-ne, per parlar d'un tema amb tanta dimensió com aquest, però sí que hi ha un punt, que és que estava previst en la Llei fer trobades cada quatre anys d'aquests casals. Estava previst enguany, el 2004 li tocava; fins i tot em sembla recordar haver llegit que s'aprofités el Fòrum Universal de les Cultures per do-

nar-li un relleu, i es parlava fins i tot d'una data del mes de setembre. I, en canvi, l'altre dia em va arribar que es posposava per al 2005. Una llàstima, no?, perdre una ocasió com aquesta, que això permetria donar-hi un relleu. Doncs, també pregunto, una mica, si és que em pot donar una mica d'explicació al voltant d'aquest tema.

I moltes gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable senyor Joan Carretero, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, la nostra societat, la catalana, ha assumit que la cooperació internacional és una eina necessària per al desenvolupament dels pobles més desfavorits. Les ciutadanes i els ciutadans d'aquest país som, sobretot i per damunt de tot, solidaris; aquest és un fet del tot inqüestionable. Precisament, bona mostra d'aquesta sensibilització i consciència dels greus problemes que afecten una bona part de la humanitat va ser la Llei de cooperació al desenvolupament per part d'aquesta cambra, com vostè ha esmentat, per unanimitat de tots els grups i amb el màxim consens de tots els agents del món de la cooperació a Catalunya.

El Govern de Catalunya, ara que ja existeix un marc legislatiu i normatiu, vol exercir el paper de lideratge i motor que li atorga la Llei, d'establiment d'una política de cooperació catalana pròpia, que complementi i doni suport a les iniciatives cíviques que són l'expressió de la solidaritat del poble català; tot plegat, amb la voluntat de contribuir des de Catalunya al compliment dels compromisos assumits pels països desenvolupats, en el marc de les Nacions Unides, i sumar-se a la comunitat internacional en la lluita contra la pobresa i en la millora significativa de l'accés a la salut, a l'educació i a l'aigua.

La contribució catalana no serà quantitativament de les més importants del món, és obvi; però el Govern posarà tota la seva força perquè sigui de qualitat i un exemple de bones pràctiques i de creació de ponts de solidaritat. És per això que l'acció de govern passarà de ser quasi exclusivament finançadora d'activitats d'entitats a elaborar polítiques de cooperació; passarà del mimetisme amb accions estatals a la singularitat d'allò que ens és propi; passarà de la dispersió a la coordinació, a la recerca de sinergies; passarà, fonamentalment, d'una acció assistencialista al suport per al desenvolupament dels pobles. En aquest sentit, voldria enumerar i explicar breument els sis eixos en què consistiran les prioritats immediates.

Primer, desenvolupar aquells aspectes normatius que no es van realitzar en l'anterior legislatura: el Pla anual del 2004 –el 2003, com vostè sap, no hi va haver el pla anual–; posada en marxa del registre d'ONG, dins de política de transparència del sector; posada en marxa del Comitè Català d'Emergències per coordinar i cata-

litzar les diverses iniciatives socials públiques davant de qualsevol mena de catàstrofe.

Segon, concentració dels esforços en cinc o sis països, potenciant determinats sectors d'intervenció segons les necessitats locals, tenint en compte les prioritats geogràfiques que marca el Pla director de cooperació al desenvolupament 2003-2006. La concentració dels esforços perquè la cooperació sigui més efectiva: el Marroc, Bolívia, l'Equador, Moçambic, i Guatemala, El Salvador, Nicaragua. S'afavorirà la cooperació regional i el desenvolupament integral, on els diferents actors –ONG, sindicats, universitats, empreses– treballin de forma coordinada i complementària. Al mateix temps, es potenciaran determinats sectors d'intervenció segons les necessitats locals: salut a Moçambic, governabilitat a l'Amèrica central, microempreses i drets socials al Marroc, aigua a Etiòpia, educació bilingüe a Bolívia i a Guatemala.

Tercer, col·laboració amb l'Administració local, amb altres àmbits territorials i amb organismes com l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, UNESCO, etcètera. Es tracta de cercar aliances amb altres coooperadors territorials: Flandes, Quebec, Piemont, Euskadi i Andalusia, i la recerca de sinergies amb organismes que signifiquin una aportació suplementària de fons en els nostres projectes i programes. Igualment, cal una estreta col·laboració amb el món local i la unitat d'acció dels departaments de la Generalitat dins del marc d'actuació que orienta el Pla director de cooperació catalana –per cert, dir-li que el Departament de Governació, justament, és dels més transversals del Govern de la Generalitat.

Quart, endegar una política d'actuació en les emergències que permeti respondre de forma organitzada, sense improvisar, davant de cada nova catàstrofe. Aquestes accions es faran de forma planificada, cercant la concentració, complementarietat i coordinació amb tots els agents i accions, i s'impulsarà una política d'avaluació rigorosa per conèixer l'eficàcia dels projectes i el seu impacte sobre la pobresa.

Cinquè, foment, de forma especial, de la cooperació al desenvolupament d'aquells països d'on provenen col·lectius importants d'immigrants. La suma d'esforços de les administracions públiques, agents de solidaritat, entitats financeres i col·lectius d'immigrants ha de permetre afavorir el desenvolupament de determinats àmbits territorials i privilegiar la creació de microempreses i crear teixit productiu; en aquest aspecte són fonamentals els temes de formació i recerca. En aquest moment hi ha moltes iniciatives d'instituts, observatoris i mestratges que estan realitzant activitats de molt valor però de forma dispersa. La intenció és, doncs, coordinar aquestes iniciatives per aconseguir una línia d'acció comuna que ens permeti ser un referent internacional en aquest àmbit.

I sisè, donar una major preponderància a l'àrea de la cultura de la pau, que pot significar actuar com a mediadors d'alguns conflictes internacionals, amb la prèvia col·laboració en alguns d'aquests països en conflicte o postconflicte, com Colòmbia, Palestina, Timor oriental, Bòsnia, etcètera.

Vostè em demanava, també, com anirien els recursos econòmics, especialment el del 2004, i dir-li que, pel que fa al tema econòmic, augmentarem les dotacions econòmiques en la mesura necessària per poder contribuir en la creació d'un ordre internacional més just, tal com en múltiples ocasions ha demostrat el poble català, amb el compromís d'arribar, com a mínim, al 0,7 per cent dels tributs propis del pressupost de la Generalitat, durant aquesta legislatura, tal com estableix l'Acord del Govern de Catalunya.

Prenem el compromís d'incrementar progressivament els recursos econòmics que es destinin a la política de cooperació i solidaritat internacional fins arribar al 0,7 dels ingressos corrents incondicionats, 134 milions d'euros, tal com marca la Llei de cooperació. Això significa que en el proper pressupost s'haurà de passar dels gairebé 14 milions d'euros del 2003 a 20 milions d'euros, 3 milions d'euros més del que marca el Pla director. Per tant, aquesta seria l'aportació de l'any 2004.

Dir-li, per finalitzar aquesta primera intervenció, que entenem que això és un tema nacional, per tant, és un tema que Catalunya com a nació ha de prendre amb tots els òrgans de govern, amb totes les entitats, amb totes les institucions, amb totes les forces polítiques i amb totes les entitats que conformen la nostra nació. Per tant, els emplaço que ens ajudin a tirar endavant aquest projecte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, la diputada il·lustre senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Bé, m'ha donat resposta a alguna de les preguntes, per exemple, en el tema econòmic. Celebro sincerament sentir que, a part de l'augment lineal previst, que és el que ja estava estipulat, doncs, es farà un esforç suplementari per anar agafant una mica aquest marge, al qual no s'arribava només amb l'augment lineal. Per tant, una bona notícia, que agraeixo, doncs, la resposta en aquest sentit, eh?

No m'ha quedat tan clar, ja, el tema de les formes amb què aconseguiran, realment, anar tan coordinats que a nivell de política exterior, doncs, no hi hagin camins diferents o asintonies. Jo, particularment, ho veig sincerament complex i difícil perquè va més enllà de les relacions establertes, no?, de les fórmules normals de reunió i de consulta, perquè a vegades són coses molt més directes i molt més que surten de dintre, i aquí sí que, probablement, hi poden haver temes diversos que poden causar certes incongruències. Esperem que no sigui això un tema que origini situacions greus, per tant.

Respecte al tema dels casals, no m'ha acabat de confirmar si és que, efectivament, això del 2005 és que a mi m'ho ha semblat sentir o és que efectivament s'ha posposat al 2005? I en aquest cas, és clar, simplement dir: quina llàstima, no?, desapropitar un moment, que era el 2004, encara que hagués sigut al setembre, als acaba-

ments del Fòrum, perquè això dóna una visibilitat que no aniria gens malament i que seria molt positiva. Per tant, jo aquí ara sí que els demanaria de dir si és que encara és factible, no?, de revisar una mica aquest tema i mesurar les possibilitats, encara que sigui en el darrer moment, de poder aprofitar aquesta esbranzida, eh?

I sobre la resta, a veure, demà tenim, a més, compareixença, per tant tornarem a tenir l'ocasió d'aprofundir molts temes. Jo, en la meua intervenció no he entrat ni en prioritats geogràfiques ni temàtiques, no? De tota manera, en el que vostè ha dit m'han semblat encertades moltes de les vies; vull dir que demà entrarem potser en més detalls al voltant d'aquests temes. De tota manera, sí dir-li que la moció corresponent que vindrà darrere de la interpellació, i seguint la tradició que en aquest tema, doncs, hi ha hagut sempre un consens a la cambra i que crec que val la pena que tots anem junts per tirar-ho endavant, i que tot esforç és poc en aquest sentit, per tant, sí que ofereixo ja la possibilitat que la moció corresponent pugui ser una moció consensuada amb tots els grups parlamentaris. I demà, ho repeteixo, ens tornarem a veure.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Li contesto dues coses. Efectivament, la trobada de casals s'ha posposat a l'any 2005 per un tema de pròrroga de pressupostos, i per tant, també, de revaluació d'aquesta qüestió, tot i que això entenem que no és estrictament un tema de cooperació internacional, almenys de moment. I, quant al tema de com és que no està a la Secretaria d'Afers Exteriors, dir-li que em sembla, doncs, que hi ha alguns països europeus, com Alemanya i altres països nòrdics, diguem-ne, que aquest model també el tenen, que han deslligat el tema de la cooperació internacional del tema estrictament de les relacions exteriors.

Per tant, després d'aquests dos aclariments, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda a les quatre en punt.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conse-

lleres d'Ensenyament, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

(Pausa.)

Preguntes

Reprenem la sessió, doncs, amb la relació de preguntes a respondre oralment pel president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00026/07)

La primera, la formula la il·lustre senyora Manuela de Madre, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la situació política actual. Té la paraula.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president de la Generalitat, l'arribada de molts immigrants que provenen de cultures ben diferents posa a prova, una vegada més, la capacitat d'acollida de la nostra societat.

La societat catalana –vostè ho sap molt bé– ha fet de la seva capacitat d'incorporar persones de procedències diverses un tret d'identitat. I cal recordar avui l'èxit obtingut en la integració social de la immigració dels anys cinquanta i seixanta, èxit dels que ja hi éreu i èxit també dels que arribàvem.

Però ens trobem ara amb una realitat radicalment diferent. La novíssima immigració no sols presenta enormes diferències de tipus cultural i lingüístic, que eviten qualsevol comparació amb l'anterior onada migratòria, sinó que presenta també diferències religioses que cal atendre adequadament.

Vagi per endavant el nostre compromís amb una societat laica que entén el fet religiós com una dimensió de la llibertat individual. Vagi per endavant també la consideració de valors fonamentals que tenen per a nosaltres la Declaració universal dels drets humans i la convivència democràtica. Vagi per endavant també el principi d'igualtat de drets i deures que s'aplica a tot hom independentment de la seva ètnia, sexe, religió o condició social. Però és precisament des d'aquestes conviccions arrelades al nostre país i constitutives també de la nostra identitat com a poble, que cal abordar la necessària tasca d'integració de persones i collectius de religió musulmana; integració que vol dir respecte i capacitat d'acollida, i també predisposició a acceptar l'aportació cultural dels nouvinguts, homes i dones.

És per això, molt honorable president, que en nom del meu Grup li formulo la següent pregunta: quina via

considera la més adequada per a la integració dels ciutadans musulmans a Catalunya?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Il·lustre diputada, s'ha produït darrerament, i tots ho sabem, vostè ho sap, un fet extraordinàriament important que ha canviat moltes de les coordenades en les quals se situa el problema de la integració dels nous ciutadans, i aquest fet ha estat l'atemptat de l'11 de març.

Som davant, de fet, d'una amenaça d'un nou tipus: el terrorisme comès per grups fonamentalistes i radicals. Hi ha tres conseqüències immediates al meu parer: la primera és l'existència d'una amenaça terrorista desconeguda, molt menys previsible de la que havíem tingut fins ara; la segona, la inquietud entre el col·lectiu musulmà a casa nostra, inquietud sobre córrer el risc de veure's criminalitzats injustament, i la tercera, evidentment, el que en podríem anomenar l'efecte demostració, és a dir, l'incentiu que pot suposar el que ha succeït per a altres accions.

Cal evitar des del primer moment, jo crec, parlar, senyora diputada, de terrorisme islàmic. Vostè no ho ha fet, i li ho agraeixo. És el primer pas per no caure en la temptació de criminalitzar o demonitzar tot un col·lectiu d'origen àrab i magrebí; per cert, feliçment representat per primer cop en aquesta cambra i amb una important presència a Catalunya. Volem, per damunt de tot, que s'integrin amb plenitud de drets i deures com a ciutadans de Catalunya i que entenguin –i això és important– que la seva presència provoca canvis i problemes en els barris de destí, una cosa que és el seu i el nostre deure tractar d'evitar.

El Govern estava i està determinat a dur a terme una política d'integració sobre la base dels principis de la laïcitat i de la llibertat de creences, és a dir, de separació entre poder polític i creences religioses. El Govern vol garantir els drets de les persones i exigir els deures de tots els ciutadans. I parlo de persones, perquè no es tracta d'integrar els col·lectius, els col·lectius no s'integren, són les persones, les persones sí. I integració no vol dir pas proteccionisme, vol dir escola, vol dir treball, vol dir habitatge, llengua, barris segurs, cultura... Aquesta és, senyora diputada, la integració que vol el Govern de Catalunya. I la tindrem; hi haurà problemes, però Catalunya se'n sortirà...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en aquest terreny sempre se n'ha sortit.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern davant de l'actualitat política (tram. 317-00027/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el capteniment del Govern davant de l'actualitat política. Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor president, avui fa setanta-tres anys que es proclamava la República Catalana com a pròleg de l'arribada de la democràcia al conjunt de l'Estat. Aquell marc de drets i llibertats només es va poder recuperar parcialment amb la fi del franquisme. Al cap de vint-i-vuit anys el marc democràtic a Catalunya i a Espanya té encara molts forats que cal superar per avançar cap a una democràcia de qualitat.

Vostè creu, senyor president, que la institucionalització de la figura del cap de l'oposició és una aportació a aquesta democratització?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sens dubte, setanta-tres anys després de l'aprovació de l'Estatut de la República vivim en una situació diferent i de grans canvis, senyor Huguet; ens hi haurem d'anar fent, a aquesta nova situació. M'havia arribat que el seu Grup Parlamentari tenia una preocupació, que estava preocupat pel nomenament del cap de l'oposició, però estic disposat, si vostè formula amb una mica més de precisió les seves inquietuds, a contestar-li.

El president

El senyor Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Maragall, en l'Acord tripartit que va permetre la seva investidura hi figuren nombrosos apartats que contribueixen a la qualitat democràtica del país. No hi figura, en canvi, l'establiment de la figura del cap de l'oposició. El sistema de partits polítics a Catalunya i el sistema electoral actual comporta una pluralitat d'opcions, a diferència dels models electorals britànic o americà de circumscripció personal que tendeix a la bipolaritat i a la simplificació de les opcions polítiques. L'estatut del cap de l'oposició mostraria, doncs, una voluntat de voler reduir de forma artificial la rica pluralitat de forces polítiques de Catalunya; és voler indicar des del Govern quin és el partit que ha de ser titular de l'alternança, i això ja ho faran els electors.

Si del que es tracta és de pactar els grans temes d'interès nacional, senyor president, el programa del Govern de Catalunya, que l'ha fet a vostè president, ja obliga a arribar a acords en aquests temes, amb totes, amb totes les forces presents al Parlament.

Senyor Maragall, un tema com la institucionalització del cap de l'oposició no es pot fer per decret, forma part d'un entramat bàsic institucional i no es pot passar per alt la potestat de redacció que té el Reglament pel mateix Parlament, o no..., també, la possibilitat d'enfocar-ho des de la modificació mateixa de l'Estatut, des del consens, que no és el cas.

Senyor Maragall, vostè creu que aquest tema, en aquests moments, és d'urgència per a la ciutadania? O n'hi han d'altres? D'altres en la línia de democràcia de qualitat, i a més que formen part de l'Acord de govern catalanista i d'esquerres, per exemple, la Llei de la Sindicatura de Comptes, la seva modificació perquè pugui fiscalitzar els comptes públics; la creació de l'agència contra el frau; la llei de limitació del mandat del president; la millora de la Llei d'iniciativa legislativa popular; la reforma de la Llei de publicitat institucional i d'enquestes; el tema de la informació de l'Administració als ciutadans; etcètera.

Senyor Maragall, és evident que no ens podem distreure en qüestions que no figuren al programa comú i que no aporten res a la democratització real. La democràcia, senyor president, la *re publica*, té moltes altres necessitats i prioritats.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Huguet, il·lustre diputat, home, el programa no em va fer president; els presidents i els governs es fan pel vot dels ciutadans. És evidentment que sense un acord, i un acord molt important que es va produir, no hauríem arribat a la investidura que jo tinc, però la tinc. I li haig de dir que el programa no ho preveu tot, l'Acord de govern preveu moltes coses, perfectament, no tot, i la vida és molt rica, no?

Miri, m'havia arribat la seva preocupació, però que jo sàpiga estem parlant del cap de l'oposició, i vostès són Govern. Vostè no està personalment present en el Govern, però el seu partit sí; vostès i nosaltres i Iniciativa per Catalunya Verds constituïm el Govern. I espero que el seu Grup no tingui enveja de l'oposició. Ser l'oposició, com vostè sap, no és gens envejable –jo també ho sé–, però és un estatus tan digne de respecte com el de ser el Govern. Entenc, entendria que el senyor Piqué s'inquietés, però no vostès.

D'altra banda, he llegit que en el parlament espanyol vostès busquen unes relacions excel·lents amb Convergència i Unió. Perfecte –perfecte. Miri, senyor Huguet, jo vull canviar el to de les relacions, no entre majoria i minoria, això és una qüestió del Parlament, del seu president, de la Mesa, dels grups, però sí entre Govern i oposició.

Els anglesos m'ho van ensenyar i jo ho vaig practicar. Amb Ramon Trias Fargas i amb Miquel Roca. Vam viatjar junts als Estats Units, amb Ramon Trias Fargas, i a Amèrica Llatina, i li asseguro que va ser un èxit i que va ser positiu. És cert que en Ramon Trias Fargas es va perdre una entrevista amb el Bush pare a la Casa Blanca perquè Convergència i Unió es van posar nerviosos,

es van posar nerviosos i el van fer tornar abans d'hora, però va estar amb mi a Chicago, a Boston, a Nova York; de Chicago va importar un projecte importantíssim, el del mercat de futurs, que va ser un gran èxit després...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vull acabar dient-li, senyor Huguet, que deixi que el senyor Mas i el senyor Piqué es lamentin de ser oposició, fins i tot, si com és el cas del senyor Mas, se'ls dignifica en el seu estatus. Com que són minoria en el Parlament s'han de queixar, però vostè no.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quins són els criteris bàsics per a un nou model de finançament per a Catalunya (tram. 317-00028/07)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre quins són els criteris bàsics per a un nou model de finançament per a Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Molt honorable president, la pregunta queda formulada en els termes que acaba de dir el molt honorable president del Parlament. Però ja que s'ha suscitat aquest tema i segurament seria estrany que jo no en digués res, voldria fer un petit comentari.

A mi em sembla que el que ha fet el senyor president de la Generalitat no té cap justificació, però, en qual-sevol cas, voldria ser encara més dràstic respecte al següent. Amb tot els respectes que tinc pel senyor Mas, i ell ho sap, i l'estimació personal i polític... (*Remor de veus.*) Un moment, un moment... (*Persisteix la remor de veus.*) Un moment perquè passa el temps, passa el temps... Que el senyor Mas formalment sigui el cap de l'oposició no involucra per res ni compromet per res l'oposició del Partit Popular que seguirà fent la que l'interessa.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sobre el que acaba de dir no em vull estendre, perquè ja ho he fet. Aprecio les seves paraules i les respecto, com vostè sap; li tinc també una estimació... (*Rialles.*) O sigui que no, no hi ha problema en aquest sentit.

El nou model de finançament al qual es referia la seva pregunta original, jo crec que ha de perseguir dos objectius, que són millorar la suficiència i millorar la capacitat de decisió sobre els nostres recursos. I això ho hem de fer compatible, senyor Piqué, amb els altres, és a dir, amb la solidaritat que hem de tenir amb els altres territoris d'Espanya.

Sàpiga que nosaltres ara el que fem és justament convidar la resta de les forces polítiques aquí presents a fer possible el consens sobre aquesta matèria.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí. Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor president de la Generalitat, jo estic molt d'acord amb aquesta voluntat de consens, però també estic molt d'acord amb la necessitat de ser seriosos i rigorosos. I vostè té un conseller d'economia que sé que és seriós i rigorós, i que té idees força clares respecte a això, però que m'agradaria que avui es comencessin a precisar. Perquè està molt bé parlar de com millorar el finançament de la Generalitat de Catalunya, com millorar els recursos al servei dels ciutadans... Tot això forma part dels tòpics, no?, dels llocs comuns, d'aquelles coses que són indiscutibles d'entrada, però després s'han de concretar, s'han de portar sobre el paper i s'han d'acordar.

Jo crec que és molt bo que després de més de cent dies de Govern de la Generalitat es comencin a dir ja quins són els criteris de veritat que s'han de seguir sobre aquesta qüestió: si el que volem és millorar el finançament de la Generalitat amb un joc de suma zero respecte al finançament d'altres comunitats autònomes, si el que volem és millorar el finançament de la Generalitat i del conjunt de les comunitats autònomes en detriment del finançament de l'Administració general de l'Estat, i això, què vol dir?, si estem disposats que pugin els impostos perquè les administracions cobrin més, o si estem disposats, en canvi, a utilitzar la millora del finançament per abaixar els impostos i que hi hagi més activitat econòmica des del punt de vista de les activitats privades i del sector privat? Això vol dir si estem disposats a canviar el model que està establert –per cert, aprovat per unanimitat, i convé recordar-ho: per unanimitat de totes les comunitats autònomes, socialistes, de partits nacionalistes, del Partit Popular– respecte que la millor manera de finançar les comunitats autònomes és a través d'una cistella d'impostos i de participació en impostos estatals...

Totes aquestes coses crec que convé que els ciutadans de Catalunya, com abans millor, sàpiguin quins són els criteris del Govern. I a nosaltres ens interessaria molt saber quins són, perquè a partir d'aquí podem participar en aquesta discussió o podem pensar...

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

...que al final no és possible. Jo li demano, per favor, una mica de concreció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Realment, l'acord vigent de finançament autonòmic va ser aprovat..., no per tothom, va ser aprovat pels governs, evidentment, doncs, que estaven afectats en aquell moment. Val a dir que les comunitats socialistes que sí que van acordar-ho van veure molt millorades les seves prestacions, per dir-ho així, després de, com vostè sap perfectament, un període de sequera absoluta, perquè havien set condemnades a estar fora del sistema, pràcticament.

En la revisió anterior, els motius pels quals Convergència i Unió, des del Govern de Catalunya, va acceptar aquest acord, ho pot preguntar a Convergència i Unió, ja sap vostè que la meua opinió és crítica en aquest sentit.

Li diré molt clar, molt escaridament, és a dir, molt concretament, quins són els criteris bàsics sobre la baixada d'impostos, ens ho han deixat una mica difícil, això és la veritat, perquè, realment, les arques de la Generalitat no estan en una situació enormement boiant. Però, en fi, no és d'això que volia parlar, sinó dels set punts que configuren la nostra proposta en matèria tributària: la creació d'una agència tributària de Catalunya, responsable de l'administració dels tributs propis, dels cedits i dels compartits, en la part que ens toqui. La situació actual no és raonable; una part molt important dels ingressos que rep la Generalitat..., tots els que procedeixen d'ingressos compartits no té cap mena de protagonisme la Generalitat en la seva fixació. Segon, la participació en la responsabilitat normativa sobre la totalitat dels impostos pagats pels ciutadans. Tercer, els ingressos per habitant de la Generalitat han de tendir i tendiran a equiparar-se progressivament als obtinguts en aplicació dels sistemes de concert i de conveni, que estan vigents en les comunitats forals. Quart... He dit els resultats. Quart, els recursos disponibles per a la prestació de serveis respondran...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...a un criteri d'igualtat d'ingressos per càpita... Lamento no poder acabar. En fi, estic a la seva disposició per acabar d'escatir, en fi, i d'explicar-li exactament quins són els nostres criteris.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política catalana i espanyola actual (tram. 317-00029/07)

Té la paraula seguidament l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per plantejar la pregunta sobre la política catalana i espanyola actualment. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, senyor president. Jo no n'hi parlaré, del cap de l'oposició, perquè, entre altres coses, doncs, l'oposició la farem des de l'oposició, evidentment, no la hi farem des del Govern. Seria bo, de tota manera, que vostè, quan pren decisions, garantís la coherència del seu Govern, cosa que avui ha quedat en evidència que no és així. Miri, això és responsabilitat seva, senyor Maragall, no dels altres.

Dit això, jo li volia parlar d'un altre tema. El senyor Rodríguez Zapatero serà investit president del Govern espanyol aquesta mateixa setmana. Això crea una situació inèdita, en la mesura que hi haurà una coincidència del colors a la presidència del Govern espanyol i a la presidència de la Generalitat. Sí que, en canvi, hi ha un acord molt explícit, en l'Acord tripartit, que diu que s'actuarà amb coherència, que es votarà el mateix a Catalunya que a Madrid. Això hi figura, en l'Acord tripartit, és un punt substancial. I, per tant, jo li volia demanar el següent: com pensa vostè garantir aquesta coherència de vot a Catalunya i a Madrid i, concretament, més concretament, com pensa, diguem-ne, aplicar el seu compromís molt explícit que el Grup Socialista, que el Partit Socialista tindrà un grup parlamentari propi a Madrid per garantir aquesta coherència?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Crec poder afirmar, com vostè sospita, que el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya compartiran gran part de la seva visió política de fons, el que, lògicament, suposarà coincidències programàtiques importants.

Jo estic convençut que el molt que compartirem ens permetrà acostar-nos en allò en què divergim, si és que divergim, que és possible. Em refereixo entre els dos governs. En tot cas, és el meu propòsit fixar l'agenda que haurem de compartir amb el nou Govern d'Espanya i establir un calendari realista, actuant amb convicció, amb determinació i amb prudència, alhora, per establir el millor escenari possible, per fer progressar el gran objectiu de millorar substancialment el nostre Govern. Poden estar segurs d'això. I això és independent que hi hagi grup o no hi hagi grup parlamentari a Madrid, cosa que a vostè, per altra banda, no l'afecta.

L'aprovació de l'Estatut determinarà, evidentment, una data crucial en l'evolució de la política d'aquest país. Miri, Espanya no només ens comprèn, en el sentit que hi som, sinó que ens interessa. Però Espanya ha d'entendre que Catalunya està en molt bones condicions per diagnosticar els seus problemes i dissenyar les seves

possibilitats. La nostra proposta no és marxar d'Espanya, tot i sabent que els compromisos arrencats per Aznar en el sentit que Europa ha de garantir la immutabilitat dels estats que la componen és improcedent. Volem participar en el disseny d'Espanya vint-i-cinc anys després de la Constitució. Proclamarem el nostre Estatut en aquesta línia, sense temors a ser audaçs i agosarats.

Miri, fins i tot en el terreny cultural: el castellà és per a nosaltres, diguem-ho clarament, un atot, no un problema. I el català és una riquesa d'Espanya. Si no s'entén així, Espanya no serà el que pot arribar a ser i el que Catalunya vol que sigui. Aquest és el nostre projecte.

El president

Té la paraula l'honorable diputat senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Si no recordo malament, la meua pregunta era molt senzilla. I jo li agraeixo molt aquest discurs, molt interessant, però, de tota manera, li torno a formular la pregunta: quan pensa vostè complir el compromís que vostè mateix ha agafat en declaracions públiques, que el Partit Socialista tindria grup parlamentari propi a Madrid?

Avui es votarà en aquest Parlament —espero que vostès ho votaran— una moció important, presentada per Convergència i Unió, on es parla de la defensa de la llengua —del català, concretament— a la Unió Europea, de les seleccions esportives nacionals, que el Govern espanyol, aquest futur, retirarà els recursos presentats per l'anterior Govern contra el Govern de Catalunya en el Tribunal Constitucional, que hi haurà una acceptació explícita al nou Estatut que surti d'aquest Parlament, que com vostè deia ha de ser molt ambiciós —nosaltres hi treballarem. Bé, tot això són qüestions molt substancials, molt fonamentals, no?, i per garantir que tot això, que sí que figura en l'Acord tripartit, tiri endavant és molt important que hi hagi aquest pas endavant, aquest pas valent i aquest pas coherent.

Vostè és molt aficionat a la suma aritmètica de diputats, ho hem comprovat en aquest mateix Parlament, no? A vostè no se li ha escapat que a Madrid hi ha més de quaranta diputats provinents de Catalunya, de diferents formacions polítiques, que actuant conjuntament en temes clau com els que li he dit poden inclinar claríssimament la balança a favor de Catalunya i a favor de la seva gent.

Per tant, senyor Maragall, li torno a plantejar la mateixa pregunta: com garantirà vostè la coherència de vot del Partit Socialista en aquesta cambra i en el Parlament espanyol.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La veritat és que vostè fa dues preguntes alhora, que són molt diferents. Una referida al Parlament de Madrid

i una altra al d'aquí. Ja li dic, d'entrada, vostès van votar a favor de la desaparició del Grup parlamentari català socialista a Madrid. A partir d'aquell moment, el Grup de Convergència i Unió es va convertir, si no recordo malament, en Minoria Catalana, i, més tard, en Grup Català.

Vostès han estat enredant... (*Remor de veus.*) Sí, vostès han estat enredant la població d'aquest país...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...i tot Espanya, considerant-se l'únic grup...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

Deixi que nosaltres administrem..., en fi, que nosaltres administrem exactament el calendari i l'eficàcia de les nostres pretensions, que hi són i a les quals no renunciarem.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les seves prioritats polítiques per a les setmanes vinents (tram. 317-00030/07)

El president

La següent pregunta la formula l'il·lustre senyor Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre quines són les prioritats polítiques per a les properes setmanes. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, tot i que la pregunta està parlant de la situació política d'aquí, ens en volem fer ressò, encara que parlarem de la situació a l'Iraq, sobretot per a la gent, els ciutadans de Catalunya, doncs, que han reaccionat en contra de la guerra. I ho dic perquè, més d'un any després del seu inici, aquesta guerra de l'Iraq no només no ha aportat la democràcia al país, a l'Iraq, sinó que s'ha anat enverinant i ens ha portat a una situació de difícil sortida.

Cada dia sentim amb dolor la mort de tantes i tantes persones, i veiem amb preocupació com el conflicte es va agreujant; agreujant amb destruccions indiscriminades com les de Falluja, o amb aquestes onades de segrestos de civils occidentals per part de grups de combatents iraquians, i en les últimes dues setmanes han mort més de setanta militars dels exèrcits ocupants i més de set-cents iraquians, en un conflicte que no té aturador.

Des del nostre Grup Parlamentari hem rebutjat la guerra a l'Iraq, per injusta, il·legal, il·legítima i, sobretot, per

innecessària. Lamentablement, els temps ens ha acabat donant la raó als milions de persones que vam sortir al carrer per dir ben fort: «No a la guerra!». La guerra a l'Iraq, com totes les guerres, només ha portat destrucció i ha creat una gran sensació d'inseguretat a tot el món, no només en aquella zona.

La cosa pot canviar, almenys la situació..., o el paper que ha fet el Govern espanyol, no? La derrota del PP a les últimes eleccions ha de ser un primer pas perquè Espanya deixi d'anar a remolc dels Estats Units, retiri les seves tropes i torni a la disciplina de Nacions Unides. Nosaltres ja hem demanat al proper president del Govern espanyol que retiri immediatament les tropes espanyoles de l'Iraq, però nosaltres li volem demanar, senyor Maragall, que amb tot això segur que no n'hi haurà prou, no? Pensem que com a president de la Generalitat hauria d'emprendre una actuació decidida a nivell internacional i a nivell estatal per tal d'intentar acabar –si més no a col·laborar– amb acabar com abans millor amb aquest conflicte. Li demanem la màxima implicació, i per això la pregunta és: què té previst, senyor Maragall, a nivell internacional o a nivell estatal, per mostrar el rebuig que Catalunya ja va fer a la guerra? I, sobretot, quines actuacions pensen portar a terme perquè això sigui possible?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, és evident que el Govern de Catalunya no pot romandre passiu i indiferent a la situació que s'està vivint en el món i que ens afecta molt directament. És cert, també, que en la jerarquia de les preocupacions del Govern de Catalunya, el terrorisme i la situació internacional ocupen un lloc destacat. Però, evidentment, nosaltres no som d'aquells que ens limitem a oposar-nos a les decisions i als fets injustos, ni tampoc tenim vocació, per altra banda, de fer de Cassandra de les males conseqüències d'aquelles decisions, no?, ni d'endinsar-nos en els laments i en la desesperació. Som conscients que cal fer aportacions positives, viables, eficaces, que permetin avançar cap a la pau a l'Iraq i al Pròxim Orient, i estem convençuts que una bona part de la causa dels mals és l'existència de la gangrena que és, en aquest moment, la situació entre Palestina i Israel.

En aquest sentit, la lluita per la pau és, certament, avui també i més que mai, una lluita contra el terror, però no una lluita exclusivament policial o militar. L'escenari Mediterrani –nosaltres ho creiem, i en això sí que podem fer-hi alguna cosa– és l'escenari dels problemes, però també l'escenari de les solucions.

El Procés Barcelona de 1995 va ser dissenyat amb aquesta intenció, l'hem de relançar. L'any que ve en farà deu anys, i crec que és el moment de relançar-lo. Són moltes les veus que ens estan arribant en el sentit de propiciar que això sigui així i, per tant, ho farem. Si

haguéssim pogut fer-ho aquest any, ho fariem, però ens estan aconsellant, experts en aquesta matèria, que seguiment el desè aniversari del Procés Barcelona –la Conferència de la Mediterrània aquí a Barcelona, l'any 95– serà el moment per fer-ho. No disposem de competències per passar directament als esdeveniments internacionals, però no és menys cert que podem ser actius en la creació d'escenaris que facilitin progressos en aquest camí. Especialment, torno a dir-ho, en el Mediterrani. Ho farem des del Fòrum de les Cultures, ho farem cercant vies d'integració dels ciutadans magrebins i àrabs a casa nostra –em penso que aquesta és la millor definició dels nostres immigrants– i ho farem amb una presència activa en els mateixos països del Magrib.

Finalment, oferint-nos com a seu permanent europea de diàleg entre les dues ribes del Mediterrani, que, com he dit és l'escenari del problema però també de la solució.

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les seleccions esportives catalanes (tram. 310-00115/07)

El president

Doncs, la següent pregunta la formula l'illustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre les seleccions esportives catalanes.

El Sr. Amorós i March

Senyor conseller, en les darreres setmanes l'esport català ha obtingut un èxit sense precedents pel que fa al seu reconeixement internacional. Les relacions internacionals en l'àmbit esportiu són una qüestió privada i autònoma en la qual es produeixen decisions i acords entre entitats privades i autònomes, decisions que cap govern hauria de poder modificar. Però també és cert que per a la promoció de Catalunya al món la presència de les nostres seleccions en campionats internacionals és de gran ajuda per donar a conèixer el nostre país, la nostra cultura, la nostra llengua, en definitiva, la nostra pròpia existència com a nació.

L'Acord per un govern catalanista i d'esquerres preveu igualment la promoció de la presència internacional de les seleccions esportives de Catalunya. És per això que creiem que cal donar total suport i recolzament al camí iniciat per la Federació Catalana de Patinatge en el seu reconeixement internacional, per la Federació Internacional d'Esports sobre Patins, perquè lliurement així ho ha decidit, perquè lliurement així ho han volgut.

Hi ha un altre aspecte positiu que voldríem destacar, i és que, arran d'aquest reconeixement, es promou un esport dels anomenats minoritaris, i a Catalunya la diversitat de pràctiques esportives del nostre país, encara que insuficient, és un actiu i un valor a potenciar.

Per això voldríem preguntar-li quines mesures prendrà el Govern de Catalunya per donar suport a la projecció internacional de l'esport català i a la seva presència en campionats internacionals.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, honorable senyor Josep Bargalló, conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, i com gairebé la totalitat de diputats i diputades d'aquesta cambra saben, com a conseller en cap i màxim responsable de l'esport al nostre país, tinc l'obligació d'anunciar-li, primer, que qualsevol iniciativa de reconeixement internacional de les nostres seleccions passa per un àmbit privat i autònom que és el de les federacions catalanes, que són entitats d'aquest tipus, i per un altre àmbit privat i autònom que són els de les federacions internacionals, que també són entitats d'aquest tipus. Cap govern, ni el nostre ni cap altre, si és conscient de la seva responsabilitat, pot actuar ni en favor ni en contra d'aquestes activitats autònomes i privades. Nosaltres ho fem, esperem que qualsevol altre govern també ho faci.

En tot cas, sí que li he de dir que la Secretaria General de l'Esport s'ha posicionat, com també li pot pertocar, públicament a favor que les federacions catalanes puguin esdevenir membres de les seves homònimes internacionals a fi que les seleccions del nostre país puguin competir oficialment a nivell internacional.

En aquest sentit, en els primers dies de govern, en els primers cent dies de govern, el secretari general de l'Esport s'ha reunit amb totes i cadascun dels presidents de les seixanta-quatre federacions esportives catalanes per exposar les línies prioritàries de la política esportiva del Govern i també el nostre suport a la seva decisió, si aquesta existeix, de reconeixement internacional.

Més en concret, el Consell Català de l'Esport dona suport a la producció internacional de l'esport català tot desenvolupant un seguit de tasques. En primer lloc, conjuntament amb els presidents i les presidentes de les federacions, el disseny d'estratègies específiques per a cada federació en favor d'una major presència internacional que no sempre ha de voler dir el reconeixement de la selecció esportiva en competicions internacionals.

En segon lloc, l'estudi dels estatuts i les normes de les principals federacions internacionals, a fi d'identificar quines són les que no tenen cap impediment legal per emetre com a membres federacions catalanes.

Es fan també, en tercer lloc, passos per exposar a les federacions esportives internacionals el suport que donaria el Govern de la Generalitat a la petició de projecció internacional de la corresponent federació.

En quart lloc, suport a les federacions catalanes que ja tenen alguna afiliació a les respectives internacionals, en especial a aquelles que cal consolidar...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

...aquesta afiliació per a l'assoliment de la condició definitiva de membres, i algunes altres que, en el moment que vostè vulgui, també li podré explicar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les aportacions i les mesures de suport previstes pel Departament de Cultura amb motiu de la proclamació de Banyoles (Pla de l'Estany) com a capital cultural catalana de l'any 2004 (tram. 310-00050/07)

La següent pregunta, la formula la senyora Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les aportacions i mesures de suport previstes pel Departament de Cultura amb motiu de la proclamació de Banyoles com a capital cultural catalana de l'any 2004. Té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Precisament va ser el 17 de gener que, en un acte institucional a Banyoles, amb la presència del mateix president, molt honorable president del Parlament, el llavors conseller en cap l'honorable senyor Carod-Rovira i vostè mateixa, senyora consellera de Cultura, es va proclamar Banyoles capital de la cultura catalana.

És en aquest sentit que ja en aquell acte i amb els seus parlaments, doncs, es va traspuar la voluntat del Govern de donar suport a aquesta iniciativa, suport que també ha quedat concretat amb una proposició no de llei que es va presentar en aquest mateix Parlament atès que era la primera vegada que s'instituïa, si bé cal recordar que és una iniciativa social la que ho ha proclamat.

La meua pregunta és: com es pensa concretar aquest suport a aquesta iniciativa i pel que fa, sobretot, respecte a la ciutat de Banyoles?

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats, com vostè ha dit molt bé, aquest Govern, el dia 17 de gener, amb la seva presència, amb la presència del conseller en cap, amb la del president del Parlament i amb la meua presència, vam expressar d'aquesta manera el nostre suport, doncs, a aquesta capitalitat. També els tres grups polítics que donen suport al Govern, votant afirmativament la Proposició de llei, també van, diríem, donar suport en aquesta proposta.

No ens consta que abans de l'obertura, d'aquest acte d'obertura, s'hagués presentat el programa d'actes a la conselleria ni que hi hagués cap aportació pressupostària prevista per l'anterior Govern, malgrat que la proclamació de la capital va tenir lloc ja el 17 d'octubre del 2003.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyora consellera, la proclamació era per al 2004, no?, per tant, el que és d'esperar és que sigui al llarg del 2004 que hi hagi aquest suport. Jo sí que li puc dir que com a diputada d'aquelles terres, sí que em plaurà presentar-li una sèrie de propostes per tal que si vostès encara no tenen avinent la manera de concretar aquest suport, doncs puguem trobar-ho.

Banyoles és una població amb una forta tradició cultural, però necessita aquest suport i el fet que s'hagi proclamat per al 2004 correspon plenament en aquest Govern concretar el seu suport.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

No pateixi, senyora diputada, que, hi insisteixo, tot i que no hi ha cap aportació pressupostària prevista per l'anterior Govern i que estem amb pressupost amb pròrroga, el dia 24 de febrer del 2004, el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Banyoles va presentar als serveis territorials l'Avantproposta d'activitats, que ha estat estudiada amb molta atenció perquè volem traduir el suport inicial amb les aportacions econòmiques necessàries perquè es compleixin dos objectius fonamentals: donar rellevància, que volem fer-ho, a la ciutat de Banyoles, i promoure al mateix temps iniciatives que no es quedin en una celebració puntual, sinó que tinguin continuïtat i valor de promoció cultural en el territori.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres d'ampliació del centre educatiu El Segre i altres mesures per a incrementar les places de justícia juvenil (tram. 310-00052/07)

La següent pregunta, la formula la diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Elena Ribera, sobre les obres d'ampliació del centre educatiu El Segre i altres mesures per a incrementar les places de justícia juvenil. Té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. La nostra pregunta va en el sentit que acaba d'exposar el president, sobre les obres que estan previstes realitzar al centre El Segre i sobre les altres mesures per incrementar les places.

Davant de la nostra sorpresa i a la vegada «alegria», entre cometes, de la coincidència que es va produir, ja que aquesta pregunta estava anunciada per al Ple passat i el mateix dia va sortir anunciat al diari un pla de xoc per incrementar les places. Pla de xoc que no es va presentar en la Comissió i que m'agradaria que aprofités el conseller, aquest moment, per explicar-nos una mica en què consisteix.

El president

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. El Govern s'ha vist obligat a fer revisió de les previsions o, millor dit, de les imprevisions amb què es va trobar en aquesta matèria en el moment de la seva presa de possessió el mes de gener del 2003.

Aquestes previsions o imprevisions no semblaven tenir en compte l'impacte de la Llei 5/2000, que ja anunciava un increment de joves amb necessitat de tractament. Això ha comportat insuficiència, com vostè sap molt bé, insuficiència de places i de personal, i per respondre a aquesta situació la Direcció General va posar en marxa, i ho vaig anunciar a la Comissió de Justícia, unes actuacions urgents mentre s'elabora un pla director per al període 2005-2007.

Entre aquestes actuacions urgents, el centre de Lleida ha sigut objecte de tres mesures: s'han ampliat les places, de trenta a trenta-cinc; s'ha ampliat el nombre d'educadors, amb tres efectius més, i s'estan preparant obres per adequar un espai d'ús polivalent per a tasques diverses, educatives i laborals. Aquestes són les mesures directes, urgents, per al centre El Segre, i que encaixen en el conjunt de prioritats de resposta immediata a la vista de la situació preocupant, que, com li deia, ens vam trobar a primers de gener quan vàrem assumir la responsabilitat del Departament.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Bé. Em fa molta gràcia escoltar les seves paraules, li agraeixo molt que parli d'imprevisió i que parli que van prendre possessió el gener, perquè, si no ho tinc mal entès, sóc diputada des del desembre, que es va produir el canvi des del novembre, eleccions, desembre..., des d'aleshores estan governant i no des del gener. *(Veus de fons.)*

A veure, per una altra banda, parla d'imprevisions quan nosaltres, des que va entrar en vigor la Llei 5/2000,

s'han invertit a Catalunya més de cinc mil milions de pessetes per adequar les noves necessitats i les previsions que hi havien.

Quan va entrar en vigor aquesta Llei no estaven ocupats ni el 50 per cent dels centres. Amb aquesta legislatura anterior, a part de nombroses contractacions, de creació de jutjats nous, d'ampliació de places que no règims d'habitacions dobles que ja ens explicarà, es van augmentar cent deu places, es van contractar més de vuitanta-sis educadors..., tot això per veure, ara, un pla de xoc que, de veritat, és que si...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

S'ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé. Només una cosa, explicar-m' això de les habitacions dobles, que deuen ser lliteres..., el número dels educadors no compti els nostres, compti-ho des del gener i no des del maig, i, sobretot, no digui que han augmentat i que ho faran el mes de maig, perquè el mes de març ja em deia que a Montilivi...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...tenia trenta-set menors, quan la cabuda és de trenta...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...i vuit no retorns. Gràcies, i perdoni.

El president

De res. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Bé. Jo no he vingut aquí a fer gràcia a ningú, diríem, perquè en tinc poca i... *(rialles)*, per altra banda, tampoc acabo d'entendre parlar dels nostres educadors..., jo pensava que els educadors que té contractats la Generalitat són servidors públics i són servidors de la Generalitat de Catalunya.

De totes maneres vostè em demana quines han sigut les mesures urgents, no únicament les aplicades al centre d'El Segre i jo li diré...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller, ho haurà de fer en un altre moment perquè se li ha acabat el temps.

El conseller de Justícia

Ho sento. Ja li ho faré en persona a la diputada, a la il·lustre diputada.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió dels terminis per a iniciar les obres de construcció del centre penitenciari Brians II, a la finca de Can Margarit, de Sant Esteve Sesrovires (Baix Llobregat) (tram. 310-00053/07)

Té la paraula, seguidament, l'il·lustre diputat Esteve Orriols per formular una pregunta sobre la previsió dels terminis per a iniciar les obres de construcció del centre penitenciari Brians II.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la massificació dels centres penitenciaris és un tema recurrent, n'hem parlat manta vegades, aquest matí mateix en l'Informe del Síndic de Greuges tots els grups han coincidit amb la importància d'aquesta qüestió, i és per aquest motiu que el Grup de Convergència i Unió li demana de conèixer la previsió dels terminis per iniciar les obres de construcció del centre penitenciari Brians II, a la finca de Can Margarit, de Sant Esteve Sesrovires.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Des de la presa de possessió, que va ser a finals de desembre, diríem, però que, *de facto*, va ser a primers de gener, ens hem mobilitzat per anar solucionant dificultats tècniques i dificultats polítiques en la tramitació de les llicències d'obres i de moviment de terres que tenia el projecte de Sant Esteve Sesrovires.

El capteniment del Govern en aquest punt, que és el que se'm demanava a la pregunta, és de total confiança al fet que aquestes dificultats se superaran d'aquí a pocs dies i que arribarem a una entesa amb l'Ajuntament per fer honor al conveni subscrit on s'acceptava la construcció de la presó i s'estipulaven compensacions econòmiques per als costos materials i socials que poden significar.

Sé que aquest municipi ha fet un esforç de generositat per assumir aquests equipaments, i l'esforç és encara més meritori perquè ara n'assumeix un de segon, i amb això presta un servei al país.

Respecte de terminis, la previsió és que les llicències, una vegada atorgades, permetin posar en marxa tot seguit el moviment de terres, i que, en el termini de dos anys i mig a partir del començament de les obres, l'equipament es pugui posar en marxa.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat per repreguntar.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, coincideixo amb vostè en les problemàtiques que aquest tipus d'equipaments comporten, i, de fet, en comissió n'hem parlat moltes vegades, i avui mateix en determinades zones del Principat, doncs, hi ha problemes amb relació a l'acceptació d'aquest tipus d'equipament. Val la pena una reflexió en profunditat sobre això. Jo crec que des d'aquest Parlament se n'han fet diverses. La prova és que la majoria de resolucions aprovades per aquesta cambra han sigut per unanimitat amb relació a aquests temes, altra cosa és traslladar a la consciència ciutadana la necessitat imperiosa d'això en benefici de tots i de tothom, no només d'aquells que ingressen, sinó de tota la societat, i, per tant, compartim que aquells problemes tècnics i polítics puguin ser resolts al millor possible. Passa, però, i d'acord que vostès prevegin el termini de dos anys i mig amb relació a aquest nou equipament, el conveni del qual coneixem perquè ha estat signat amb anterioritat..., però que val la pena també tenir en compte que, com més triguin a començar el moviment de terrenys i les obres, aquests dos anys i mig s'allargaran més. I la necessitat és tan peremptòria, que li reclamo, senyor conseller, la màxima eficàcia en aquesta qüestió.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Li agraeixo el to de la pregunta i de la rèplica. Efectivament, dos anys i mig són molt de temps per fer front a una situació peremptòria, com vostè diu. De totes maneres, repassant antecedents, entre l'anunci al Parlament de l'adquisició dels terrenys i la col·locació de la primera pedra van passar cinc anys, i va ser una primera pedra que es va col·locar sense permís d'obres ni de moviment de terres.

La nostra obligació, en aquest moment, és prestar el servei públic des de l'Administració penitenciària amb la màxima eficàcia, i la nostra obligació com a govern és preveure, sortir del pas i preveure, i ens veiem amb l'obligació, actualment, de sortir del pas, per una banda, i de preveure.

Pel que fa a preveure, vostè sap que hem posat en marxa una comissió de persones externes al Departament, que ens assessoraran en el disseny d'un pla de política penitenciària, comissió de què formen part un ex-president del Parlament, un exconseller de la Generalitat, un magistrat, un fiscal, una catedràtica i una advocada penalista. Penso que, amb l'assistència d'aquest parer social i expert, podrem dibuixar també...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...amb –si em permet el president– la cooperació de tots els grups de la cambra, podrem preparar una política penitenciària en un assumpte que, com ens ha recordat aquest matí el Síndic de Greuges, és una qüestió de país, i, per tant, hem d'anteposar l'interès del país a interessos de partit o a interessos locals o territorials.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures que ha pres el Departament d'Interior pel que fa a la millora de la seguretat en les comarques de Tarragona i de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00054/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyora Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les mesures que ha pres el Departament d'Interior pel que fa a la millora de la seguretat de les comarques de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, l'enquesta de seguretat pública de Catalunya, en la seva edició de l'any 2002, enquesta que s'elabora des del Departament d'Interior i en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, a una pregunta oberta amb resposta única..., el principal problema que la societat catalana té avui és el de la inseguretat ciutadana. Aquesta mateixa enquesta, quan parla de l'índex de victimització a nivell de tot Catalunya, l'estableix en un 12 per cent, però quan anem a les terres de Tarragona i Terres de l'Ebre, al Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, l'índex de victimització s'eleva al 16 per cent.

Quines mesures ha pres el Departament d'Interior pel que fa a la millora de la seguretat en les comarques de Tarragona i Terres de l'Ebre, que vostè, en la seva compareixença de finals de gener, va dir que estava molt preocupada i que estava treballant precisament en aquestes mesures?

El president

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, diguem-ne que celebri adonar-me'n, l'any 2004, de la preocupació, l'any 2003, referent a una enquesta de l'any 2002, uns quants anys després que governés la coalició que hi havia en aquell moment, Convergència i Unió, i de la qual vostè formava part del Govern, per la preocupació de la seguretat en aquestes terres. Ho constato.

Contesto. El que estem fent en aquests moments és demanar a aquells que tenen competències en matèria

de seguretat, aquells cossos que avui tenen competència en matèria de seguretat ciutadana, que efectuin les seves funcions, i donar compliment als acords de la Junta de Seguretat de Catalunya, que vostè coneix molt bé.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

De moment no ha contestat res. I, respecte a l'enquesta, és una enquesta que, com vostè ha de saber com a consellera d'Interior, es fa l'any després. Per tant, quan jo li parlo del 2002, doncs, vostè ens podrà parlar de l'enquesta del 2003, però en aquest moment no ens en pot parlar.

I jo li pregunto sobre les mesures. Vostè va parlar d'aquestes mesures, i va parlar d'aquesta preocupació. Va parlar, a més, concretament, i ha parlat en els mitjans de comunicació de posar en funcionament els diferents instruments que la Llei d'ordenació de la seguretat pública estableix. Va parlar de reunir-se amb el subdelegat de Tarragona i amb la delegada del Govern a Catalunya, per tal d'incidir i insistir en la cobertura de plantilles dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a les terres de Tarragona i a Terres de l'Ebre. Va parlar de destinar un conjunt d'efectius dels Mossos d'Esquadra perquè intensifiquessin les seves actuacions, en les de les seves pròpies competències i en coordinació amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Jo, el que li pregunto és si tot això que vostè ha parlat a través dels mitjans o que ens va dir en la seva compareixença, ho ha posat en pràctica o no. Vostè va dir que posava en pràctica cent efectius dels Mossos d'Esquadra i que els hi destinava. La meua pregunta és: són cent efectius més dels que ja hi vam destinar el mes de setembre, quan governava Convergència i Unió, o són diferents?

El president

Honorable diputada...

La Sra. de Gispert i Català

Jo li pregunto què és el que pensa fer o està fent per millorar la seguretat a Tarragona.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que els temes de seguretat són molt seriosos. Li ho he dit diverses vegades en privat, li ho dic avui en públic novament. Sempre m'ha sorprès el seu to, i la referència a algunes coses que jo no tinc cap inconvenient a reconèixer que vostès van iniciar i que nosaltres hem continuat amb la celeritat amb què ens ha estat possible, i que ha estat molta. No sé on són aquests cent efectius del setembre del 2003; presenti-me'ls.

Sí que li puc dir –sí que li puc dir– que s'ha parlat amb la delegada del Govern, que és a qui pertoca, amb els diferents responsables de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia perquè efectuïn en aquells territoris les tasques que han d'efectuar, amb el ministre de l'Interior, i, per tant, amb tots aquells comandaments s'ha fet, i ho farem ara que es produiran canvis, en la primera ocasió que tinguem.

Sense tenir-ne obligació, hem dit públicament –i avui ho reitero en aquesta cambra– que enviarem membres del Cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en tasques de complementarietat, perquè es tracta de complementar l'acció d'aquells cossos que legalment tenen assignada la seguretat. No només això, sinó que hem concretat el municipi, que en aquest cas és municipi de Reus, que l'Ajuntament ja ha posat a disposició els terrenys, que construirà una comissaria que servirà per al desplegament amb posterioritat, i que els cent efectius que s'hi destinaran no són per a la ciutat de Reus, sinó per al conjunt de les Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona.

El president

Gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya forestal de l'estiu vinent (tram. 310-00055/07)

La següent pregunta, la formula també l'honorable senyora Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la campanya forestal de l'estiu vinent. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, ja estem en el mes d'abril, i normalment la campanya forestal de l'estiu ha d'estar preparada. La meva pregunta és que, davant de les possibles previsions d'un estiu d'altres temperatures i de forta sequera com vam patir l'any passat, doncs, vostè tindrà, segur, més informació que no pas nosaltres respecte a les previsions d'aquest estiu. Els precedents viscuts l'any passat ens permeten tenir una experiència positiva pel que fa als mitjans necessaris per lluitar contra els incendis forestals.

La meva pregunta és què és el que han preparat o tenen preparat en el seu Departament, i molt concretament a la Direcció General d'Emergències i Protecció Civil, sobre la campanya forestal de l'estiu proper.

El president

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Li ho explicaré en la repregunta de manera més extensa, però el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Interior estan treballant perquè es pugui fer tot el possible per evitar els efectes devastadors que, efec-

tivament..., la nostra climatologia fa que als estius es produeixin incendis.

Intentarem tenir els efectius materials que hi havia l'any 2003, perquè, com vostè sap, vam retirar –perquè hi havien informes que així ho recomanaven– uns camions que feia molts de mesos que tothom els demanava que retiressin.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies. Jo espero que, com altres anys, el conseller de Medi Ambient i la consellera d'Interior compareguin en aquest Parlament i davant de la comissió corresponent per explicar la campanya forestal, tant en el sentit de prevenció com en el sentit d'extinció.

Jo, el que vull saber és si comptarà, doncs, amb els mateixos recursos humans amb què es comptava l'estiu passat. Jo li vull recordar que la dotació normal són 4.765 persones, i la dotació extraordinària per a la campanya d'estiu, 1.166.

També vull recordar-li el nombre de parcs de bombers, i molt especialment els d'estiu: si es mantindran els trenta-dos, o s'ampliaran.

Si, a més a més, tindrà en compte..., a part dels cinquanta-set vehicles BRP egipcis que ha hagut de retirar, si hi hauran més vehicles. Normalment, de juliol a juliol es compraven, s'adquirien i es reposaven més d'un centenar de vehicles, per poder tenir els vehicles en bona disposició. I el mateix en mitjans aeris: recordar-li no només els que ja són propietat de la Generalitat, sinó tots aquells que per a la campanya d'estiu es tenen en compte, i que l'any passat, doncs, van ser prop de vint-i-cinc.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, no deixa de sorprendre'm. I em sorprèn perquè, segons se la sent, sembla com si aquesta nació que és Catalunya tingués més mitjans dels que, fins i tot, necessita.

I, si vol, li parlaré dels parcs de bombers. I que la mitjana del parc mòbil dels bombers té més de quinze anys. I que hi ha vehicles que tenen més de vint anys. I que vostès, només un any, han comprat cent vehicles –un any–, perquè els altres anys no n'han restituit, ni els han renovat; si no, no tindríem el parc mòbil en la situació en què el tenim. (*Remor de veus.*) I que, evidentment, si s'han substituït cinquanta-set BRP, que vol dir «egipcis», és perquè vostès els van comprar barats i dolents, i els hem hagut de substituir per raons de seguretat, que ho coneix molt bé i que jo no volia fer-ne pugna política, però vostè n'està fent.

I, per tant, tindrem els egipcis nous, tindrem més cotxes que els egipcis nous. Però no digui el que no hem tingut durant molt de temps, perquè la queixa perma-

ment del conjunt dels bombers és que el parc mòbil dels bombers està absolutament desfasat.

Tindrem els mateixos bombers funcionaris que hi havia l'any passat, i els mateixos bombers voluntaris que hi havia l'any passat. I, a més a més, no en tindrem 1.100, sinó que tindrem exactament 1.378 contractes de personal auxiliar per a aquesta campanya d'estiu, entre auxiliars forestals, conductors, guaites i operadors de control.

Per tant, si vol fer una competició, la farem. En tindrem més aquest any que l'any passat. Malauradament, el que ens vam trobar, i concretament amb els egipcis, seria causa de fer una certa autocrítica i no lloança.

(Aplaudiments i veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

El president

Acabada l'hora de preguntes al Govern, passàrem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de coordinació de les policies locals.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de coordinació de les policies locals (tram. 300-00303/07)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Jaume Bosch. *(Remor de veus. Pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, els prego atenció i silenci; gràcies. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, moltes gràcies. La coordinació de les policies locals és una competència que l'Estatut d'autonomia atorga a la Generalitat. L'any 79, els legisladors varen ser conscients de la importància de la policia que depèn dels ajuntaments, que aquests ajuntaments havien acabat de celebrar eleccions democràtiques, ara farà justament vint-i-cinc anys. Llavors hi havia aproximadament uns sis mil sis-cents policies locals a Catalunya, en situacions molt diverses de preparació; avui són al voltant de nou mil, però llavors hi va haver la consciència de la importància que podia jugar aquest cos de policia.

L'Estatut situa aquesta facultat de la Generalitat dins l'article 13, que regula les competències en matèria de seguretat, i això li atorga un doble vessant: la possibilitat d'actuar en matèria de seguretat en un marc jurídic general poc favorable a les competències en aquest camp, i el fet que sigui una competència relacionada amb l'Administració local, que és la titular de les policies locals.

L'anàlisi de la política exercida pels anteriors governs de la Generalitat en aquests darrers anys ens marca segurament, al meu parer, dues característiques: una, que ha sigut, ha estat una competència molt poc aprofitada pels anteriors governs de la Generalitat; segon, aquest fet ha provocat un cert sentiment de frustració a molts dels professionals de les policies locals.

Amb relació a la coordinació com a instrument per incidir en matèria de seguretat pública, jo voldria analitzar-ho des de la perspectiva de la coincidència amb la definició que la Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública fa d'aquest tema. Diu: «El sistema de seguretat pública de Catalunya té per finalitat contribuir al desenvolupament de polítiques públiques de prevenció i protecció eficaces en l'assegurament dels drets i les llibertats dels ciutadans, la preservació de la convivència i el foment de la cohesió social.» De fet, pensem que l'Administració pot enfocar aquesta matèria des de dues perspectives. Segons Amadeu Recasens, actual director de l'Escola de Policia de Catalunya, es pot distingir entre el concepte antic d'ordre públic, que seria mantenir l'autoritat, perpetuar una norma, forçar l'obediència dels ciutadans a aquesta norma, o el concepte més modern, democràtic, de seguretat ciutadana basada a preservar drets i llibertats, oferir un servei públic, protegir la seguretat objectiva i subjectiva dels ciutadans i millorar la qualitat de vida.

La veritat és que en els darrers temps el Govern central ha impulsat una política de seguretat molt més basada en aquesta idea d'ordre públic que no pas en la idea de seguretat ciutadana. I això és important dir-ho avui, després de l'11 de setembre, després de l'11 de març, perquè és fonamental que l'Administració pública, i en concret el Govern de la Generalitat, aposti per aquesta idea de seguretat ciutadana. Defensem un concepte progressista de la seguretat que sigui capaç de demostrar que és compatible l'eficàcia amb la defensa dels drets de la ciutadania, de tota la ciutadania, i que no cal sacrificar llibertats per tenir seguretat. I en aquest camp el paper dels ajuntaments i de les policies locals és essencial.

En segon lloc, el paper de l'Administració local en aquesta matèria és el segon aspecte que voldria abordar. Les competències de les policies locals en matèria de seguretat han estat conseqüència del poc reconeixement del paper dels alcaldes en aquesta matèria i el poc paper dels alcaldes fruit del paper secundari que ha tingut l'Administració local durant els darrers anys en la legislació i en l'estructura de l'Estat. El darrer Ple d'aquest Parlament ha designat uns diputats i diputades per defensar davant del Congrés la modificació de tres articles de la Llei de cossos i forces de seguretat, de l'any 86. Un d'aquests articles que volem modificar pretén augmentar les competències de les policies locals. Voldria recordar aquí que aquella Llei de cossos i forces de seguretat va ser impulsada per un govern del PSOE, en aquells moments amb una clara visió centralista de la seguretat, i que va obtenir, de forma inexplicable, el suport de Convergència i Unió. Després el Govern del PP ha accentuat encara molt més aquesta tendència. I avui, des de l'esperança que es pot obrir una nova etapa, voldria demanar-li, a la consellera d'Interior, que en el curs de les reunions que segur que tindrà amb el nou ministre de l'Interior li demani, li plantegi una actitud positiva cap a les peticions d'aquest Parlament i, sobre tot, una visió més moderna, més adaptada a la pluralitat de territoris, autoritats i cossos de policia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

I ja amb relació a la coordinació estricta de les policies locals, parteixo, n'estic segur, que l'experiència de la consellera d'Interior com a alcaldessa farà que valori el paper que poden jugar les policies locals i que exerceixi la facultat de coordinació des del respecte a l'autonomia municipal. En aquest sentit, però, penso que seria important impulsar determinats aspectes del que es pot fer des de la política de coordinació de policies locals, per exemple, el reconeixement del paper dels alcaldes com a autoritats en matèria de seguretat. Segon, el reconeixement del paper de les policies locals, que sovint es veuen obligades a suplir la manca d'efectius dels cossos de seguretat de l'Estat, accentuat en aquest procés de transició de desplegament dels Mossos d'Esquadra. Tercer, que el Govern de la Generalitat passi a considerar una prioritat l'exercici real de la competència de coordinació de les policies locals. Quart, que s'aprofitin al màxim els mecanismes de coordinació previstos a la Llei de l'any 2003, el Consell de Seguretat de Catalunya, la Comissió del Govern per a la Seguretat i sobretot la Comissió de Policia de Catalunya, que substitueix l'antiga Comissió de Coordinació de les Policies Locals. Cinquè, que el desplegament dels Mossos d'Esquadra es realitzi de forma consensuada amb els ajuntaments, amb especial sensibilitat envers aquest període de transició que encara afecta amplis territoris del país. Sisè, que l'Escola de Policia de Catalunya tingui molt presents les especificitats i necessitats de les policies locals; és important una mateixa formació que els Mossos d'Esquadra però també és important que les policies locals rebin la formació adequada per prestar els serveis específics que tenen encomanats. Setena, la conveniència d'avaluar l'estat de la coordinació entre els Mossos d'Esquadra i les policies locals en els territoris en què ja s'ha produït el desplegament. I finalment, que la consellera estudiï mesures de suport econòmic per als ajuntaments per tal de continuar facilitant la millora dels mitjans tècnics de les policies locals.

L'any 97 en un seminari sobre el model de policia, celebrat precisament a Mollet, a l'Escola de Policia, el senyor Joan Delort, avui secretari de Seguretat, llavors sotsdirector de Coordinació de Policies Locals, deia: «En qualsevol trobada amb policies locals sempre apareix la mateixa pregunta: "Què serà de nosaltres? Quin futur ens espera? Desapareixeran les policies locals?"» I ell donava resposta apostant per les policies locals i afirmant que moltes de les demandes que rep el sistema de seguretat per part de la ciutadania han de ser ateses en l'àmbit de la seguretat local, pels recursos locals, en solitari o amb el suport dels Mossos d'Esquadra. Compartim aquesta idea, hi estem plenament d'acord, i és per això que desitgem que, per fi, des del Govern de la Generalitat s'impulsi una autèntica política de coordinació de les policies locals que permeti aplicar aquesta policia de proximitat, defensora dels drets i llibertats, des del món local amb el suport de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la resposta al Govern. En el seu nom, té la paraula la consellera, honorable senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat Bosch, a vegades dóna la sensació —no dic que ho hagi fet vostè, eh?—, però dóna la sensació que quan parlem de proximitat estem parlant de simplicitat, i no és exactament així, és a dir, la societat sencera s'ha anat fent molt més complexa. Jo crec que en aquests moments la complexitat extraordinària de la societat, tant pels seus avenços tecnològics, pel seu grau de benestar, de confortabilitat, de serveis, també de complexitat de relació humana, de multiculturalitat, etcètera, ha anat fent que de mica en mica aquella convivència, diguem-ne, més senzilla, més normal, més previsible del que eren les antigues viles i pobles i petites ciutats, fonamentalment agràries, doncs, hagi esdevingut una cosa extraordinàriament complexa. I que avui tots aquells que fan gestió o que prenen decisions de caràcter polític, d'organització social, han de fer front al que és fonamentalment la gestió de la complexitat.

Això és el que està succeint també en l'àmbit policial, un àmbit en què ja no n'hi ha prou, de parlar d'efectius policials, de quin nombre de persones vesteixen uniforme i tenen la condició de policia, sinó que és un àmbit en el qual, com vostè ha dit en la seva intervenció, hem de parlar de manera més acurada o, si vol, de manera més rica, parlant precisament de seguretat, de protecció dels ciutadans, de garantia de la convivència, de la garantia dels drets i de les llibertats, del record dels deures als ciutadans, etcètera.

Aquest és, doncs, un esdevenir de la funció policial o de la professió policial més complexa del passat. I no només perquè en fer-se més complexa la societat s'ha fet també més complex el delictiu, sinó també perquè en fer-se més complexa la societat s'ha fet més complexa la convivència.

Aleshores, en aquest apartat que s'anomena seguretat, seguretat ciutadana, si l'apliquem a l'àmbit urbà de les ciutats, de les viles, dels pobles, hi ha certament una part molt important a desenvolupar per part d'aquella policia de la Generalitat, Mossos d'Esquadra, però hi ha una altra part molt important a desenvolupar per part de les policies municipals, de les policies locals, de la guàrdia urbana, dita de maneres diferents, que són les policies que depenen dels ajuntaments i que jo avui vull parlar-ne, vull fer-ne lloança, vull fer-ne reconeixement explícit, de la feina que fan.

Jo explico normalment, quan vaig als municipis, que hi ha un tronc central de seguretat ciutadana, que l'hem de cobrir entre la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, i la policia local. I que, per tant, lluny d'aquella idea que quan es desplegués la Policia de la Generalitat es podria disminuir o empetirir la funció de les policies locals, i fins i tot disminuir-ne els seus efectius o la quantitat de persones que efectuen aquesta tasca, jo defenso just el contrari: si volem veritablement regular i alhora informar i fer pedagogia i garantir drets i llibertats, i recordar deures i gestionar l'espai públic, que cada vegada és més ampli, perquè l'espai públic ja no és estrictament la plaça i el carrer, sinó que també és l'espai comercial, l'espai industrial, la Internet, els aspectes domèstics on es produeix violència i que per tant

també s'hi ha d'intervenir encara que siguin espais privats... Per tant, aquesta gran complexitat s'ha de gestionar entre la Policia de la Generalitat i la policia municipal o local, configurant allò que la llei estableix com a Policia de Catalunya i que ha esdevingut un concepte amb més sentit que mai.

La Policia de Catalunya és, doncs, la suma d'aquest tronc central ampliat, que són Mossos d'Esquadra i policia local, en el qual la policia local pot aportar el coneixement pam a pam, centímetre a centímetre, mil·límetre a mil·límetre, nom a nom, cognom a cognom, de les persones que tenen petits comerços, petites botigues, petits problemes o grans problemes, però, de les ordenances municipals, de la disciplina en matèria d'ocupació de via pública, de mercats, de llicències d'obres. I, per tant, amplia per un costat la franja de serveis que es donen als ciutadans, i per l'altre costat, doncs, les unitats de les quals de mica en mica la Policia de la Generalitat es va dotant, d'unitats d'investigació, d'informació, la policia científica, fa que el ventall final que podem oferir als ciutadans en matèria policial sigui molt més ampli si som capaços de sumar correctament el que són les policies municipals i el que són les policies de la Generalitat.

Aquest sumar, nosaltres l'entendem mitjançant aquests convenis signats amb ajuntaments per tal que la Policia de la Generalitat i la policia dels municipis puguin tenir un únic sistema operatiu, puguin utilitzar una única base de dades, puguin tenir la mateixa informació, la mateixa capacitat d'intervenir, d'intervenir conjuntament. Jo penso que no hi ha més explicitació plàstica, gràfica, del que és aquesta cooperació, aquesta col·laboració que amplia i que fa més rica l'actuació policial en aquest concepte de garantir-ne la convivència, el patrutatge pels carrers de les ciutats d'un mosso o d'una mossa d'esquadra, d'un policia o d'una policia local. Aquestes parelles mixtes, ja sigui amb cotxe o a peu, expliciten de manera molt clara el que vol dir la Policia de Catalunya avui.

Li deia que aquests convenis que han estat signats amb diferents ajuntaments, pel que fa al que en diem la Regió Policial Central, és a dir, a la Catalunya central, n'hi ha en aquests moments tretze, que són els principals municipis en nombre d'habitants. Pel que fa a l'àmbit de les comarques gironines n'hi ha vint-i-tres, que també correspon als municipis més importants. Pel que fa a l'àmbit del Pirineu occidental, dos, també dels municipis més importants, que allà ja sap que són menys perquè són més petits, els municipis, i molts d'ells no tenen policies locals. Pel que fa al tema de la Regió Policial de Ponent, és a dir, de les comarques de Ponent, n'hi ha quatre. I pel que fa a la Regió Metropolitana, n'hi ha quaranta-set.

Sobre convenis en zones en què encara no hi ha present la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, ja hi ha signats vint-i-un convenis, avançant-nos, anticipant-nos a l'arribada dels Mossos d'Esquadra.

Per tant, jo, que coincideixo amb vostè en totes les formulacions de les peticions que feia perquè la Policia de Catalunya, és a dir, la suma de les dues policies sigui més eficient a l'hora d'actuar, li faré una reflexió de l'última de les coses que em sol·licitava, que és: «Des-

tini més recursos a ajudar els ajuntaments a tenir policia local.» I això sempre és simpàtic, agradable, i qui ha estat alcaldessa durant molts anys, doncs, tindria la temptació de dir-li, amb molta facilitat: «Doncs, sí, miri, ho intentarem fer.» Però jo crec que Catalunya té en aquests moments, en matèria policial, un esforç pressupostari extraordinari, que és precisament el desplegament dels Mossos d'Esquadra, la construcció d'instal·lacions, d'equipaments que li permetin fer aquest paper de policia moderna, moderna pel que fa a la investigació però també moderna pel que fa a l'atenció i a l'anticipació i a la garantia de la convivència.

I, per tant, no és tant el suport material que s'ha de fer a les policies locals com el suport matèria de formació, que amb això hi estem plenament d'acord, els hem de formar, perquè la complexitat ha de fer que els policies estiguin més ben formats..., el suport que també el Departament ha de fer en matèria d'orientació a aquells municipis que ens ho sol·licitin, que no tinguin a data d'avui cos de policia municipal i vulguin tenir-ne, i, per tant, que és bo que en tinguin, i, pel que fa a aquells que ja en tenen i vulguin remodelar-la per adaptar-la a les noves exigències de la societat.

Per tant, el suport que el Departament d'Interior en aquesta etapa de desplegament en la qual la inversió fonamental s'està dedicant a construir la infraestructura necessària, els serveis i les unitats especialitzades, i a posar policia en número d'efectius preparats correctament en el conjunt del territori català, em sembla que és millor el de crear la cultura de la col·laboració, el de crear les possibilitats d'ordenar adequadament les policies locals que ja existeixen, afavorir-ne la creació de noves i establir mecanismes de cooperació que siguin veritables lligams de funcionament únic, de complementarietat, de suport, perquè esdevingui l'autèntica Policia de Catalunya, la suma de mossos d'esquadra i policies locals.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat, per al torn de rèplica.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Per coincidir fonamentalment amb la intervenció, qualsevol persona que hagi exercit responsabilitats en matèria de seguretat en un ajuntament és conscient de la complexitat a què feia referència la consellera, però alhora també per tindre la base precisament d'aquest concepte, que la Policia de Catalunya és aquella que depèn de les institucions catalanes i, per tant, són Policia de Catalunya els Mossos d'Esquadra i les policies locals, penso que el fet que el nostre país disposi d'un cos de nou mil homes i dones distribuïts arreu dels municipis és un valor afegit que permet que la mateixa Generalitat exerceixi amb més rigor les seves facultats en matèria de seguretat.

Però jo crec que en aquests moments el que molts alcaldes i alcaldesses, molts regidors de seguretat i molts policies i moltes policies locals demanen avui és acabar segurament amb la sensació que hi ha hagut en els darrers temps d'un cert menysteniment del paper de les policies locals. Repeteixo que era en gran part, segura-

ment també, una conseqüència del poc paper que la mateixa legislació dona en els ajuntaments en matèria de seguretat. Però aquesta sensació hi és, l'expressen els mateixos professionals. Jo penso que la solució passa per veure que des de la Generalitat s'exerceixen les seves possibilitats de coordinar les policies locals. Evidentment, sempre, coincidint amb les mesures que plantejava la consellera, sempre, la part més complicada és quan parlem de concretar-ho en pressupost. En sóc conscient. Sóc conscient també de l'esforç que representa per al Departament el desplegament en el territori dels Mossos d'Esquadra i que aquesta és una prioritat important. Però jo m'atreveixo a insistir que s'estudii la possibilitat, si no ara en futurs pressupostos, perquè penso que cal tenir present que els ajuntaments en aquesta matèria, especialment en les zones en què encara no s'ha produït el desplegament, estan fent un exercici de suplència de serveis que hauria de fer l'Estat, que haurien de fer els cossos i forces de seguretat de l'Estat, que es veuen obligats a fer les policies locals i que alhora, moltes vegades, ho han de fer amb els pocs mitjans que l'ajuntament pot destinar a aquesta matèria.

Per tant, penso que és una cosa simplement a estudiar de cara al futur, quan tots plegats també avaluem com ha anat avançat el desplegament dels Mossos d'Esquadra en el territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior per al torn de rèplica.

La consellera d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, probablement per constatar la nostra coincidència i per establir, si ho vol, matisos que no són pas contradiccions.

És veritat que quan es presenti el Pressupost aquí a la cambra per ser debatut, l'apartat de desplegament dels mossos estarà situat en el Departament d'Interior. Però jo m'agradaria que tothom –i sobretot la ciutadania, el poble català– entengui que l'esforç que s'està fent no l'està fent el Departament d'Interior, l'està fent Catalunya en prendre la decisió d'un dia desplegar una policia pròpia, que són els Mossos d'Esquadra, i que a més s'està fent en un temps que serà rècord i que al cap dels anys es reconeixerà que aquesta substitució dels cossos dependents de l'Estat per la Policia de Catalunya ha suposat un esforç, no només econòmic, sinó d'organització, de configuració, de definició de què s'entén seguretat a principis del segle XXI, d'organització de serveis especialitzats. I, per tant, es adonarem –és senzillament una qüestió de matís– que l'esforç que fa el Departament d'Interior no és del Departament d'Interior, sinó que és de Catalunya sencera.

Ens adonarem que, finalment, en setze anys, probablement disset, divuit, tant me fa, haurem substituït els cossos històrics de seguretat per un cos de bell nou que serà una policia, ho espero, coneguda i reconeguda arreu com una bona policia, que en aquest cas són els Mossos d'Esquadra.

Això efectivament requereix d'un esforç pressupostari important que no permet grans alegries a l'hora d'establir suports o ajudes econòmiques a altres policies. Però avui també..., i he pres la paraula en aquest torn de rèplica a la seva interpellació per vindicar el paper de les policies locals, no ara, sinó des de fa molts anys, molt especialment des de la recuperació de la democràcia en els ajuntaments, que aquest mes d'abril en farà just vint-i-cinc anys, en aquella època en la qual no se sabia massa bé què era la seguretat, perquè sortíem més aviat de la repressió i vam haver d'aprendre què era la seguretat, i les policies locals més que cap altra policia va jugar aquest paper de garant de la convivència i de respecte al que succeïa en la petita quotidianitat del cada dia en les ciutats. Per tant, la meua vindicació i el meu reconeixement a les policies locals.

I en aquests minuts que em queden de la interpellació el meu suggeriment, perquè no puc fer altra cosa, o recomanació, probablement, a tots els alcaldes que avui encara no tenen policia local, per molt reduïda en nombre d'efectius que sigui, que facin l'esforç de tenir-ne. Perquè en aquesta societat anomenada del benestar si no es té la sensació de seguretat –i la seguretat és un concepte a vegades subjectiu, però a vegades objectiu, doncs–, si no es té aquesta sensació de seguretat a vegades no es pot gaudir amb plenitud d'aquells serveis que els municipis han desenvolupat en els seus pobles. I, per tant, un ha d'anar a la piscina i a la pista esportiva i a la biblioteca i al teatre i a la sala d'exposicions sense haver de mirar al darrere, i a vegades l'existència de cossos de policia local, amb el suport evidentment de les policies de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, doncs, hi fan una funció molt i molt important. I hem d'intentar passar d'aquestes dues-centes, dues-centes i escaig policies locals avui presents en el territori català a unes quantes més, perquè hi ha encara municipis que haurien de tenir aquest servei i no el tenen.

I, finalment, i per acabar, i per convèncer-nos a tots plegats que és bo que treballin junts la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i les policies locals, i és bo que es vindiqui i es reivindiqui l'existència de la funció que fan les policies locals, moltes vegades les patrulles ciutadanes d'un carrer en una actitud estranya d'una persona han descobert un procés que els ha portat fins a la detecció de la violència juvenil, violència de gènere, i, fins i tot, fins a la detecció de xarxes menudes que connectades formaven part del crim organitzat, de xarxes organitzades, i, per tant ha estat des d'aquell detall d'alteració de la convivència, aquell petit robatori o aquella petita situació que s'ha produït en un carrer de la ciutat, o aquell gran atracament, per què no?, que amb la col·laboració de les policies locals i amb la col·laboració dels altres cossos de seguretat s'ha pogut esbrinar, detectar i desmantellar xarxes de delinqüència, de crim organitzat.

I, per tant, la feina que fan, no només de fer complir les ordenances municipals, sinó de col·laboració a la seguretat, és difícil d'explicar amb poques paraules, és difícil de mesurar perquè va molt més enllà, sovint, del seu propi terme municipal.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'educació (tram. 300-00372/07)

Correspon, ara, substanciar el setè punt de l'ordre del dia que consisteix en la interpel·lació presentada al Govern sobre la qualitat de l'educació, presentada pel Grup Popular, que se substanciarà pel procediment d'urgència. Té la paraula l'illustre senyor Rafael López per a la seva exposició.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, els que som aquí, senyora consellera, el proppassat... (*veus de fons*), sí, que cada cop som menys, per això estem com en família ja quasi..., el proppassat 30 de març tota la comunitat educativa, senyora consellera, ens vàrem assabentar per la premsa, això sí, que havia decidit el seu Departament, doncs, aturar, paralitzar el que es conegut com la Llei de qualitat de l'educació aquí a Catalunya.

Home, a nosaltres..., nosaltres li podem dir que no guanyem per ensurts amb la política educativa del Govern de la Generalitat, perquè que en un estat de dret com el que tenim que la senyora consellera cridi quasi a la desobediència civil contra les lleis aprovades reglamentàriament pel Govern de l'Estat, a nosaltres, com a mínim, ens deixa perplexos.

I ens deixa perplexos perquè considerem que en un estat de dret les lleis s'han de complir, les lleis es compleixen. I, si es volen canviar les lleis, tothom, per descomptat, té tot el dret de fer-ho, però d'una forma ordenada, d'una forma, doncs, amb noves majories, amb una proposició d'un canvi, parlant amb els diferents interlocutors socials, sancionada pel rei i publicada al BOE. Però el que no podem parlar en un tema tan important com és el de l'educació que els canvis de majories parlamentàries, els canvis polítics el que produeixin són paralitzacions absolutes de la Llei, de la legislació i un desconcert educatiu com el que s'ha produït. I molt més, com li dic, senyora consellera, en l'àmbit educatiu.

I a mi em feia gràcia escoltar, de part del seu Departament, dir a les escoles concertades, recordar a les escoles concertades que havien de complir la Llei amb els concerts. Però és que jo li vull recordar..., a mi m'agrada molt recordar frases perquè penso que la saviesa, eh?, i més quan parlem d'educació, on hi han les frases de grans escriptors, en Søren Kierkegaard va dir que els professors havien d'ensenyar més pel que són i pel que fan que no pas pel que diuen. I jo crec que no només els professors, tots aquells que ens dediquem, ja sigui des de les polítiques públiques, com en aquest Parlament, a parlar sobre els temes educatius també hem de fer la mateixa reflexió. I, per tant, quan exigim a la gent que compleixi la Llei, nosaltres també hem de complir-la. I més en un tema tan important com és l'àmbit educatiu que el que necessita és estabilitat; estabilitat perquè fins ara tota la feina que s'havia fet als col·legis durant set mesos explicant la nova Llei no val per a res, i no val per a res perquè la canvien per alguna cosa que no sabem el que és; estabilitat perquè cal ajustar el que són els projectes educatius.

I nosaltres li podem dir la nostra experiència, nosaltres..., no és cap secret que no ens agradava la LOGSE, i vam trigar sis anys a canviar-la, perquè no era arribar de seguida al Govern de l'Estat, l'any 96, i el senyor José María Aznar dir que s'aturava la LOGSE i que ja veuríem el que aprovaríem, no? (*Veus de fons*.) S'havia de donar estabilitat al sistema? S'havia de continuar? Van obrir un període de reflexió i això el que va provocar va ser l'aprovació de la LOCE el 2002, sis anys després.

I la gravetat de la seva roda de premsa d'aturar la LOCE, va ser rectificat de seguida per membres del tripartit, sobretot del Partit Socialista. Li vull recordar a la senyora Chacón, la mateixa que diu que de seleccions esportives, també vull recordar-ho, només hi ha l'espanyola, que suposo que encara la senyora Chacón és del PSC... (*Veus de fons*.) La senyora Chacón va dir que «escolta, que les lleis mentre estan en vigor s'han de complir». Em sembla que és molt diferent del que vostè diu. I el senyor Rubalcaba, el senyor Rubalcaba, li diu que bé, que vostè, potser, emetia una opinió, que no deia realment el que faria. Home, jo crec que emetre una opinió en una roda de premsa per part de la senyora consellera, doncs, és, com a mínim, també, bastant perplex.

I, què ha passat a altres llocs? Al País Basc, el senyor Patxi López, del PSE, li va dir..., la senyora consellera del País Basc va fer més o menys com el que va dir vostè, i li va dir: «Escolti» –li ho llegeixo textualment– «no és una bona forma de començar el diàleg dir unilateralment que no es compliran les lleis.»

Què ha passat? Que tenim diversos models, potser? És que depèn qui governi o si estem al Govern diem una cosa o en diem una altra? I el que provoquem, com deia en Salvador Cardús –que una altra diputada li ho recordava en un altre consell plenari–..., quan deia que hi ha un desconcert de l'educació.

Vostè sap el que han dit les patronals i els editors de llibres de text? Que ja han preparat, que ja tenen preparat tot el que són els llibres de text per a aquest any. Què han de fer amb això? I la concertada? Què diu la concertada? La concertada diu que ells aplicaran la Llei. És a dir, hem aconseguit que a Catalunya hi hagi avui en dia dues vies, uns que no aplicaran la Llei de qualitat i uns altres que sí que l'aplicaran. Però, escolti, què ha paralitzat vostè? Vostè diu que ha paralitzat perquè sap el que el PSOE vol fer i que les comunitats amigues –no sé a quines es refereixen... Sí, ho va dir –ho va dir–, i em sembla que està..., a les hemeroteques ho podem mirar.

Però, escolti'm una cosa, si llegim *El País*, del 28 de març: «Las medidas –li ho llegeixo textualment– las medidas que permanecen el próximo curso –segons el PSOE– son: Repeticiones, se repetirá el curso con más de dos asignaturas suspendidas en la ESO. Recuperaciones, la introducción de los exámenes finales de curso en ESO y las pruebas extraordinarias o de recuperación en junio y septiembre.» I aquí ve la bona: «Educación infantil. La posibilidad de que la comunidad autónoma que lo desee anticipe la gratuidad de todos los centros privados concertados de educación infantil de tres a seis años». Increïble.

Senyora consellera, no ha donat ni una –no n'ha donat ni una–, i perdoni que li ho recordi, però és que ara governa, ara no ha d'emetre opinions, ara governa. Ara el que cal és veure què és el que hem fem amb el nostre sistema, perquè li recordo que, precisament, vostè és la consellera –vostè és la consellera– de la comunitat autònoma amb el major fracàs escolar de tot Espanya, i li vull recordar –amb el major fracàs escolar de tot Espanya–, ho diu l'Eurostat, l'INCE i les seves pròpies estadístiques. Sap quin és el fracàs escolar de l'ESO als instituts públics?, un 41 per cent. Però és que no són només aquestes dades, sinó també les dades de l'Associació de Catedràtics d'Ensenyament Secundari de Catalunya, que el xifren en el 42 per cent. I aquestes dades es reforcen encara més: el nombre d'alumnes que han d'abandonar l'ESO en sis anys s'ha triplicat.

A nosaltres, com a mínim, ens deixa també perplexos que quan vam interpellar o quan va venir el senyor Bargalló a explicar-nos les línies mestres ens va dir: «Jo continuo opinant i afirmant que tenim una bona qualitat en el nostre sistema. Si mirem les enquestes del CIS, el 42 per cent dels ciutadans espanyols i el 16 per cent pensen que la qualitat del nostre sistema és regular i el 16 per cent que és dolent.» Home, jo crec que no, no pensen el mateix, no pensen el mateix que la ciutadania. Però és que clar, la realitat és tossuda i el senyor Bargalló –ara representat en el Departament per vostè– també va haver de dir que «nosaltres estem preveient un pla de xoc contra el fracàs escolar».

Jo li volia preguntar, a veure si avui ens pot respondre, quin és aquest pla de xoc? El té preparat? Ens agradaria saber quines són les línies mestres, perquè considerem que un tema tan important com aquest de la qualitat de l'educació el que necessita són actuacions ja, actuacions concretes que per això és un pla de xoc, sinó no seria un pla de xoc, sinó seria un projecte, un programa com un altre.

Però és que ara tornem a la LOGSE. Jo sé que hi ha grups que els agrada molt la LOGSE, a nosaltres no. I ara tornem a la LOGSE, i tornem a la promoció automàtica –i tornem a la promoció automàtica. Tornarem a passar de curs aquells alumnes que no s'han esforçat prou i que tenen més de tres assignatures suspeses. Això és al que tornem, i això és el que diu la comunitat educativa, i senyora Laura Carme Gil pot veure el que diuen els diferents sindicats sobre aquest tema, i tornem a passar –i tornem a passar–, i fins i tot li recordo que quan vostè era consellera, l'any 2000, va fer una normativa de principi de curs que el que volia era modificar aspectes de la LOGSE perquè no hi hagués promoció automàtica, de la LOGSE, de la LOGSE, l'any 2000.

I, escolti, la supressió de la promoció automàtica no és cap caprici, no és allò que dius: «Mira, és que volem sup..., perquè no ens agrada.» No, a nosaltres, per descomptat que ens agrada la diversitat a l'aula, per suposat que creiem en l'heterogeneïtat dels alumnes, però, escolti'm, quan els desnivells són tals en un grup escolar que la metodologia, que el missatge, que els continguts no poden arribar a tots el que hem de fer és posar algun tipus de... doncs, posar algun tipus de polítiques noves. I això és el que vam pretendre nosaltres amb la LOCE, però és que no només és això, sinó també amb

això el que s'aconsegueix és la valoració social dels professors, que compti l'opinió d'un professor, que avui en dia no compta.

Que un professor que no considera que un alumne ha passat, que un alumne ha tingut, doncs, aprovada la seva assignatura, està passant. I, escolti, nosaltres creiem que els professors de secundària, sobretot, són els grans perjudicats d'aquest sistema. I fins i tot li dono una dada: a França, que semblava que la política de comprensibilitat, doncs, abastava tothom, l'última enquesta que va fer *Le Monde*, que no té res, no és un diari precisament molt ideològicament proper a nosaltres, deia que entre un 66 i un 73 per cent dels professors estaven en contra del que anomenaven «el col·legi únic», i a favor, per tant, dels itineraris.

I, a veure, nosaltres també creiem que l'educació i que la qualitat de l'educació s'ha de garantir amb més recursos i amb més finançament, per això li pregunto. Vostè el 19 de març va dir: «No tengo inconveniente en incrementar el módulo.» Incrementarà el mòdul? Vostè pot. L'article 76.2 de la LOCE li ho permet, la Llei de pressupostos de l'Estat li ho permet. Augmentarà el mòdul a l'educació concertada? Pensem que és important perquè sembla que hi ha hagut una pugna entre la conselleria d'educació i l'escola concertada.

I acabo aquest punt de la relació de la qualitat i del finançament fent-li referència a una preocupació que el senyor Vicens Navarro hi feia molta referència, que era el finançament de l'educació a casa nostra, l'educació a tot l'Estat. Doncs, miri, sap quina és la despesa escolar per alumne al nostre país? Jo li ho explico. Les comunitats autònomes on governa centre esquerra és de...

El vicepresident segon

Senyor diputat, tingui en compte que el seu temps...

El Sr. López Rueda

Sí, ja acabo, acabo, trenta segons. On governa el centre esquerra és de 2.683 euros per alumne. A Catalunya, on ha governat Convergència i Unió, 2.657; a la resta, 3.108, un 16 per cent més. Aquesta és la diferència entre fer de l'educació un dret o fer de l'educació un lema, i la qualitat del nostre sistema necessita molt més de drets que no pas de lemes.

Gràcies, senyora consellera.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre senyora diputada em demana paraula? Per què? (*Remor de veus.*)

La Sra. Gil i Miró

Per al·lusions.

El vicepresident segon

Trenta segons, senyora diputada.

La Sra. Gil i Miró

Moltes gràcies, president. Només li volia dir al jove, intel·ligent i il·lustre diputat sobre la promoció auto-

màtica i les repeticions, que aquells països de tots els OCDE que tenen els millors resultats acadèmics, que són Finlàndia i Irlanda, són els que van abolir la repetició.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora diputada. Té ara, doncs, la paraula per contestar per part del Govern, l'honorable senyora Marta Cid, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. En tot cas, hi ha un rellotge aquí sobre que segurament algú en algun moment se l'ha deixat.

Senyor diputat, anem a veure. Jo, per un moment, no sabia si m'interpel·lava a mi o interpel·lava a l'anterior Govern de la Generalitat, en tot cas s'ho poden parlar després, eh?, si ho creuen convenient. Però sí que voldria fer algunes puntualitzacions, perquè és que és més, l'última sessió que vam tindre en aquesta cambra ja vam parlar d'aquest tema, i en tornarem a parlar tantes vegades com calgui.

El que sí que em sembla curiós és que vostè faci referència a les hemeroteques per allò que li convé, i, en canvi, oblidí les hemeroteques per altres coses que sí que nomena i que també les podria trobar. I vostè m'ha esmentat uns números sobre el fracàs escolar que no són els que reflecteixen la realitat a casa nostra. I, en tot cas, si algun dia també vol, parlarem amb deteniment sobre els sistemes d'avaluació i sobre quin és el procediment i el capteniment que aquest Govern té sobre sistemes d'avaluació i cap a on creiem que hem d'anar.

Però, centrant-nos al propòsit d'aquesta interpellació, en primer lloc, aquesta consellera, en roda de premsa, no va dir –i molts dels mitjans de comunicació així ho van reflectir, no tant d'altres, la procedència dels quals potser era una mica llunyana de la realitat de casa nostra, que van fer la interpretació que vostè avui aquí acaba de fer de manera clara i directa–, en cap moment va dir que aturava o suspenia l'aplicació d'una llei, entre d'altres coses perquè, com vostè sap, i jo sé, no la puc fer, la suspensió d'aquesta Llei, per moltes ganes, que li he de dir públicament, que en tingués de fer-ho. De ben segur, si això hagués estat així, crec que jo ja no l'hauria ni trobat, aquesta Llei, sobre la taula, pel pronunciament que va tenir el Govern anterior i aquesta mateixa cambra al respecte d'aquesta Llei.

Per tant, dir-li, en primer lloc, i per evitar equívocs posteriors, que el Departament d'Ensenyament ha elaborat tot el desplegament normatiu que preveu la LOCE, pensant en la possible aplicació a partir del proper curs, perquè, com pot entendre, nosaltres no podem estar esperant el resultat d'unes eleccions, que es produïren en el moment en què es produïren, i, per tant, no estar fent absolutament res esperant que es produís, eh?, el que finalment es va produir.

Però, com vostè molt bé ha dit, nosaltres estem per a governar i per aplicar les lleis, i, la veritat sigui dita, i en un dia com avui, que aquest seria un dels principis

d'un bon republicanisme, no?, que les lleis hi estiguen, que representen el consens i el sentir de la immensa majoria i que no donen lloc a interpretacions. Però, sí que li voldria recordar que aquesta Llei, jo dic mal dita –mal dita– de qualitat, no s'entén que si fóra de qualitat només hagués estat aprovada per una sola formació política, amb el suport d'una altra –amb el suport d'una altra– que avui ja ha donat instruccions a centres, esta altra força política, per a que no l'aplique. És a dir, una llei de qualitat entesa com una llei de qualitat hauria de ser fruit del consens, hauria de ser, per tant, això.

I vostè diu: volem estabilitat. Vostè considera que és estabilitat canviar la Llei quan arriba segons qui al govern? A mi em sembla que des de casa nostra, des del nostre país, des de Catalunya, entenem no només aquest Govern, jo vull entendre que aquesta cambra també, que quan parlem d'estabilitat educativa estem dient que el que volem és que no estiguéssim constantment en reformes i contrareformes d'una llei tan important i tan sensible per a la població com és la de l'educació.

Per tant, sí estabilitat. I el Departament d'Ensenyament i aquesta consellera el que va fer va ser actuar, és a dir, fer un pronunciament públic de quines eren les intencions que des del Departament tenim al respecte davant de la nova situació política creada al si de l'Estat.

Per tant, no perdi de vista que la LOCE és una llei que en el seu moment se va elaborar d'una manera unilateral, i, per tant, de suports polítics, els seus, eh?, i poc més. Que és una llei que ha estat contestada per tots els sectors de la comunitat educativa; que la majoria dels consellers escolars d'arreu de l'Estat –no sé si amics o no amics, jo, sincerament, crec que de governs, a la resta de l'Estat, d'enemics no n'hem de tenir–, sincerament, el que ha de fer la sectorial d'educació, precisament, és treballar perquè trobéssim un marc de diàleg i un marc que tranquil·litzi l'àmbit educatiu i poder fer les coses a casa nostra amb el sentit que ens és propi en la realitat que tenim. Però el que sí que és cert és que los consells escolars d'arreu de l'Estat s'hi han manifestat en contra, un bon nombre, i especialment, i pel que li toca en esta consellera, el Consell Escolar de Catalunya.

No li entraré a detallar altres qüestions que la LOCE, per a nosaltres, ens fa creure que no és una bona llei, pel que fa als plantejaments educatius que comporta; pel que fa als plantejaments integradors, que nosaltres sempre hem fonamentat en estos principis la nostra legislació educativa. I quan vostè em posa l'exemple de per què la promoció automàtica i me la intenta justificar aplicant-la a la dificultat d'integració de persones al nostre sistema educatiu, és un greu error. Això no es diu avaluar, això es diu segregar. I en això és en el que no està d'acord la política educativa d'aquest Govern.

Per tant, per evitar la incertesa, per garantir l'estabilitat que el sistema requereix, nosaltres, el que vam fer fa ser anunciar públicament la petició d'una moratòria de dos anys en el calendari de la LOCE i que el Govern de l'Estat assenyalés amb claredat les seves intencions immediats i de futur. I per què? Doncs, perquè, com vostè molt bé sap, els pronunciaments que s'havien fet

en l'àmbit educatiu, que sortien del partit que ha de sustentar el proper Govern de l'Estat, apuntaven directament la LOCE, a d'altres coses, però la LOCE, també. I, per tant, nosaltres el que volíem, davant d'un calendari escolar que ens ve a sobre, que no és el calendari polític és el calendari escolar, tindre molt clares quines eren les instruccions i les intencions pel que fa en esta anunciada moratòria de l'aplicació del calendari de la LOCE.

Esta moratòria és la que, al nostre entendre, aquesta petició, és el que al nostre entendre, pot recompondre el consens polític i social necessari per a tot sistema educatiu i, al mateix temps, creiem que ha d'evitar que hipotequem de manera irreversible el nostre futur. Perquè, escolti, em sembla que ningú vol tenir una promoció que se la conegui en el futur com «la promoció LOCE», eh? I sembla que, si hem d'introduir canvis, el més lògic, el més raonable fóra ser capaços de parlar i d'establir un marc comú. Simplement es tracta d'això. És a dir, estabilitat: tota; diàleg: el que nosaltres demanem; reflexió: em sembla que tota. Els governs no som tampoc robots que actuem per les normes d'avui que impliquen la planificació de tres mesos després, si tenim clars indicis que aquesta planificació pot no servir el mes de setembre. Em sembla que, d'això, jo més aviat en diria «responsabilitat de govern».

Vostè m'ha parlat de la intranquillitat de la comunitat educativa. Miri, jo no crec que hi hagi intranquillitat avui a la comunitat educativa. Jo..., em sembla que la comunitat educativa té molt clar quin és el capteniment d'aquest Govern respecte al tema de la LOCE; coneix amb claredat quines són les seves intencions, perquè ja ens hem pronunciat públicament respecte a això, i queden alguns interrogants. Però fins i tot els editors van sortir ràpidament a dir: «Oh!, és que aquesta senyora, el que diu, necessitem saber-ho demà mateix, perquè, si és cert que això ha d'anar així, ho necessitem saber.» Doncs, aquesta mateixa necessitat és la que tenim tots els que hem d'aplicar i hem estat aplicant en tots els decrets que han anat sortint des del Departament la mateixa LOCE.

Jo, si vol, podem parlar després, en el torn de rèplica, del tema de l'avaluació, concretament. Hi han unes instruccions de centre que es van dictar a inici de curs. Aquestes instruccions estan en vigència, ningú les ha derogat. Estan impugnades, però ningú les ha fet retrocedir. Però, evidentment, aquesta consellera continua pensant que, com més ràpidament sapiguem a què atendre'ns, millor, i que anem, com jo sempre dic, justos, però no fem tard. I si fos necessari introduir algun canvi ho faríem, perquè el sistema d'avaluació –que, per cert, la «promoció automàtica» amb què l'han batejat tampoc no ha estat mai una promoció automàtica, perquè sempre s'han pogut repetir a final de cicle; és a dir que hauríem de canviar una mica els conceptes–, el sistema d'avaluació, amb juntes d'avaluació, i tenint en compte l'alumne, em sembla molt més adequat..., que això no vol dir que no haguéssim hagut d'avaluar i reformar en el que calia l'aplicació de la LOGSE, que tampoc en la seva totalitat va donar el resultat que s'esperava; una base del motiu del qual va ser la falta del seu finançament.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora consellera. Li correspon ara, per a la rèplica, intervenir al diputat il·lustre senyor Rafael López. Té la paraula

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera. A veure, en tot cas, doncs, la comunitat educativa sap de les reformes per la premsa, ho sap per la premsa. Vull dir que, el diàleg que hi ha amb la comunitat educativa, ja me l'explicarà, perquè ens estem assabentant de tot el capteniment d'aquest Govern per la premsa.

A veure, no ha contestat algunes preguntes. Jo crec que són preguntes bàsiques amb què el que fem és anar per feina, no?, i que la comunitat educativa sí que ho està esperant, això, que és, per exemple, què hi ha del pla de xoc contra el fracàs escolar a Catalunya, què hi ha? Si no hi ha re, doncs, no hi ha re; vull dir que tampoc és qüestió de dir aquí..., no, no juguem a «t'ho dic, no t'ho dic». Vull dir, tenim un pla de xoc sobre la taula? Quines són les línies bàsiques? Perquè jo crec que és una política suficientment important.

I el fracàs escolar, malgrat que vostè diu: «Doncs, miri, a Catalunya tenim altres dades.» Bé, presenti-les. A mi em sembla molt bé que vostè tingui altres dades; presenti-les. Vull dir, jo li he ofert unes dades, que algunes em sembla que surten de la revista *Magisterio* i altres surten d'un sindicat, d'un conegut sindicat de professors de secundària... Bé, presenti les dades que vostè té, i llavors parlem de quin és el fracàs escolar que tenim a Catalunya i quina és la qualitat d'educació que tenim a Catalunya. Però jo crec que hem de parlar amb dades sobre la taula, no?

I vostè diu: «Bé, hem de parlar dels sistemes d'avaluació.» Quan vulgui. Fem a la Comissió de Política Cultural –ara no veig la presidenta– un debat sobre aquest tema, fem-lo. Però fem-ho; vull dir, que no quedi en el debat..., eh?, d'acord.

A veure, vostè diu: «la promoció automàtica». A veure, a nosaltres, per descomptat –per descomptat–, ja li he dit que ens agrada l'heterogeneïtat a l'aula. I per descomptat que el que diu la Llei..., sap el que diu la Llei, la LOGSE? Diu que quan hi han alumnes que tenen uns problemes específics, doncs, hi ha una atenció individualitzada per a aquests alumnes. A mi em sembla molt bé, però, és clar, un, dos, tres, quatre, cinc, uns alumnes..., això, als sis anys, li ho puc admetre; pedagògicament, als sis anys li ho puc admetre. Però, home, alumnes de catorze, quinze, setze anys, i sobretot alumnes de catorze, quinze i setze anys que no volen continuar..., és que els professors de secundària són els primers que van dir «sí» a la LOCE.

Vostè diu: «No va ser aprovada per ningú.» No és cert. Jo li dic: miri's el diari de sessions del Congrés dels Diputats, quan van intervenir les diferents associacions; va haver-hi associacions que hi van estar en contra, i tots les coneixem, però va haver-hi moltes associacions que hi van estar a favor. Per què? Perquè definíem el model de direcció –que per cert no sabem com està–; definíem també el que era anar en contra d'aquesta promoció automàtica. Vostè diu: «Bé, és que tampoc és

promoció automàtica. Hi ha gent que repeteix.» Per descomptat. Però li treu tot el poder que té al professor. És a dir, si el professor abans no tenia, per dir-ho d'alguna forma, una certa qualificació social, ara en tenia menys, perquè no podia decidir sobre el que era la seva àrea. I això s'ha recuperat. I els professors de secundària són els primers que han dit «sí» a la LOCE.

Aquesta és la situació. És a dir, no ens intenti vendre a la societat que ningú va aprovar la LOCE, que ningú volia la LOCE, que es va aprovar unilateralment, perquè no és cert. Aquesta no és la realitat del sistema educatiu.

No hem parlat del pressupost. Ara s'ha de fer el pressupost. Què farà el Departament d'Ensenyament amb el pressupost? Augmentarem els concerts, els mòduls dels concerts educatius? Augmentarem la despesa per alumne?, que tenim la més baixa de tot l'Estat... No, no és cert: Andalusia és la més baixa –ho sabem tots–, governada pel PSOE; vull dir... (*Veus de fons.*) Però augmentarem...? No, és clar, tot s'ha de dir –tot s'ha de dir. Però augmentarem a Catalunya?, que sí que és una de les més baixes de tot l'Estat? Què farem amb això? Perquè crec que és el que la gent que ens està veient ara a la televisió s'està preguntant, que són les polítiques reals que s'estan preguntant.

I, escolti'm, de qualitat, sempre se n'ha de parlar, sempre. I el nostre sistema, el nostre sistema escolar, a Catalunya, té un problema de qualitat. Jo sé que el seu Departament no ho reconeix. La gent, a les enquestes, els pares, els professors, són els que li diuen que tenen un problema de qualitat. I jo crec que la LOGSE va tenir un problema: que es va fer, que la va fer gent que no va trepitjar mai una aula. (*Remor de veus.*) Perquè quan vostè parla... I tant! Perquè quan vostè parla amb els professors, quan vostè parla amb els professors li diuen quina és la diferència entre la teoria i la pràctica.

I deixi'm que li digui, per acabar –també m'agraden molt les frases, ja ho sé–, el que va dir Edgard Morin respecte a aquestes temes, en el tema de l'educació: que cap teoria no està immunitzada per sempre contra l'error, i fins i tot hi han teories i doctrines que protegeixen amb aparença intel·lectual els seus propis errors.

Gràcies, senyora consellera, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Bé, jo, en definitiva, senyor diputat, el que li haig de dir és que quan, de l'educació, se'n fa una arma política i es pensa amb aquesta visió d'adoctrinament, doncs, no anem bé, no anem gens bé.

Vostè em fa preguntes concretes, però fixi's bé que, d'entrada, vostè ja m'ha lligat el fracàs escolar amb el tema de la promoció automàtica. Això és un símil que no és «de rebut». Diu: «Tindrem pla de xoc per al fracàs escolar?» Evidentment, tot el que sigui aprofundir en la qualitat educativa ajudarà a incrementar les possibilitats del nostre alumnat i de no tindre fracàs esco-

lar. I això en els pròxims pressupostos es començarà a veure, perquè a més l'acord de govern ho diu ben clarament, que la intenció és anar incrementant pressupost rere pressupost, fins a arribar a la mitjana europea pel que fa al tema de l'educació.

Tindrem fins i tot un pla d'acollida, si en vol dir així, perquè, evidentment, nosaltres pensem que tothom ha de tindre el mateix dret a l'oportunitat de ser integrat al nostre sistema educatiu, tenint en compte totes les seves possibilitats i potencialitats individuals, que, en definitiva, vol dir invertir en una ciutadania que tingui uns valors, de cara al futur, millors i que tinguem, per tant, una societat cohesionada. Aquesta és la nostra aposta.

Vostè em diu que la qualificació social d'un professor depèn de la força que tingui per aprovar i suspendre. Jo crec que no, sincerament. Podríem parlar del professorat i, segurament, del fet que la seva tasca ha estat poc reconeguda i poc valorada públicament, i que fins i tot moltes de les seves tasques s'han de reconèixer no tant amb retribucions econòmiques, sinó amb altres tipus de promocions internes i de valoracions dins del mateix professorat. Això, sí. Però no em digui que la qualificació social d'un professor depèn de la força que tingui davant d'un alumne per a dir: «A vostè, el suspendré» o «a vostè, el faré repetir», eh?, perquè jo no crec que aquesta sigui l'eina pedagògica de què hauríem d'estar parlant.

Miri, quant al sistema d'avaluació, jo li deia que, abans de l'inici del curs actual, el Departament va publicar la Resolució que donava instruccions per a l'organització i el funcionament dels centres docents públics d'educació infantil i primària de Catalunya per a aquest curs. La Resolució incloïa les instruccions per a adaptar l'avaluació al marc LOCE, unes instruccions que a la pràctica, però, no s'han d'aplicar fins al mes de juny. Per tant, considerem que són unes instruccions –considerem que són unes instruccions– que, entenent la moratòria de la LOCE –i estes són les indicacions que estem esperant–, és a dir, si el calendari, la moratòria, eh?, les indicacions... Quan jo li dic «indicacions» vull dir... Nosaltres hem demanat una moratòria del calendari d'aplicació, i l'avaluació hi surt, en aquest calendari; ho entén? Per tant, les instruccions dels centres avui són les que són i continuen essent les que eren. Però també considerem que ens hauríem de poder plantejar la totalitat del calendari d'aplicació, no només esta part o aquella, sinó entrar en un diàleg en la seva totalitat.

Si això passés, hi podríem reaccionar, evidentment que hi podríem reaccionar, eh? Per tant, nosaltres el que posem sobre la taula és la possibilitat que això sigui vist des d'aquesta perspectiva i que, a més a més, se sàpiga públicament que esta és la visió que des del Govern se'n té quan parlem de moratòria de la LOCE.

Vostè em parla d'incrementar els mòduls o no... Anem a veure, vostè també sap que al calendari de la LOCE hi ha el que fa referència al concert dels cursos de P-3. I vostè que és amic de les hemeroteques deu haver vist, precisament, que el que hem fet a dia d'avui és posar en marxa el concert de P-3. I, a més, ho hem fet, crec sincerament, amb uns criteris molt amplis, perquè un 94 per cent de les peticions d'aquest concert es faran. I hi

és, en aquest calendari; però això no ens ha fet desdir de la voluntat que havíem expressat, perquè, a més, ho creiem, que ha de ser així. I, per tant, hem escollit el camí que als pressupostos propers de la Generalitat, al Departament d'Ensenyament, hi haurà la despesa corresponent a aquests concerts, i que, evidentment, ja farem políticament les tramitacions que hàgim de fer per rescabalar aquest import, però que és evident que no és una excusa per defugir el que nosaltres creiem que hem de garantir, eh?, i és que el màxim nombre de famílies comencin a gaudir d'aquesta gratuïtat, perquè nosaltres creiem –una altra cosa que la LOCE no reconeix– que s'hauria de començar a partir dels zero, els tres i cap amunt. I en canvi, el que sí que fem és, voluntàriament i perquè hi creiem, concertar i, per tant, posar-hi més diners, en els concerts.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament (tram. 300-00375/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia consisteix en una interpellació, presentada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre el capteniment en matèria d'ensenyament per part del Govern. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per tal de formular-la té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats... Consellera, abans de res, jo sí que crec en la qualitat del sistema educatiu català. Sé que el nostre sistema té qualitat, entre altres coses, perquè hem estat els primers de tot l'Estat a estendre l'ensenyament de tres a setze anys; perquè la LOGSE va néixer d'un debat experimental i fet a les nostres aules i amb els nostres tècnics, i quan dic «nostres» vull dir del país, però també és cert que reconec que a la LOGSE li cal i necessita uns certs retocs i unes modificacions, i que de la LOCE alguna cosa també hem de poder mantenir.

Però si hem presentat aquesta interpellació no era per parlar de la qualitat, però la intervenció anterior feia necessari, crec, aquest posicionament, sinó perquè ja han passat els cent dies. Vostès han fet públic un anunci que diu: «Cent dies de Govern, cent decisions.» I atès que vostès van dir que «educació, educació, educació» seria la gran prioritat del Govern, hem volgut mirar d'aquestes cent decisions i d'aquests cent dies de balanç quin paper i quin espai han donat a l'educació. I, és clar, hem de recordar, consellera, que la solidesa d'un govern, de tot govern, es determina per la coherència que hi ha entre els objectius que es formulen, o sigui, el programa de govern i els fets i les decisions que es realitzen i es prenen.

I aquesta coherència entre el que s'anuncia i el que es fa pensem que és el que ha de legitimar o legitimarà o no legitimarà la seva acció. Perquè, a més a més del que

s'ha anunciat i del que es fa, també podem tenir en compte, i crec que nosaltres hem de tenir en compte, allò que vostès sistemàticament han criticat mentre han estat a l'oposició, i ara, doncs, és el moment de veure com s'actua davant d'aquests fets que per vostès van a ser tan criticables alguns d'ells.

Per tant, hem passat els cent dies, hem pogut estudiar els dinou punts del programa del Govern tripartit; n'hi ha pocs d'educació, això que era la gran prioritat, però, bé, els hem estudiat. Hem estudiat la compareixença del conseller Bargalló, hem estudiat les cent decisions, i el que hem pogut veure és un conjunt de fets, però també hem pogut no veure un altre conjunt. Per tant, hi ha un conjunt de fet i un conjunt de no fet. I aquestes realitzacions són les que ara per ara ens permeten valorar allò que és la política real, no la mediàtica, no aquell imaginari que vostès van construint, no; aquella política real, aquells fets concrets.

I la primera conclusió, la primera constatació que podem prendre és que veiem que hi ha un discurs teòric molt a favor de l'escola pública com a prioritat, però a l'hora de la veritat no hi ha un autèntic pla de millora de l'escola pública, cap compromís quantificat, més enllà de les trenta mil places de zero a tres que ja prové del Govern anterior, més enllà de la dotació de professorat que ja estava anunciat. Suposo que ens demanaran i ens diran que ens hem d'esperar el pressupost, però és que resulta que tant en la compareixença com en els diferents discursos se'ns ha dit que l'educació era un element cabdal del programa del tripartit, i per tant, la seva acció se centraria, bàsicament, del govern, en la potenciació.

Si veiem el balanç dels cent dies que vostès han fet i l'acord del tripartit, veiem que han actuat sobre molt pocs punts, i és lògic, perquè portem més de cent dies, però sí que li vull comentar algun d'ells per veure quina ha estat la seva prioritització.

Com s'ha concretat aquesta «educació, educació, educació»? perquè un dels punts deia, en el programa tripartit: «Presentar un pla de xoc per a la millora dels centres.» Senyora consellera, aquest pla de xoc –és clar, no es deia– és d'obres? És de dotació informàtica? És de boles del món? De què és? Perquè l'única cosa que sí que ha sortit és que vostès havien destinat 57 milions d'euros per a rehabilitar i construir escoles. Home, lògicament, hi ha actuacions que calia fer, però el que sí que li puc dir, atès que ara ja escolarment parlant ja estem a setembre, és que seguim aquella prioritat i aquella obsessió que el conseller Bargalló deia que tenia aquest Parlament, i a la Comissió de Cultura, d'una manera clara, sobre les obres i les construccions, sobre allò que la diputada Baig va fer famós, que en deia els barracots i que nosaltres n'hem dit sempre els prefabricats i que vostè ara també en diu prefabricats, doncs aquesta coherència, amb aquesta obsessió, no la sabem veure en les seves actuacions. No hi ha cap referència, en els dinou punts del pacte, que parli de substitució de prefabricats ni de construcció de nous centres. I què passa? Que pensem que és greu, aquesta incoherència entre el discurs teòric fet a l'oposició, fet en els programes i en les primeres decisions. Perquè si mirem les iniciatives que vostès van presentar, l'any 2002, per

exemple, més de cinc-centes anaven amb relació a obres i construccions.

Cada any, aquest temps, senyora consellera, ja havia sortit un acord de govern per un import d'uns 25.000 milions de pessetes per tal d'avançar en el pla de substitució, de xoc, que ara també li'n voldria fer un esment, i avançar en les noves construccions. Nosaltres li demanem avui que continuï aquesta programació, perquè 25.000 milions de pessetes no són aquests cinquanta-set euros i ara ja, a 14 d'abril, això esdevé urgent perquè el setembre és aquí mateix.

Vaig poder sentir per la ràdio que vostè ja anunciava que al setembre hi haurien més prefabricats dels que hi ha ara, i deia: «Curiosament, no?». Curiosament no, clar, el que és curiós és que vostès no volguessin reconèixer la necessitat quan eren a l'oposició. Però el que és més greu és que vostè deia que serien necessaris a causa de la mala planificació del govern anterior. Tinc la cinta, senyora consellera, jo la vaig contestar en la mateixa emissora. Li haig de recordar que de les 780 unitats de prefabricats, a novembre del 2003, 527 estaven substituïts i que a final del 2004 ho estaran 164. Vostè té perfectament quantes obres estan acabades –11 en execució, 4 en licitació, 3 amb encàrrec de projecte. Per tant, aquest tema és que a final de 2004 totes aquestes obres estaran degudament o acabades o degudament encarrilades.

Però hi ha una altra cosa que ens preocupa, que és que havíem previst quaranta obres de nova construcció, d'aquesta construcció ràpida, perquè la innovació, també, en el món de la construcció ens permet ara avançar ràpidament. I d'aquell bloc de quaranta, en vam deixar enllestides vint que vostès van acabar de licitar i vint que estaven previstes i que no s'han adjudicat. I, és clar, quan ara es reconeix que hi ha una arribada de nous alumnes, que se sap que arriba i que no se sap on arriben, les construccions no es podem improvisar i s'ha de recórrer, a vegades, als prefabricats. Ara bé, des de feia set anys, consellera, el Govern de CiU no comprava cap prefabricat i jo tinc notícia que d'aquests 57 milions n'hi ha que es dedicaran a comprar nous prefabricats. Si no és així, asseguri-m'ho, perquè no és curiosament, que diu vostè, és que demagògicament vostès van tractar reiteradament aquest tema, però, en canvi, des de fa set anys no es compraven prefabricats, i ara vostès per no haver adjudicat quan tocava i haver activat l'acord de govern, ara hauran de recórrer als prefabricats. I vostè sap que teníem una mitjana de construcció que ens permetia inaugurar una escola nova cada setmana. Aquest ha estat un gran pla de millora per a l'ensenyament públic que vostès han obviat posant molt més l'accent en aquesta paraula tan desgraciada dels barracots, que afecta la qualitat de l'escola pública, perquè crea desconfiança a la ciutadania.

Per tant, si som a 14 d'abril i no s'ha pres l'acord de govern que li demanem, que es venia fent per atendre les noves construccions, es tornen a comprar prefabricats, no es fan les construccions ràpides, senyora consellera, veiem a venir un començament de curs difícil. Aquí el que és per nosaltres la preocupació per la nostra escola pública, la titularitat del Departament, una part tan important del nostre país.

Un altre element que també permet després de més de cent dies fer ja una valoració és la cogestió amb l'Administració local. Aquí només una cosa: van anunciar reiteradament un discurs, que devia agradar certs sectors perquè recuperava la paraula única amb l'oficina única de matriculació, ho van escriure en els pactes, ho van anunciar i, o bé sabien que legalment això no era possible, o encara és més greu si sabien si no ho sabien, per tant, aquí s'ha actuat amb una gran demagògia. 7.500 al·legacions amb un decret, que han acabat fent una rectificació que ja Comissions i USTEC l'han comentat i els l'han criticat. Per tant, aquest element també tan important, ja tindrem ocasió... Perquè, ja m'explicarà per què el Consorci de Barcelona, que l'any passat reclamava la gestió de la matrícula, enguany ja no en sent la necessitat? Perquè políticament ja són del mateix partit? Són de la mateixa coalició? Ja m'explicarà per què ara no es demana i es demanava.

I com que se m'acaba el temps i, per tant, a la rèplica li ho hauré d'acabar de comentar, jo li volia dir d'aquest primer balanç, d'aquesta anàlisi dels dinou punts, que n'he triat tres: escola pública, pla de xoc de creixement de l'oferta pública a edificacions, cogestió amb l'Administració local, decret d'admissió d'alumnes, engany a la comunitat, dient que eren unes competències que es podien traspasar quan no hi havia res a traspasar perquè eren dels centres i legalment això era inviable, i, per tant, o desconeixement o demagògia, tot és prou greu per a un govern, i tercer punt, que ja comentaré i que ja reiteradament també li hem dit, és avançar amb la gratuïtat progressiva. Vostès no ho han fet, han revocat els ajuts i ara ens parlen que han donat el 94 per cent dels concerts de P3. Perdoni, senyora consellera, la gratuïtat de tres anys estava prevista per a tothom. Ens ha d'explicar per què no aquest 6 per cent que falta.

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Se m'acaba el temps.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora diputada. Per tal de formular la resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Bé, vostè ha fet referència, senyora diputada, al programa de Govern, a l'anàlisi d'aquests cent dies i al que surt publicat respecte al que reflecteix aquest programa de Govern. A mi em sembla que la valoració, pel que fa a educació, sincerament li he de dir, i evidentment que ho he de dir i ho dic públicament, que és força positiva. I el fet ho demostra la participació que hem generat, les expectatives que també s'han generat i com hem anat complint i introduint a totes les normatives que han anat sorgint del Departament aquests diguéssim punts d'aquest pacte de Govern.

Quan nosaltres parlem de, per exemple, el pacte de Govern, clar, vostè fa esment dels punts, i concretament vostè fa esment del tema dels barracots i del pla de xoc de centres, etcètera, no?, però, per exemple, vostè hauria de dir, jo crec que s'ha de dir, no?, que aquesta mateixa setmana, ahir, el Govern va aprovar 8,5 milions d'euros per a finançar més de cinc mil places de guarderia. Per tant, em sembla que aquest era un dels aspectes del programa i que, com he dit reiteradament en aquesta cambra, estem desitjosos de veure el que es legisla a partir d'aquesta Comissió que està treballant amb els zero a tres anys, no?, per veure com hem de plasmar-ho en el territori.

Situar la despesa educativa de manera progressiva al nivell de la mitjana europea és un compromís del Govern i que, com vostè també molt bé ha dit, ho veurem en els propers pressupostos; evidentment que sí, aquest és un objectiu, i properament veurem com incrementant, tal com s'especifica, durant sis anys podem arribar a assolir aquesta mitjana dels països de la Unió Europea que desitgem.

Vostè em parla del tema dels barracots. (*Veus de fons.*) Bé, doncs, vostè m'ha dit que ella diu que parlem dels barracots. Realment, vostè és sabedora que el pla de xoc per a suprimir els barracots no es complirà aquest setembre perquè la planificació que es va fer no hi arribava, i els diners tampoc. Perquè quan vostè em parla d'uns centres a fer, que són vint obres, diu vostè, no adjudicades i que es podrien adjudicar, jo li podria demanar, a vostè, que em digués a quines partides pressupostàries vostès van deixar la totalitat dels diners perquè això es pogués fer, perquè les partides, aquest Govern les va trobar minorades i per tant s'havien de proveir. El que vostès feien era dilatar-ho en un PEF el mes de juny i posar-ho tot dins d'una bossa i ja està. Però el cert és que les partides estan minorades i que encara que tinguem la voluntat de treure a licitació aquestes obres, si no hi ha les partides pressupostàries que vostès haurien d'haver deixat, perquè és de pressupost del 2003, no ho podem fer. Doncs aquesta és una cosa que vostè hauria de saber. Si la desconeix, venint del Govern, malament. I la si la coneix i no la diu, també. Però aquesta és la realitat de la qüestió.

És evident que quan dic que hi va haver una mala planificació és perquè tota planificació no preveu resoldre el problema d'avui durant els propers quatre anys, sinó que tota bona planificació preveu quina serà l'acumulació del problema per a solucionar-lo als quatre anys, i vostès no ho van fer. Vostès no van preveure el gran creixement que tindríem, i això és cert, i el que nosaltres els devíem dir molt clarament era que era insuficient el que vostès estaven fent per a donar resposta a un pla de xoc de centres a tota l'acollida d'alumnat que s'havia de donar. I això és el que ens trobem, quan? Avui, però vostès també s'ho van trobar el setembre de l'any passat, perquè quin setembre l'any passat! No sé el que tindrem, eh?, no sé el que tindrem però quin setembre l'any passat per a l'inici de curs!

(*El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.*)

També dir-los, o dir-li, o comentar-li, que no es tracta només d'inaugurar centres. Jo he visitat personalment

centres la remodelació dels quals és difícilment ajornable, centres que tenen quinze, vint, trenta anys i que les seves condicions no són en cap cas les que han de ser en aquests moments. I és precisament aquesta, diguéssim, com vostè en diu, manca de dignificació d'aquells centres el que de vegades els convertix en marginals.

Per tant, caldria, i això és el que contemplarem i estem treballant amb el Pla de xoc..., els portarem tots, el de centres, el de fracàs escolar, el d'acollida de nou alumnat, els portarem tots. Cent dies: em queden molts anys per davant, molts anys. Però el que sí que és cert és que això s'ha de tenir en compte; aquests llocs on hi han aquests centres són majoritàriament els llocs on aquests centres es veuen més marginalitzats i el mateix alumnat els defuig. Per tant, no només nous centres sinó dignificar molts dels que tenim i que fa molts anys que fan una bona tasca a l'escola pública.

Més coses que vostè m'ha comentat. Vostè diu que jo públicament he explicat que el setembre hi hauran més aules prefabricades. Doncs sí, n'hi hauran –n'hi hauran–, perquè estem xifrant en vora 25.000 l'impacte de nou alumnat, eh? Sí, sí; l'any passat van ser 21.000, aquest... És a dir, si, nosaltres, creu que d'ara fins a setembre podem fer el Pla de xoc de centres, aplicar-lo i acollir tot aquest alumnat, doncs, a nosaltres el que ens sembla és que això s'esqueia amb una planificació anterior i no a la d'aquests cent dies. El que sí que hem de fer, el que sí que farem és donar resposta a les necessitats d'espai que es tinguin; evidentment que ho farem. I a més a més, com una de les millores de qualitat fa referència a la disminució de ràtios, vostè també sap que això genera la necessitat en determinats moments de més espai.

Molts dels centres que vostès van inaugurar, molts, a hores d'ara estan demanant ampliacions. Mire vostè si estaven ben planificats! És a dir, el mateix dia que aquesta consellera va anar a inaugurar l'ampliació d'un centre que vostès havien fet, és a dir, que ho vaig dir públicament, o sigui, jo l'anava a inaugurar però havia estat obra del govern anterior, no pateixin per això, és a dir, no es tracta de treure res a qui toca, aquell mateix dia em demanaven més perquè ja no en tenien prou. Doncs, això és una errada de planificació. Em sembla molt més just i molt més lògic que vostè em diga que l'allau que hem tingut d'alumnat ha estat tant que era imprevisible pensar en números tan gruijuts. Jo els podria reconèixer això i ja està, simplement, però no em demane ara a mi, eh?, o a aquest Govern, que responguem d'un pla que deixarà cinc centres sencers de barracots, o d'aules prefabricades, és igual. És a dir, el setembre aquests que eren els previstos no hi estaran. Evidentment, no hi poden estar d'altres que inclourem en la nostra planificació.

Vostè em deia «decisiones preses». Escolte'm, Déu n'hi do! Em sembla que, de decisions, n'hem pres unes quantes, perquè ja em dirà vostè, si no, quant material d'interpellació no li hem donat durant tots aquests dies, eh? Vull dir, decisions, bé n'hauem pres; coses, bé n'hauem fet. Una altra cosa és que vostè no compartisca el que fa el Govern; una altra cosa també, i no fóra convenient, és que vostès es prenguessen l'oposició

com la paraula diu, simplement oposar-se a tot el que el Govern decideix. Això és el que no fóra bo. Estaria bé que reconeguem també l'autocrítica que correspon.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. En torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyora consellera, en definitiva ja veig que vostè ens demana que l'entenguem, que l'entenguem que hi haurà previsiblement el setembre una allau de població escolar que en aquests moments encara no sabem on anirà, però que ja sabem que hi serà, i no pateixi: la manca de reconeixement que hem tingut al llarg d'aquests anys per part seva, per part de les seves forces polítiques, nosaltres no l'aplicarem. Perquè som conscients que, per exemple, a la ciutat de Barcelona de juny passat a abril d'ara han arribat 2.500 criatures. Doncs, bé, sabem on arribarien? Sabíem exactament a quin barri anirien a viure? Sabíem quina aula els havíem de reservar i quin lloc? Això és el que els demanàvem i els explicàvem quan els fèiem entendre que hi havien uns moviments interns a la població, a la segona corona, i que venia gent de fora. I vostès aquest reconeixement el van negar sempre. Però no pateixi, senyora consellera, perquè som capaços de fer una oposició responsable igual com hem fet un govern responsable al llarg de vint-i-tres anys.

Però també li haig de dir que no m'ha aportat cap concreció en relació amb la inversió pública que complementi allò dels dinou punts de govern. Per tant, continuo pensant que no és la prioritat que vostès van dir. Escolti, al Departament hi ha GISA, eh?, hi han els encàrrecs de GISA. Senyora consellera, tenim diferents mecanismes i bé hi han altres departaments que han anunciat actuacions molt ràpides, per què no n'ha anunciat el seu?

Però, escolti, nosaltres, no pateixi que en aquest sentit li recordarem, això sí, que és una prioritat per vostès en teoria, i que en realitat ho va ser per nosaltres, i que vetllarem perquè el sistema educatiu català es faci i es continuï construint tal com s'havia anat fent.

Però també li vull recordar una cosa, i era en relació amb el tema que abans hem comentat de l'engany –i em permeto dir la paraula encara que és molt forta– a la ciutadania. Perquè què veiem ara? Que allò que no han pogut fer per la norma, allò que vostès no han pogut fer amb un decret, ho estan fent a través de la publicitat. Clar, senyora consellera, vostès diuen: «Hem creat unes oficines escolars d'informació que permetran que els pares escullin bé.» Senyora consellera... Barcelona és una bona escola: Guia de l'ensenyament públic... (*L'oradora la mostra.*) Alcalde de Barcelona, aquí vostè amb la regidora. Senyora presidenta del Consorci d'Educació... Sí que vull dir..., que l'Administració educativa té la funció que té i ha de quedar reconegut on ha de quedar reconegut, perquè qui avala l'educació davant de les famílies és la Generalitat de Catalunya.

I, senyora consellera, aquest llibret que vostè prologa dedica cent catorze planes a l'oferta pública, centre per centre, fitxa per fitxa –res a dir–: oferta educativa, equipaments, serveis, aspectes a destacar..., i una mera relació un darrere l'altre, sense cap explicació, de l'escola concertada. (*L'oradora la mostra.*) Aquesta és la informació que vostès donen als pares perquè facin una bona tria. Aquesta és aquesta informació que diu vostè aquí mateix, quan assumeix aquest text, que espero que..., m'estimo més pensar que no el va veure, miri què li dic, de vegades això pot passar, quan vostè diu que li «és un goig oferir una informació el més completa possible»... Deu ser ideològicament possible, la més completa, perquè administrativament no és la més completa.

Vostès estan fent, a través de la propaganda, com avui el senyor Clos, com l'Oficina que ahir va anar a inaugurar el senyor Clos, que en teoria l'ha d'inaugurar vostè demà..., aquesta és la propaganda, aquesta és la municipalització, aquesta és la desvirtuació de l'Administració educativa, i jo li recordo que vostè és la responsable davant de la societat del sistema educatiu i davant de les famílies. No fem, a través de la propaganda, allò que la norma no els ha permès.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Honorable consellera, té el torn de rèplica.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Diu: «L'Educació pública és l'eix vertebrador del conjunt del sistema educatiu català.» Això ho diu l'Acord de govern; este que té els punts que vostè ha anomenat, i sembla que aquest no l'ha degut llegir.

Per tant, a mi em sembla que això que ara vostè acaba de posar a sobre de la taula i la nostra relació amb els ajuntaments queda clarament demostrat amb el Decret d'admissió d'alumnat, quin és el paper que, de l'Administració local, volem que comence a ser reconegut, que en definitiva ho ha estat exercint, perquè són els ajuntaments els que tenen mesurat amb tota la proximitat possible quines són les mancances, les necessitats, dins del seu àmbit educatiu. I nosaltres volem treballar conjuntament amb aquest marc.

Per tant, sí a la cogestió amb l'Administració local. Avui hem signat amb els dotze ajuntaments que tindran l'Oficina Municipal d'Escolarització en marxa aquest curs. Ha estat un acte senzill però al nostre entendre molt important, perquè és l'inici, l'oficialització i el reconeixement d'aquestes relacions entre l'Administració local i el Departament en la matèria d'àmbit educatiu. Per tant, planificar, sí, conjuntament amb els ajuntaments, planificar conjuntament amb els ajuntaments.

I vostè em diu: «És que enganyen la ciutadania.» Escolte, nosaltres a la ciutadania no hem dit res en cap moment que després no haguem complit. I anem a veure, les oficines d'escolarització tenen reconeguda qui-

na és la seva funció, i ho tenen al Decret, i jo els he dit que aquest és l'inici cap on volem anar. O és que vostès volen...? Home, clar, o sigui, vostè creu que hem posat dinou punts d'un acord de govern per complir-los en cent dies? No. Oi que no? Doncs, vostè hauria de reconèixer que l'Oficina Municipal d'Escolarització és l'inici d'un funcionament diferent dins de l'àmbit educatiu a nivell municipal.

Vostès..., jo sí que els voldria demanar, perquè, clar, vostès interpel·len el Govern, evidentment que ho han de fer, faltaria més, però em sembla que algunes coses també s'haurien de tenir en compte. Jo..., veu, avui m'ha estranyat que no em parlés dels concerts. No. Mire, és que és una cosa que ja tinc assumida, no? (*remor de veus*), d'alguna manera, que haurien de preguntar sobre el tema dels concerts.

I jo li dic això, precisament, perquè des d'esta visió jo també els demanaria que deixessin d'intoxicar en determinats aspectes de la política educativa d'aquest Govern; que deixessin de dir públicament..., perquè jo també escolto les emissores de ràdio i també faig el seguiment de les hemeroteques, i em resulta curiós veure com es pot dir que se té la presumpció d'indícis de, que aquest Govern té la voluntat d'estudiar com farà... I a això jo li'n dic intoxicar l'opinió pública, buscar la desestabilització en lo que és l'àmbit educatiu i enganyar la ciutadania. Perquè aquest Govern va dir, aquest Govern va dir públicament i reiteradament, que concertaríem el P-3, i vostès, *erre que erre*, eh?, que faríem endarrere els concerts, i, públicament, la setmana passada, que tenien certs indicis... -i, si no, pregunte-ho internament al seu grup, qui va fer aquestes manifestacions, que em sembla que avui li han donat un càrrec nou-, que va dir que tenia indicis que el Govern estava estudiant la manera de. Doncs no, nosaltres no estudiem la manera de. No enganyem, vam dir el que faríem i ho hem fet -i ho hem fet-, i hem donat compliment a un concert, amb més del 94 per cent de les sol·licituds que complien els criteris que hem establert, la qual cosa vol dir que l'escola concertada, com també ja havia reiteradament dit aquesta consellera, gaudeix de bona salut.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre els plans de dinamització i excel·lència turística (tram. 300-00199/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els plans de dinamització i excel·lència turística. La presenta el Grup Parlamentari Popular de Catalunya, i per a la seva formulació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

(Pausa.)

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, honorable conseller, el motiu de la presentació d'aquesta

interpellació és que l'honorable conseller ens faci el capteniment del seu Departament envers els plans de dinamització i els plans d'excel·lència turística. La idea d'interpel·lar-lo va sorgir arran de la seva compareixença davant la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, ja que en aquesta en cap moment va explicitar quin és el capteniment del seu Departament per als propers anys envers aquests plans, plans que, per cert, són, al nostre entendre, importants per ajudar la promoció turística del nostre país.

És cert que se'ns podria dir que no són plans propis de la Generalitat de Catalunya, ja que la creació i dotació pressupostària corresponen a l'Estat, però també és veritat que les comunitats autònomes són les que analitzen i valoren les peticions que provenen de l'àmbit local i són les que han de traslladar a l'Administració general de l'Estat aquells plans que concordin amb els objectius dels seus propis programes de política turística.

Per tant, enraonem d'uns plans compartits per les tres administracions: la local, l'autonòmica i l'estatal. Primer, perquè, si no hi ha una administració local o supramunicipal que ho demani, que cregui que pot ser una eina al seu abast per solucionar o millorar la seva política de turisme, no hi ha pla. Però també no és menys cert que si l'Administració autonòmica no creu en el projecte, no l'impulsa, no el coordina i, per tant, no prioritza la seva petició davant la conferència sectorial de turisme, no s'aprovarà el Pla, ja que l'Estat no pren cap decisió unilateral en aquesta matèria.

Em permetrà l'honorable conseller que faci cinc cèntims del que són i representen aquests plans, no amb la intenció d'explicar-los-hi a vostè, que els coneix perfectament, sinó com a exposició de motius per, després, poder justificar el perquè de les nostres peticions a l'hora d'elaborar la moció subsegüent.

Els destins turístics, que es van desenvolupar durant els anys seixanta i setanta, mostren en alguns casos símptomes d'esgotament del model que els va fer créixer. L'aparició de nous destins turístics en els mercats competidors ha posat de manifest la necessitat de modernitzar-se i adaptar-se a les noves exigències de la demanda turística, i Catalunya té una part dels seus destins turístics amb aquesta problemàtica.

També és cert que els diferents municipis turístics no tenen la capacitat financera suficient, per ells sols, per poder fer front a aquesta problemàtica d'adaptació a les noves realitats turístiques de millora de les infraestructures, de comunicacions, etcètera. També hem de tenir el compromís del sector privat per fer inversió empresarial adreçada a la remodelació dels seus establiments, introducció de sistemes de qualitat, i alhora fer accions d'esponjament.

Els plans d'excel·lència turística estan dirigits precisament a això, a destins turístics consolidats, per a la seva recuperació, regeneració i manteniment. I els de dinamització van dirigits, ben al contrari, a l'actuació turística de potenciació dels destins emergents, amb important patrimoni històric, artístic o natural, tan necessaris per poder donar una oferta turística variada com tenim a Catalunya, amb mar i muntanya, oci i cultura, etcètera. Aquests plans constitueixen, per tant, un clar exem-

ple de cooperació de les diferents administracions, que aporten un finançament paritari per a la consecució d'un objectiu bàsic, que és la millora de la qualitat, i amb la realització de polítiques mediambientals que assegurin la sostenibilitat dels destins turístics a llarg termini; objectius que estic convençut que vostè comparteix, ja que en la seva compareixença els va citar, encara que només amb un marc de col·laboració referit a les administracions autonòmica i local, comptant amb la iniciativa privada.

És per això, honorable conseller, que amb aquesta línia d'actuacions aconseguim aglutinar més esforços per treballar coordinadament en una mateixa direcció, que és, en definitiva, la de la millora dels destins turístics. Però també vull que quedi clar que el nostre Grup entén, com no podia ser d'una altra manera, que aquest és un dels mecanismes a l'abast del Govern, però que no és l'únic, i, per tant, també hem de potenciar i millorar, des de la nostra Administració, amb la futura Agència Catalana de Turisme, les polítiques de foment i consolidació del turisme a Catalunya.

Una altra de les potencialitats, honorable conseller, d'aquests plans és l'efecte demostració que generen altres destins envers la possibilitat d'abordar i resoldre els problemes d'una manera coordinada i eficaç, i fonamentalment per a l'adquisició de coneixements sobre la gestió dels destins turístics. Creiem que el nostre turisme necessita treballar en la línia d'augmentar la qualitat dels serveis turístics amb la millora del medi urbà i natural dels municipis, l'ampliació i millora dels espais i serveis públics, l'augment i diversificació i millora de l'oferta complementària, la posada en valor de nous recursos turístics i la sensibilització i implicació de la població i els agents locals en una cultura de la qualitat; objectius que crec, honorable conseller, que compartim i que, alhora, podem aconseguir amb els mecanismes abans citats.

També és evident que aquestes iniciatives responen a l'exclusiva voluntat de les administracions i dels empresaris interessats per la millora del seu destí turístic, i que només a les propostes que generin les expectatives de millora que abans hem descrit, els hem de donar suport.

També és cert, honorable conseller, que un altre dels motius de la interpellació és que, després de diverses reunions amb alcaldes de diferents poblacions de Catalunya, ens hem trobat amb la petició que se'ns feia, com a representants del Partit Popular, que en aquells moments encara governava Espanya, perquè féssim de mitjancers amb el Govern central per poder aconseguir algun pla de dinamització o d'excel·lència turística, perquè, per ells, era una forma de poder aconseguir fons de finançament per als seus objectius, alhora que ens traslladaven, honorable conseller, la seva preocupació envers el Govern, ja que no tenien clar quina seria la seva política en aquesta matèria.

Doncs bé, sempre la nostra contestació anava dirigida que l'Administració que té l'obligació directa de vetllar pels seus interessos és l'autonòmica, ja que és la que ha de proposar en la conferència sectorial quines són les seves propostes, i defensar-les amb convicció. És per això, honorable conseller, que li trasllado aquestes pe-

ticions i, alhora, li demano que continuï amb la tasca feta fins ara. I per il·lustrar-ho li faré esment de diferents plans que han estat o estan en marxa a Catalunya en els últims vuit anys.

En total, s'han aprovat cinc plans de dinamització a Catalunya, com són els ja finalitzats del Baix Empordà, Cardona i Pallars Sobirà, i en curs el de la Terra Alta, i el més recent, el de Santa Susanna, al Maresme, amb una inversió total de 9.500.000 euros. I, amb relació als plans d'excel·lència turística, s'han aprovat un total de deu plans, dels quals ja s'han finalitzat els de Calella, Cambrils, Lloret, Roses, Salou i Vall de Boí, i estan encara en curs els del Vendrell, Sitges, la Vall d'Aran i la Seu d'Urgell, amb un total d'inversió, per part de les tres administracions, de 23.700.000 euros. Per tant, estem enraonant d'una forta inversió, de més de trenta milions d'euros, un veritable esforç de totes les administracions, i que crec, honorable conseller, que ha sigut realment molt profitós per al desenvolupament turístic del nostre país.

Bé, honorable conseller, al nostre parer, aquests plans han tingut la virtualitat de complir els seus objectius. Així almenys ens ho han traslladat els interessats, i podria semblar una obvietat el que he dit, però no és així. No és així perquè, dissortadament, hi ha vegades que les administracions inverteixen quantitats importants en diferents àmbits i no acaben de ser profitosos, i no compleixen els objectius que buscaven. I aquest no és el cas dels plans de dinamització i excel·lència realitzats.

És per això que volem que, honorable conseller, ens expliqui, que expliqui a aquesta cambra i expliqui a tots aquells ajuntaments que esperen la seva col·laboració quin és el capteniment envers els plans, si pensa continuar amb la línia fins ara duta pels anteriors governs de la Generalitat i de l'Estat, de col·laboració i forta inversió en el país.

També és veritat, honorable conseller, que quan vam entrar aquesta interpellació al Parlament encara no s'havien celebrat les eleccions generals, i, per tant, l'orientació final de la meua interpellació hauria estat diferent amb un govern del Partit Popular. Però bé, el que és cert és que ara el nou Govern socialista també ens haurà d'explicar què pensa fer en aquesta matèria i d'altres referides al turisme, ja que, com en molts àmbits del seu programa electoral, no diu gran cosa. I, per tant, serà l'oportunitat, honorable conseller, perquè quan es reunixi amb el nou ministre –sembla que el senyor Montilla– li preguntí quin serà el seu capteniment envers els plans de dinamització i d'excel·lència, o el projecte «Municipi turístic sostenible», amb més de vint municipis catalans implicats, o el projecte «Sistema de qualitat turística per a espais naturals protegits» en quatre parcs naturals de Catalunya, o els plans de qualitat de les platges en vuit poblacions catalanes. I, alhora, també ens agradaria saber què pensa demanar al nou ministre pel que fa a la matèria que ens ocupa.

Per finalitzar, honorable conseller, ens agradaria que en la seva intervenció també ens expliqués si el seu Departament pensa o no impulsar que els diferents ajuntaments proposin iniciatives en aquest àmbit; si en l'actualitat té sobre la taula propostes i què pensa fer, i si

des del seu Departament pensen que alguna part del nostre territori ho pot necessitar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre senyor Llobet. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, en principi, per aclarir, sobre el tema que vostè planteja, dues qüestions. En la primera, una coincidència bàsica amb els plantejaments que vostè ha fet del que són aquests instruments, la seva utilitat i, si em permet que li ho digui, la seva vigència. I dues, un agraïment, perquè em dona l'oportunitat de parlar-ne, i, com vostè diu molt bé, probablement no va ser un dels temes en què ens vam entretenir..., amb el benentès d'una compareixença per parlar de tots els àmbits del Departament, vulguis o no, acabes, anem a dir, tallant, i sempre et pot quedar una part en què, afortunadament, el temps et dona oportunitat... Per tant, quedi clar que li ho agraeixo.

Com que vostè ja ha detallat el que són, per tant, em sembla que és innecessari que torni a repetir el que vostè ha dit i, per tant, explicaré una mica la història en els aspectes que vostè, senyor Llobet, no ha plantejat.

Aquests plans neixen fa prou anys; és a dir, estem parlant de fa dotze anys, que existeixen. I, efectivament, se n'han aprovat cent deu plans en el conjunt de l'Estat, perquè, efectivament, sempre són plans, aquests –després en parlarem d'uns altres–, que formen tres parts: voluntat iniciativa local, suport del Govern de la Generalitat i acord signat amb el Govern central. A Catalunya, en realitat, d'aquests cent deu, com vostè sap, n'hi han correspost quinze, parlem d'excel·lència» o parlem de dinamització; és a dir, un percentatge que, com després veurem, és insuficient.

D'aquests plans, que responen, hi insisteixo, a una iniciativa local, en fem una valoració positiva, perquè ens consta que els quatre plans finalitzats, que són els de la Vall de Boí, Calella, Baix Empordà i Lloret, vostè sap perfectament, ha quedat clar que de vegades són d'àmbit estrictament local, de vegades són d'àmbit comarcal, i permeti'm que li digui –al final potser ho repetiré– que, en funció que els recursos són limitats, probablement ens haurem d'entretenir una mica més a pensar a nivell comarcal, que no pas a nivell local, perquè, si no, inevitablement, podem caure en discriminacions que no són ni justificades ni del tot convenients.

Però, en tot cas, hi insisteixo, aquests quatre: Vall de Boí, Calella, Baix Empordà –comarca– i Lloret de Mar estan finalitzats, però els que estan en curs, és a dir, Salou, Cambrils, Roses, Pallars Sobirà, Cardona, el Vendrell, la Seu d'Urgell, el Consell Generau d'Aran, Sitges, la Terra Alta i Santa Susanna..., que, efectivament, aquest tot just comença, perquè, a la seva signatura, precisament hi hem procedit ara, durant aquests dies. I, per cert, aquest últim, perquè quedi clara la voluntat de continuïtat, és un pla preparat per l'anterior

Govern, complimentat per nosaltres i tancat per nosaltres mateixos; per tant, emmarca una línia de continuïtat.

Bé, aquests plans, inequívocament, estan servint per a temes que, tots ells, es corresponen amb la voluntat, en tot cas, expressada per aquest Govern de la millora de la qualitat del conjunt turístic. Per tant, sigui perquè millora la informació, millora la promoció, és a dir, la comercialització, augmenta el camp de la formació, la creació de noves rutes turístiques, la modernització d'espais culturals o d'espais històrics, artístics, estrictament la creació de nous productes, millora d'espais públics o millora del mateix producte turístic –en aquest cas, el mateix hotel o el mateix restaurant, la mateixa instal·lació: platja–, tots ells tenen un format positiu.

Tan positiu que, en tant que era evident que quedava curt, l'anterior Govern va crear un pla equivalent en la qualitat, però de menor entitat, que són els plans de foment o cooperació turística, que tenen una filosofia i una estructura similar; el que passa, que només se n'han fet tres –Amposta, Castell - Platja d'Aro i Montblanc–, i amb una dotació molt inferior, entre altres coses perquè aquesta dotació estava coberta només pel Govern de la Generalitat. Però, vaja, perquè en tinguem una idea, la dotació dels plans d'Amposta, de Castell - Platja d'Aro i de Montblanc, en el seu conjunt, és inferior a la d'un sol pla dels de qualsevol dels quinze que hem esmentat abans.

Abans de tornar a la confirmació que com a instrument ens és vàlid, i per tant endavant –d'aquí ve el que li he dit de la coincidència de fons–, sí que és necessari que fem una avaluació del que han representat en conjunt, i això, naturalment, ens exigirà uns comentaris de tipus polític. És clar, perquè aquests plans de què hem parlat representen al voltant..., els quinze, respecte als cent deu, representen, en el cas dels plans d'excel·lència, un 9,72 per cent de la dotació global que hi ha hagut a l'Estat, i en el cas dels plans de dinamització, el 6,24. És a dir que, de mitjana, podrien estar entre el 7 i el 8 per cent.

Li recordo que el nostre país, Catalunya, representa el 19 per cent del PIB de l'Estat espanyol. Li recordo que el nombre de turistes estrangers, el percentatge a Catalunya és del 22,5 per cent respecte a l'Estat espanyol, i que simplement la població, per posar la ràtio, anem a dir, més baixa, seria el 15,6; és a dir, una vegada més ens trobem amb un tractament discriminatori de la primera potència turística.

Vostè dirà: «Home, com que és la primera, no cal ajudar-la.» No, no..., com que és la primera, i com que és la primera i tot això s'ha creat no per, senzillament, fer turisme de bell nou, no, no..., perquè es va identificar que el sector turístic necessitava alguna cosa; per tant, es va crear per al sector turístic. I, per tant, si es va crear per al sector turístic, suposo que s'hauria d'aplicar principalment allà on hi ha sector turístic.

Crear un instrument per millorar el sector turístic i aplicar-lo només en un 7 per cent quan aquest sector turístic representa al voltant del 20 per cent, evidentment, com pot comprendre, és una més de les infinites incoherències a les quals ja estem, no per desgràcia, acos-

tumats, perquè si hi estiguéssim acostumats no hi hauria hagut determinats canvis; afortunadament en no estar-hi acostumats s'han produït alguns canvis; per això s'han produït, perquè no ens hi em volgut acostumar. Però, hi insisteixo, aquesta discriminació es produeix clarament.

Ja que parlo de l'aspecte polític de la qüestió, deixi'm me que li digui una cosa: el mínim, mínim, mínim que hauríem d'exigir..., i, per tant, vostè ja m'ha preguntat: «Vostè ha parlat amb el senyor...?» En parlaré, amb el senyor Montilla, eh?, de seguida que pugui, de seguida que s'escaigui. Què és el mínim que li demanaré? Home, el mínim que li demanaré és dir: «Escolta'm, els recursos que es pensin destinar a aquest tema, que suposo que hi creieu –nosaltres hi creiem–, suposant que no ho canviïn com a mínim els heu de territorialitzar. És a dir, no ens doneu menys del 15 per cent del que tingueu destinat. I aquest 15 per cent nosaltres decidirem on va.» Perquè, entre altres coses, li vull recordar que per decidir si era la Vall de Boí o no, si era Calella o no, i si era Salou o no, ho havíem de discutir amb el Govern central, o sigui, no teníem autonomia... Perdoni, l'Estatut diu «competència exclusiva». Ningú sap encara a què es refereix el Tribunal Constitucional, perquè, clar, això d'exclusiu sembla molt clar, no? O sigui, és difícil que el legislador trobés una paraula més clara. Diu: «Això què és? Això és exclusiu de vostè.» Doncs, si és exclusiu de vostè, fa la impressió que hauria de ser exclusiva la decisió, haurien de ser exclusius els recursos... O sigui, és degradant que hàgim de discutir, amb diners que són nostres, que els distribueix el Govern central, sobre una competència que és exclusiva, d'acord?

Bé. No acceptant, però situats en aquest tema, el que li estic dient és que el mínim a demanar és la territorialització. Evidentment, el màxim a demanar –no el màxim, el que correspon– és que es respecti la competència exclusiva i que millorem un finançament que és injust. Els acabo de posar sobre la taula la prova que ve al cas: com saben el finançament injust i el dèficit fiscal ve de multiplicar això per quatre-cents, cinc-cents o cinc-cents fets més que es produeixen amb l'acció del Govern.

Per tant, aquest és el tema, amb la qual cosa ja li estic dient que nosaltres, el que voldríem, és poder-ne fer molts més. Li contesto ja, perquè és el que toca ara, la pregunta que em diu: «Ja en tenen, sobre la taula?» Doncs, sí, en tenim trenta. I sap quant representen, aquests trenta? Representaria una inversió de 90 milions d'euros. Si vol torno enrere: li acabo de dir que en dotze anys n'hem fet quinze, que representen 32 milions d'euros; sobre la taula en tenim trenta, que representen 90 milions d'euros.

Per tant, la meua única preocupació respecte a això, com pot comprendre, és si nosaltres, sigui per conversa amb el Govern central o sigui per la nostra pròpia capacitat financera, quan sapiguem –ben aviat, per cert, i vostès també– quina és la situació econòmica de la Generalitat i discutim els pressupostos, tindrem l'oportunitat, aquí, amb el Pressupost del 2004 i del 2005, podrem discutir democràticament quines quantitats podem destinar a aquest tema i l'altre. Per què?

Perquè és molt important –i aquest és un instrument clau– que cada un dels actius turístics sigui millorat al màxim. Si cada un dels actius turístics és millorat al màxim i la suma d'actius turístics –el que en direm i en diem marca Catalunya– és una suma d'actius turístics de qualitat, el conjunt serà un conjunt de qualitat, que és el que desitgem.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Breument. En primer lloc, honorable conseller, ha fet diverses al·lusions quan ha enraonat de la quantitat d'inversió que han significat aquests plans aquí, a Catalunya.

Quan es tracta de discriminació el que s'ha de dir és quants plans s'han presentat a la Conferència Sectorial de Turisme, a Espanya, i s'han retirat o no s'han acceptat. Llavors, sí que podrem entrar a valorar si en aquella Conferència sectorial, en la qual hi han les diferents comunitats autònomes, hi ha una actitud de discriminació o no envers la inversió que es pugui fer a Catalunya o no d'aquests plans. Però, si aquests plans –jo, almenys, la informació que en tinc, quan vaig estar parlant amb la Secretaria General de Turisme– és que s'han aprovat aquells que s'han aportat, difícilment poden entrar a demanar o a valorar que s'hagi produït o es produeixi una política de discriminació envers Catalunya, no?

Després, dir-li que, amb relació a les transferències, amb relació a les competències, clar que hi ha una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria de turisme, però també vostè comprendrà que l'Estat tindrà la seva competència en la promoció i foment del que és el turisme global, del que és el turisme d'Espanya, com a marca Espanya. En aquesta competència és normal que ells aportin uns fons, fons que no són fons que siguin pendants de traspasar a la Generalitat, perquè són fons que es creen *ad hoc* amb una secretaria general de turisme que ells creuen convenient, que són fons per millorar el turisme d'una forma global; en aquest cas, després es territorialitzen i s'inverteixen en els diferents municipis, ja sigui de Catalunya o d'una altra comunitat autònoma. I, per tant, no podem reclamar un traspàs d'un finançament que no hi és, perquè en aquest sentit el que estem enraonant, la competència des de la Generalitat de Catalunya, la té assumida. La Generalitat de Catalunya el que ha de fer és ficar aquells esforços econòmics del seu propi pressupost, amb aquesta competència que té. Ara mateix, si vostè em digués quins plans de dinamització o d'excel·lència turística fa directament la Generalitat de Catalunya, simplement amb el seu finançament...

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, el que veiem és que ara mateix el sector turístic als únics plans a què es poden acollir o poden anar pre-

cisament són plans que fa l'Estat. I que l'Estat, amb la seva –jo ho crec– bona voluntat, perquè si volgués incidir d'una forma directa on vol invertir, el que faria és que no demanaria permís, podríem dir, o no signaria un conveni ni es faria en contra de la comunitat autònoma. Precisament, la comunitat autònoma és la que proposa aquell destí que creu que és convenient i s'aprova en la Conferència Sectorial de Turisme.

Per tant, no podem enraonar d'un traspàs pendent de competència perquè es té. Del que sí podem enraonar és que, potser, la Generalitat de Catalunya en aquest temps no ha fet un esforç inversor suficient pel seu compte. Jo, si ho voleu prendre d'aquesta manera, jo crec que sí l'ha fet, des del moment que aporta un terç d'aquest esforç, no?

Després, amb relació al fet que són quantitats petites, efectivament, vostè ho ha dit: no va ser una competència exclusiva de l'Estat, va ser una competència de les comunitats autònomes. El que fa l'Estat és complementar aquella política transversal de turisme a espanya, crea i dota d'uns fons dintre de les seves pròpies limitacions pressupostàries. I a l'any 96 hi va haver un increment d'aquests fons, de la dotació d'aquests fons, d'un 60 per cent. Per tant, l'esforç que va fer l'Estat en el seu moment va ser un esforç important perquè creia realment que aquesta política transversal que s'ha de fer de turisme, però no només –no només– invertir a Catalunya en turisme o invertir en una altra comunitat autònoma va en detriment de l'altra, perquè moltes vegades les polítiques de turisme són migratòries, i el turista que va a una comunitat autònoma, ja sigui la valenciana, pot acabar a la catalana. I, per tant, és normal que l'Estat es preocupi d'això. No es preocuparà la catalana del turisme de València, i la valenciana del turisme de Catalunya. I, per tant, és normal que l'Estat es preocupi d'això.

Jo simplement li vull anunciar que estem d'acord que segueixi aquesta línia de potenciació dels plans de dinamització. I encoratjo que ara, amb el nou Govern, demani la potenciació tant econòmica d'aquests plans, i a veure si és veritat que es produeixen. Quan governava el Partit Socialista es van crear uns fons molt petits. A veure si ara s'augmenten, en això hi estarem d'acord.

I, a partir d'aquí, nosaltres la proposta que farem de Moció serà una: seguir mantenint una línia de cooperació amb el Govern de l'Estat. I jo crec que això és positiu per tirar endavant els plans d'excel·lència que demanen els municipis.

I, en segon lloc, el que li demanarem és que es realitzi un estudi a tot Catalunya, que podria ser un estudi complementari, com així ho marca l'article 14 de la Llei de turisme de Catalunya, per veure si situem aquelles poblacions, a part de les trenta que ara mateix vostè té sobre la taula, que puguin tindre la necessitat per millorar el seu turisme de proposar un pla d'excel·lència o de dinamització al Govern espanyol.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que ha quedat clar és que farem tot el que podem, que en tenim trenta sobre la taula, per tant, ni manquen plans, ni manquen idees, en tot cas, el recurs a definir és el recurs econòmic.

Dos. És clar, el que vostè em planteja de si serà aprovat més o menys o tal, evidentment, vostè, estem fent balanç de l'anterior Govern, no estem fent balanç... Sí, vostè em demana intencions, però, en tot cas, quan hem parlat del que s'ha fet fins ara crec que era bo fer una anàlisi política de per què se n'ha fet més o se n'ha fet menys. Alguna raó de perquè no se n'ha fet prou..., potser sí que és per raons de manca de voluntat política, però les xifres són tan clares perquè per les dades que tinc de l'anterior Govern, se'n van aprovar cada any una mitjana d'un o dos, i cada any n'hi havia més de dos, de proposats. Per tant, no és..., a mi no se m'informa, no és la informació que tinc, no la tinc detallada i no la hi puc donar, però, en tot cas, no es van aprovar tots els plans que es van presentar, sinó, simplement, com a molt, cada any un o dos.

Home, el tema... Ha utilitzat vostè per intentar –i perdoni la petulància– respondre al que jo he dit de discriminació fiscal..., ha utilitzat unes expressions que em preocupen molt. Perquè seguim estant molt lluny. Perquè, és clar, resulta que nosaltres tenim la competència exclusiva, i aleshores vostè ha dit: «Perquè, és clar, llavors el Govern central s'ha d'ocupar del turisme global.»

Escolti'm, estem parlant de turisme, no?, i quan tenim la competència, del turisme global ens n'hem d'ocupar nosaltres. O sigui, això que el global vol dir Espanya, a veure si comencem... O sigui, no ens entenem... M'entén? Nosaltres quan diem turisme global ens referim al turisme global del nostre país, és a dir, de Catalunya. Per tant, quan entenem aquesta dimensió, no?, «no, vostès ja tenen l'exclusiva, ja poden anar fent...» Però després, és clar, hi ha el global, no?

I una altra expressió que ha utilitzat, que també em preocupa, és la de «complementar». És clar, no és cap mal, doncs, que Madrid complementi, no? Escolti'm, no. Vol dir que no ho tenim ben muntat, no?

Escolti'm, si hi ha una competència exclusiva i té un finançament just, per què hi ha d'haver algú que es dedica a complementar? Qui li ha donat aquesta feina? La Constitució en parla, que hem de complementar quan un té la competència exclusiva? No ho diu. Per tant, miri, suposo que no és el moment, ni el dia, ni el temps que aprofundim en aquesta qüestió, però és evident que quan expliquem les coses, a vegades de petits temes sectorials, ens apareixen, anem a dir, el que són les discrepàncies de fons i que en el fons condicionen de manera molt principal la nostra política, no?

Dit això, amb el que sí, lògicament, hi pot comptar, perquè a més és una proposta que accepto perquè és sensata i la hi agraeixo, és que en tant que nosaltres aquest any volem fer el Pla sectorial, territorial, de turisme de Catalunya, que vol dir el Pla que identificarà bé tots aquests actius inequívocament, vol dir que automàticament valorarem que, potser, aquestes trenta

sollicituds n'hi han unes altres, que no hi són i haurien de ser-hi, i que, per tant, n'hem de parlar. Però, en tot cas, ja en tornarem a parlar, en tot cas i com a mínim, quan tinguem pressupostos.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la societat de la informació (tram. 302-00017/07)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la societat de la informació, presentada pel Grup Popular. Té la paraula l'illustre senyor Santiago Rodríguez per exposar-la.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, durant la interpellació al conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació que vàrem tenir l'ocasió de debatre durant el darrer Ple, vàrem posar de manifest diversos aspectes que creiem que mereixen ser remarcats avui en la presentació d'aquesta Moció.

En primer lloc, la societat de la informació és una nova revolució que està produint una transformació important en la societat i en la forma de relacionar-nos les persones. Tanmateix, aquesta nova situació que obre un món d'oportunitats té riscos, com són les anomenades esclotxes digitals, ja siguin per motius socials o territorials.

Com a conclusió d'aquests dos aspectes creiem necessari –i així ho dèiem també durant la interpellació– que l'Administració adopti mesures per tal d'anar avançant en la promoció del creixement del sector i de l'extensió de l'ús de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, precisament per tal d'abordar amb èxit els aspectes esmentats. És a dir, no perdre el tren d'aquesta nova revolució, que aporta moltes i noves oportunitats a la societat catalana, alhora que intentar evitar que les ja existents esclotxes digitals continuïn obrint-se encara més.

Per aquest motiu entenem fonamental disposar d'un pla estratègic que reuneixi el conjunt d'accions que cal emprendre per tal d'assolir objectius en tots els àmbits de la societat, tant des del punt de vista de la recerca en noves tecnologies com en la implantació i foment de l'ús d'aquestes. Un pla estratègic ha de tenir diferents característiques, però en el cas que ens ocupa entenem fonamental que cal que sigui un document viu, avaluable de forma contínua, per tal de poder fer front a circumstàncies com ara l'aparició de noves tecnologies, alhora que s'ha de poder anar adaptant als objectius assolits per anar fixant altres fites més ambiciosos, i per això és necessari i imprescindible poder disposar d'uns

indicadors que permetin saber on estem i ens facilitin arribar a on volem.

A Catalunya no partim de zero, ja existeix el pla estratègic «Catalunya en xarxa» des de l'any 1999, i que ha complert la seva funció amb més o menys èxit, però que a hores d'ara cal considerar ja antic; el temps transcorregut, cinc anys, en la nova societat de la informació és molt, com ho mostra el fet, per exemple, que aquell Pla contempla la tecnologia ADSL com una alternativa a altres tecnologies de banda ampla, quan avui l'ADSL s'ha constituït com la principal forma d'accés a la societat de la informació.

A partir del Pla estratègic, es va elaborar l'any passat el document Reflexió sobre el model català de la societat de la informació, que entenem que és un bon punt de partida per tal d'elaborar un nou pla estratègic que ens permeti impulsar noves accions i que alhora ens permeti assolir noves fites, si bé potser és necessària una certa actualització prèvia d'aquest document.

Tanmateix ja hi ha actualment en marxa sengles iniciatives de la Unió Europea i del Govern d'Espanya que entenem que cal aprofitar en la mesura que siguin aplicables a la nostra realitat. I així ho reflectim en la Moció. Dit sigui de passada que les iniciatives e-Europe 2005 i España.es són revisions d'altres iniciatives anteriors, e-Europe 2002 i Info XXI, fet que posa de manifest que en aquests àmbits ja s'està produint la necessària revisió d'objectius a què fèiem referència anteriorment.

Finalment, destacar que és important, tanmateix, el paper de motor que pugui jugar l'Administració en el desenvolupament de la societat de la informació, en el sentit que l'Administració virtual, amb l'oferiment de serveis i tràmits en línia, juga un paper fonamental en l'impuls d'aquesta.

Ens vam dotar l'any 2001 d'un document important en aquest sentit, com és el Pacte per a la promoció i desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques catalanes, signat per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. En aquell document es preveïen actuacions concretes a desenvolupar bàsicament durant els anys 2002 i 2003. Per tant, correspondria ara, també, la reedició d'aquell Pacte amb la formulació de nous objectius per continuar avançant.

Estem convençuts que la importància estratègica que suposa la societat de la informació i del coneixement per a Catalunya mereixerà la consideració de tots els grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-les, té la paraula l'illustre senyor Joan Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

gència i Unió i a la vegada em posicionaré respecte de la Moció.

Si analitzem cada quant temps s'actualitzen els documents relatius a iniciatives de foment de la societat de la informació –de promoció, difusió, regulació, etcètera– en els diferents àmbits –europeus, estatals, nacionals–, cada tres o quatre anys hi ha un procés d'actualització tant pel que respecta als plans estratègics globals com en aquells programes més sectorials.

Un dels principals motius, òbviament, és la rapidesa amb què les noves tecnologies evolucionen i els canvis que això comporta en l'entorn en què es movem. Així, s'ha esmentat abans, les iniciatives e-Europe 2002 es va actualitzar l'any passat, generant-ne una de nova, l'e-Europe 2005; el pla Info XXI s'ha actualitzat al cap de tres anys de la seva redacció; el pla estratègic «Catalunya en xarxa» preveia accions fins al 2003, i ara fa un any es va endegar un procés de valoració i anàlisi del Pla que va quedar plasmat en el document Reflexions sobre el model català de societat de la informació, i que pretenia ser un document base per a la realització d'un nou pla estratègic per a Catalunya.

Sembla, doncs, raonable, oportuna en el temps, la proposta que aquesta Moció fa de l'actualització del pla estratègic «Catalunya en xarxa», en base, entre d'altres, a aquest document concret de les Reflexions sobre el model català de la societat de la informació.

En aquest document es diu que la societat de la informació ha penetrat a Catalunya en el segments de població més pioners i més innovadors i en les franges d'edat compreses entre quinze i trenta-cinc anys, amb un grau igual o superior que la mitjana dels països europeus més avançats. Cal, però, també diu aquest document, buscar la penetració en els grans grups, amb urgència, a alguns dels quals ja hi estan entrant, però que calen més accions per crear l'efecte taca d'oli. I, per tant, s'han d'identificar grups homogenis amb necessitats i problemàtiques similars que provoquin un efecte d'expansió.

També, per altra banda, s'han de trobar aplicacions trencadores per motivar els grups més escèptics en la introducció de la societat de la informació, grups com aquest 40 per cent de catalans que no estan connectats a Internet i que, a més a més, no tenen el més mínim interès de connectar-s'hi –relacionat òbviament, aquest tema, amb el desconeixement dels avantatges que comporten les noves tecnologies per a la nostra societat i per a ells en concret–, o aquells que per motius culturals o de costum es retireuen a l'hora d'entregar o de donar a la xarxa dades personals, que ve relacionat amb el tema de la percepció d'inseguretat en la xarxa d'Internet.

Per tant, creiem que és necessari que aquestes polítiques trencadores, noves, o ja engegades, quedin plasmades en un document, un document marc, consensuat, participatiu, de tots els actors, tant sectorials com socials, amb planificació i coordinació d'accions estratègiques, i que es pugui definir, en aquest mateix pla estratègic, una mètrica que permeti mesurar tota aquella evolució o, d'una manera sistemàtica, l'eficàcia de les iniciatives i la seva adequació als objectius prefixats en aquest pla.

Creiem, doncs, que pot ser un instrument apropiat, objectiu i dinàmic que permetrà corregir a temps la inadequació d'una determinada política. Per exemple, la iniciativa europea de govern electrònic ha desenvolupat una mètrica per poder mesurar quina és la situació de tota l'Administració electrònica en tots i cadascun dels països de la Unió Europea. I, en aquest cas, he de dir que Catalunya queda bastant bé, ja que en els temes relatius a l'Administració electrònica estem en una valoració de 64 sobre 100, deu punts per sobre de la mitjana europea.

És, per tant, al meu entendre, objectivament bo que disposem d'aquests indicadors, i com més estandarditzats i internacionalment acceptats millor, per poder establir comparatives reals i objectives.

Per tant, aquesta proposta que fa el Partit Popular en aquesta Moció està plenament d'acord amb els nostres plantejaments.

Hem proposat dos petites esmenes... –ja que se m'acaba el temps, aniré una mica més ràpid...

El president

De fet, se li ha acabat ja...

El Sr. Carrera i Pedrol

Hem proposat un parell d'esmenes petites... Encara no s'ha acabat, no? (*Adreçant-se al president.*)

El president

S'ha acabat ja, s'ha acabat.

El Sr. Carrera i Pedrol

S'ha acabat? (*Rialles.*) Home, ara m'ha entretingut..., vostè ha fet trampa, senyor president. Em permet un segon?

El president

Un segon, sí.

El Sr. Carrera i Pedrol

D'acord. Hem proposat, doncs, petites esmenes de modificació i d'addició en el sentit de temporitzar el temps, l'anàlisi dels indicadors que es proposen en aquesta Moció, i creiem que sis mesos és un temps prudential i raonable per poder-ho assumir el Grup proponent.

És per tot això que el nostre Grup donarà suport en aquesta Moció, tot esperant que el Grup Popular, proponent d'aquesta Moció, accepti les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups, poden intervenir ara els que no ho han fet. En primer lloc, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. De l'escó estant, ja li avanço, diputat, que no votarem favorablement la seva Moció.

Vostè recordarà que el conseller Solà a la darrera compareixença que va fer a la Comissió va introduir les principals línies del seu programa. Aquestes línies eren, una, a l'entorn de tot el que era l'Administració, on es parlava de l'Administració Oberta, de les noves polítiques de contractació dels serveis de tecnologies de la informació de la Generalitat i del liderat..., de sistemes d'informació dintre de la mateixa Administració; la segona línia: va parlar sobre les infraestructures, o sigui, el desplegament de la banda ampla a tot el territori, proposant fer un pla director i la lluita contra la fractura digital, va parlar també de promoure i donar suport al desenvolupament de la indústria catalana de tot el sector dels continguts, de l'elaboració de continguts digitals, i, finalment, va esmentar una sèrie de línies transversals, entre les quals hi havia un acord marc amb Localret, que sembla ser que ja està fet, modificacions a la normativa de la societat de la informació, la creació d'un consell assessor i també va dir que farien un pla per a la societat de la informació i del coneixement però des d'una anàlisi autocrítica, no?, com a pas previ per a un nou projecte.

Vostè mateix ja va assistir a la compareixença, per tant, ja sap que el Govern té en el seu programa aquest pla; el que no podem fer cada vegada que el Govern anuncia una acció és fer immediatament una moció que digui exactament el mateix.

Quant al segon punt, dir-li..., sobre el nou pacte per a la promoció i desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques catalanes, només dir-li que els signants del Pacte actual ja han manifestat, ja s'han manifestat per a la seva renovació. Ho va fer Localret a la seva assemblea el passat mes de gener, amb un acord que es va prendre a la mateixa assemblea; el mateix president de la Generalitat, a l'assemblea de Localret, a la cloenda, també va anunciar la voluntat de fer-ho; el conseller de Governació també ho ha anunciat públicament diverses vegades. Bé, jo crec que ara el que fa falta no és instar el Consell Executiu, ara el que falta és promoure-ho des d'aquí el Parlament, com ja s'havia fet anteriorment des de la Comissió de la Societat de la Informació, de què vostè és membre i portaveu del Grup.

En tot cas, m'atreviria a demanar al president de la Comissió de la Societat de la Informació que iniciés els tràmits per promoure la renovació del Pacte des del Parlament, i com a portaveu del meu Grup Parlamentari em poso a la seva disposició per iniciar aquest procés de renovació.

Repeteix, doncs, que votarem en contra de la seva Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

De l'escó estant, també. El Grup d'Esquerra Republicana ens posicionarem també en contra d'aquesta Moció.

Renovar un acord com el del Pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació, que va tenir, com ha esmentat la diputada Teresa Serra, lloc al Parlament de Catalunya la passada legislatura, no pot ser fruit creiem, doncs, d'una moció d'aquest tipus, més aviat, sinó d'un treball, d'una negociació en el si de la Comissió corresponent sobre quins haurien de ser els elements fundacionals d'aquest pacte, el calendari, els indicadors de control, els mecanismes, en definitiva, de participació ciutadana i sobre quin paper haurien de jugar les diferents administracions, el Parlament i la societat civil per portar-lo a terme.

Sembla que a vegades quan parlem de tecnologia donem per suposada una única visió de les polítiques que s'han d'aplicar, i, ben al contrari, si la tecnologia podríem dir que no és bona ni dolenta en si mateixa, tampoc no és neutral. Si creiem que ha de jugar un paper decisiu en la lluita contra les desigualtats, que ho sigui no radica en una decisió tècnica, sinó en una decisió política.

En el text de la Moció han posat èmfasi en les premisses establertes en la iniciativa comunitària e-Europe i el pla España.es. Nosaltres les subscrivim, les europees, totalment, i així ho hem manifestat en diferents ocasions aquí al Parlament, però no podem dir el mateix del pla España.es. Intenta portar a la xarxa una visió unitària de l'Estat espanyol, creant una marca que no admet pluralitat de llengües i cultures de l'Estat; com diu en la seva presentació: «Un nombre, un lema y una identidad visual.» Un *plan* on les comunitats autònomes són meres col·laboradores, indefinit pel que fa als aspectes socials i als continguts d'accessibilitat, tant des del punt de vista econòmic com dels continguts, i esperem, doncs, que el nou Govern de l'Estat no l'apliqui.

Pel que fa al pla estratègic «Catalunya en xarxa», presentat per l'anterior Govern de la Generalitat, era un molt bon projecte, hi havia una bona diagnosi, s'hi va arribar a partir d'un bon procés participatiu, però simplement no es va aplicar. Potser ara és el moment de fixar prioritats, d'actuacions, que no pas de grans plans teòrics.

És per això que des d'Esquerra serà un vot negatiu a aquesta Moció, i, doncs, ens afegim a la demanda de l'anterior diputada a instar, doncs, el president de la Comissió de la Societat de la Informació per endegar aquest procés de constitució d'un pacte, però sempre, doncs, des d'aquesta reflexió prèvia de quins haurien de ser els mecanismes i aquests elements fundacionals del pacte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té ara la paraula l'il·lustre senyor Lluís Postigo, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no m'estendré perquè hi ha una absoluta coincidència amb les dues diputades que m'han precedit. Entenem que no és oportuna en el temps la presentació d'aquesta Moció, més quan consta en l'Acord del Govern catalanista i d'esquerres, quan el mateix conseller en la seva compareixença va fer esment a bona part dels punts que reflecteix aquesta Moció, i quan a l'hora de contestar la interpellació que ha donat peu, diguéssim, a aquesta Moció també va ser molt clar amb la seva resposta, eh? No només es parlava d'un pla estratègic, sinó que es va comprometre en l'elaboració d'una llei de la societat del coneixement i, alhora, es va comprometre també en l'elaboració d'un pla de la societat del coneixement, que deia textualment el conseller «que representi un procés molt més ampli que un pla estratègic». És a dir que havent manifestat amb molta claredat quina és la voluntat del conseller i del Govern ens sembla absolutament inoportuna l'aprovació d'aquesta Moció, i d'aquí que el posicionament del nostre Grup sigui de votar en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, gràcies. Bé, respecte de les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, que són dues, una fa referència a la forma, respecte a la qual no tenim cap inconvenient, igual que respecte de la segona, que inclou una temporalització dels indicadors que entenem que s'ha d'incloure en aquest pla estratègic, i per tant, tampoc no hi tenim cap inconvenient. Per tant, acceptaríem la seva inclusió en la Moció.

Respecte dels arguments que s'han plantejat des dels grups que donen suport al Govern per tal de votar en contra aquesta Moció, jo crec que hi ha un parell de coses a dir, no? En primer lloc, les línies estratègiques que el conseller exposa en la seva compareixença a la Comissió no pot considerar-se un pla estratègic, ni molt menys, en tot cas, el pla estratègic, doncs, és debatut en diferents sectors socials implicats en el tema, com ho va ser el primer pla estratègic, com ho van ser també les reflexions a que fèiem esment, de l'any passat.

El conseller tampoc va anunciar en cap moment l'elaboració d'un pla estratègic. Va anunciar com a més immediat un pla director d'infraestructures, però no va anunciar en si un pla estratègic, ni en la compareixença a la Comissió ni tan sols en la interpellació.

Quan des d'aquest Grup proposem que s'arribi a un acord per realitzar un nou pacte per a la promoció de la societat de la informació del coneixement de les administracions públiques catalanes, tenim el convenciment que, amb independència de qui presenti una determinada moció o una determinada proposta d'acord, si el Ple del Parlament l'adopta, l'acord és del conjunt de grups, és del Parlament de Catalunya i no del Grup que l'ha

proposat, circumstància que veiem que per part dels seus grups no és plenament compartida.

Finalment, només em resta dir-los que lamentem que desaprofitin aquesta oportunitat en els propers cent dies de poder publicar un altre anunci amb unes altres cent mesures en què inclogués per primera vegada alguna mesura respecte a la societat de la informació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Procedirem, doncs, a la votació de la Moció amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió incorporades, les dues.

Comença la votació.

La Moció ha estat rebutjada per 69 vots en contra i 54 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables (tram. 302-00018/07)

El següent punt de l'ordre del dia és l'onzè i és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula per exposar-la la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Quan ara fa poc més de sis mesos o aproximadament fa set mesos s'estava discutint sobre si l'ITER, aquest centre d'investigació en unes noves formes d'energia basades en el sistema de fusió nuclear, es discutia si aniria o no a Vandellòs, va coincidir aquesta discussió en el moment en què estàvem fent, pràcticament, la campanya a les eleccions al Parlament de Catalunya, i en aquell moment –en aquell moment, quan tots els grups de polítics havien apostat per l'ITER–, el nostre Grup va ser l'únic que va dir que no, i en aquell moment –en aquell moment, també–, estàvem dient que sí que pensàvem que havia de destinar-se diners a investigació en energia, en noves formes d'energia. I dèiem, també, que si volíem que allò que es preveia que anés destinat a l'ITER, malgrat que aquell projecte era d'una magnitud enorme, volíem que, com a mínim, una part anés destinada a la zona de Vandellòs, l'Hospitalet de l'Infant, on estava previst aquest tipus de projecte.

Quan després l'ITER no va anar a parar a Vandellòs per decisions alienes al mateix Estat espanyol, que donava suport a aquest projecte, en aquell moment tots els grups polítics sense distinció van lamentar que no anés a aquesta zona aquesta inversió tan important per la pèrdua que significava de cara a la potenciació i dinamització econòmica d'una zona que bé mereixia, justament, aquesta inversió, i tothom, tots els grups polítics –i cal recordar, en aquest sentit, el que la mateixa hemeroteca ens constata o ens constataria si la poguéssim repassar en aquests moments–, tots els grups polí-

tics van assenyalar que calia, d'alguna manera, rescabalar Vandellòs, l'Hospitalet de l'Infant, d'aquesta manca d'inversió, i també molts d'ells van apostar perquè fos en forma d'investigació amb energia, i que fos, en aquest cas, amb energies renovables, sigui amb diferents alternatives, sigui en forma de centre de recerca, sigui en forma d'institut de recerca, sigui en forma de diferents fórmules possibles de cara a això.

És per aquest motiu que nosaltres vam presentar una interpellació i presentem avui aquesta Moció, perquè entenem que hi ha d'haver consens necessari, justament, per iniciar les gestions necessàries de cara que es pugui implantar a Vandellòs i a les zones adjacents un centre de recerca en energies renovables que sigui el nucli per al desenvolupament d'un parc científic i tecnològic vinculat a la recerca i producció d'energies renovables. Aquest és el primer punt, justament, que es demana en la Moció que presentem.

I el que diem, per altra banda, és que aquest ha de ser un procés que vinculi diferents institucions, que vinculi diferents col·lectius, perquè si ha de tirar endavant, si pot tirar endavant, justament, és perquè s'hi impliquin no només l'Administració de la Generalitat, sinó s'hi impliquin, doncs, els ens locals, s'hi impliquin, lògicament, amb el protagonisme que han de tenir les universitats i centres de recerca, s'hi impliquin també els col·lectius ciutadans i les entitats ecologistes.

I presentem, finalment, com a tercer punt de la Moció algunes de les característiques que hauria de tenir aquest centre: de recerca en energies renovables vinculades a la investigació; la col·laboració amb el sector empresarial en innovació tecnològica; la formació; l'educació ambiental, i la creació d'un clúster d'empreses lligades al sector, que és el que donaria aquesta possibilitat de creació del parc científic i tecnològic que plantegem vinculat a aquest centre de recerca.

Per tant, demano el vot favorable a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Per a defensar-les, té la paraula l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Comas, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya comparteix essencialment l'interès manifestat pel seu Grup en la recerca i el coneixement de les energies renovables, i així, almenys, consta en els nostres programes electorals de forma reiterada.

He de manifestar que discrepem en alguns dels procediments escollits per assolir l'objectiu. En la nostra tradició, vostè ho coneix, normalment hem anat associant energia amb el Departament d'Indústria, recerca amb Universitats, no? En el cas de les energies renovables, em sembla que la recerca no ha de defugir d'aquest àmbit, i d'aquí ve la nostra esmena.

D'una banda, perquè en un projecte com el que es proposa, entenem que no es pot formular d'esquenes o

sense la complicitat de les universitats i, d'altra banda, perquè ens dona la sensació que no té en compte la realitat vigent en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, atès que ja hi ha entitats existents que despleguen la seva activitat i tenen la seva raó de ser en les energies a què fa referència la Moció, en concret, l'Institut Català de l'Energia i una empresa pública que es diu Eficiència Energètica, Societat Anònima, i d'aquí ve la nostra objecció en el primer punt de la Moció presentada.

A més a més, com consta en el *Diari de Sessions*, proposem una segona esmena de supressió de l'apartat 2, i només té una explicació: no veiem per quina raó en un centre de recerca, com el que es proposa, hi han de participar, d'una banda, ens locals que en principi no tenen absolutament cap competència atribuïda en la matèria, i altres entitats que tampoc no som capaços d'entendre la relació que puguin tenir en el projecte.

És per aquesta raó que mantenim les esmenes presentades.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a defensar-les, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, altre cop em plau pujar a aquesta tribuna per parlar novament d'energia eòlica. I sí que voldríem situar la posició del nostre Grup no pas en la conjuntura d'avui, que és prou particular, és curiosa tota la feina que hem anat fent, de passadís, els diferents grups parlamentaris, sinó en el que és una coherència, que entenem que des del Grup de Convergència i Unió sí que podem defensar i des de fa molt temps.

Mirin, l'energia renovable, i en particular l'eòlica, és una energia poc afortunada al nostre país. Va ser víctima d'una visió molt partidista i el mapa eòlic va pagar les conseqüències de votacions d'altres cambres, i el Govern de la Generalitat va haver de refer el mapa eòlic, però, malgrat això, va continuar avançant, autoritzant, doncs, diferents parcs eòlics i a partir d'aquí, doncs, es va generar, s'ha anat generant aquesta cultura. I per tant, nosaltres hem defensat, ho defensàvem en l'anterior legislatura quan governàvem i continuem en aquesta coherència de defensa de l'energia eòlica.

I ara tenim al davant una moció interessant, curiosa, que podem estar d'acord amb el contingut –nosaltres tenim responsabilitats de govern en l'Ajuntament de Vandellòs, per tant, hi tenim també un interès particular, que coneixem la gent del territori que ens planteja fer-hi un centre de recerca d'energies renovables–, però que, curiosament, no ens diu ni en quin termini de temps, no ens diu ni amb quin pressupost, no ens diu ni amb quines administracions implicades, i n'hi trobem a faltar alguna. I aquesta és la raó per la qual fem les dues esmenes que hem presentat: una, per acotar-ho en un termini, en un any de temps pensem que és un temps

suficient, i l'altra, miri, escolti, impliquem també l'Administració de l'Estat. Nosaltres ho fem per coherència, perquè el mes de novembre de l'any passat ho vàrem entrar al Congrés dels Diputats i ara ho hem tornat a entrar al Congrés dels Diputats. La implicació del Govern central a partir, doncs, de tot el projecte ITER i de quina ha estat la història del projecte ITER, que s'impliqui també en aquest centre, aquestes són les dues propostes d'esmenes que els fem.

Però al costat d'aquestes esmenes sí que volem fer un crit d'atenció i d'alerta i demanar una coherència, una coherència que no hem trobat ni hem vist en el Govern. Hem vist declaracions absolutament contradictòries entre els responsables de Medi Ambient, que ens anuncien el que sí que diu l'Acord de govern, aquesta Bíblia a què algun diputat, doncs, es referia fa unes hores en aquesta mateixa sessió de control, que diu que s'ha de fer un pla energètic i fixar uns objectius d'energia èdlica i d'energies renovables, i unes declaracions absolutament contràries del conseller, en aquest cas d'Indústria, que diu «no, no», ja abans de redactar el pla ja diu: «No el complirem, no el complirem...» Diu: «com a molt farem 900 megawatts, instal·larem...» Escolti, 900 megawatts ja estan autoritzats per l'anterior Govern, els 900 megawatts que deia que utilitzaria ja ho estan, del primer fins l'últim, vint-i-sis parcs èdlics. El problema és un altre, i el coneixem prou bé, és la connexió de la xarxa. Però, en qualsevol cas, no hi ha cap aportació. Per tant, els demanem un esforç de coherència, perquè em sembla que la cambra hi té dret i, sobretot, doncs, el conjunt del país. I un esforç que intueixo que no som només nosaltres els qui els ho demanem, perquè ens comencen a preocupar aquelles veus d'entitats ecologistes, amb les quals nosaltres hem tingut algunes discrepàncies substancials, però, malgrat aquestes, vam actuar, vam decidir, vam governar, vam aprovar un conjunt de parcs èdlics, que ara sembla ser que tampoc estan d'acord amb el plantejament que fa el Govern. I els demanem coherència o els demanem que passa amb el parc de l'Arram, a Xerta, a la Terra Alta. Què faran amb aquest parc, l'aprovaran o no l'aprovaran? Hi han compromisos, hi han veus del Govern que diuen que sí, hi han veus del Govern que diuen que no. Què passa amb el coll de Som, l'aprovaran o no? Hi han veus en els dos sentits, del mateix Govern, veus dels dos sentits. Què passa amb el coll de Feixos, al Baix Camp? O què passa, sense anar més lluny –i aquí hi ha diputats, il·lustres diputats que coneixen prou bé el tema–, què passa amb el coll de l'Alba? Com pot el Govern venir a plantejar-nos una moció sobre l'impuls de les energies èdliques, sustentada sobre el famós GEC o tripartit, en el qual, fixem-nos-hi bé, a Tortosa s'abstenen de la comissió de govern el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup d'Iniciativa s'absté. Només es pot tirar endavant aquest parc èdlic amb el suport del Grup dels Socialistes i, a més a més, els dos socis de govern a Tortosa i del Govern de la Generalitat, que són els mateixos, anuncien públicament que donaran suport a les plataformes, per tal d'anar en contra d'una decisió del propi Govern al qual sustenten.

Miri, nosaltres fem aquestes dues esmenes, perquè pensem que contribueixen, que sumen, que aporten un horitzó que defensem de fa molt temps, que és el de la

necessitat d'incrementar les energies èdlica i les renovables a casa nostra. Però els exigim, els demanem i els exigim coherència. Els exigim una sola veu al si del Govern; una sola veu en el si del tripartit. Si aquesta sola veu es manifesta en aquesta Moció en aquest Ple, escolti, comptaran amb el nostre suport.

Però, en qualsevol cas, sí que voldríem saber què passarà, doncs, amb l'Arram, què passarà amb coll de Som, què passarà amb tants i tants parcs èdlics, sobre els quals sempre hi ha dues veus al Govern; l'una a favor i l'altra en contra. Insisteixo, hi ha diputats que ho coneixen prou i prou bé. Perquè no voldria que en l'energia èdlica tornéssim a reviuir tot el que hem viscut amb Bracons, que uns diuen que sí, que els altres diuen que no i que s'acaben fent les coses malament i a mitges tintes. O no voldríem que passés el que ha passat amb Grefacsa, que els uns deien que sí, que els altres deien que no i hem tornat a fer les coses a mitges tintes...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

El que no voldríem és que passés el que està passant amb el coll de l'Alba, sense anar més lluny. Si vostès ens donen aquesta garantia, aquest compromís i, evidentment, ens accepten les esmenes, nosaltres actuarem en conseqüència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat... No, ja no hi han més esmenes presentades. En tot cas, ara poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que queden. I en primer lloc ho pot fer el Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula la il·lustre senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de l'escò estant vull manifestar, en primer lloc, que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem a favor d'aquesta Moció presentada i ho farem, perquè ja l'endemà de conèixer la notícia que descartava Vandellòs com a seu de l'ITER, des del Partit Socialista de Catalunya vam anunciar que demanaríem al Govern de l'Estat la destinació de part del pressupost de l'ITER en la investigació de les energies renovables. I el Grup Parlamentari Socialista va presentar al Congrés dels Diputats, el passat 27 de novembre, una proposició no de llei instant el Govern a elaborar un pla de convergència científica i tècnica amb Europa, amb un finançament extraordinari del pressupost addicional ofert pel Govern per al projecte ITER i amb una especial atenció als nous desenvolupaments d'energies renovables.

El mateix mes de novembre, els socialistes vam manifestar la nostra valoració negativa de l'estratègia nacional d'estalvi i eficiència energètica, aprovada pel Consell de Ministres. I vam exigir un immediat i sig-

nificatiu increment de les partides pressupostàries corresponents a R+D, en particular per impulsar el desenvolupament de les energies renovables i de l'eficiència i l'estalvi energètic.

Ens vam sorprendre també que es dediquessin només 15 milions d'euros al Programa d'estalvi i eficiència energètica, quan el Govern s'havia manifestat disposat a aportar 900 milions d'euros per a l'ITER i quan ja, al 1996, el Govern Socialista havia dotat aquest programa amb 30 milions d'euros; programa que, per cert, va desaparèixer amb el canvi de Govern.

Actualment, existeixen nombrosos estudis i un consens científic generalitzat sobre la conveniència d'impulsar les energies renovables, per tal de diversificar les fonts d'abastament energètic, disminuint la dependència de les energies d'origen nuclear i fòssil i per reduir l'emissió dels gasos que contribueixen al canvi climàtic.

Les principals inversions en aquest àmbit s'haurien de fer d'aquí al 2020, per tal que per a aquesta data arribem a obtenir un cost del quilowatt/hora de l'energia renovable més barat que el de les d'origen fòssil. A més, hem de tenir en compte que Catalunya és un país dependent bàsicament de l'energia d'origen nuclear i que supera, al mateix temps, els llistats acordats al Protocol de Kyoto pel que fa a l'emissió a l'atmosfera de gasos amb efecte hivernacle, com ja s'ha posat de relleu repetidament en aquest Ple.

Per tot i això i amb coherència amb els nostres posicionaments anteriorment expressats, els socialistes considerem imprescindible i urgent l'impuls de la recerca i el desenvolupament de les energies renovables i de l'eficiència i l'estalvi energètic.

La creació d'un centre d'investigació específic, com es proposa en aquesta Moció, semblant a l'existent ja en altres llocs de l'Estat com Almeria i Navarra, pot ser un instrument molt útil per iniciar un camí intel·ligent i amb visió de futur pel que fa als recursos energètics.

Per totes aquestes raons, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem a favor de la Moció presentada, conscients del benefici que significarà per al municipi de Vandellòs i per a les comarques de Tarragona. Som conscients també de l'important compromís que assumeix el Govern, que haurà de buscar fonts de finançament diverses per l'elevada inversió que requereix un centre d'aquest tipus, i haurà d'encaixar aquesta iniciativa de forma coherent amb el nou pla energètic previst a l'acord del Govern catalanista i d'esquerres.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Finalment, per fixar la seva posició també, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'any 1997 és de tots conegut que va ser un

any important per al món energètic, perquè es va signar el Protocol de Kyoto, que marcar un punt d'inflexió en les polítiques públiques energètiques de la majoria de governs del planeta. Nosaltres també estem involucrats, potser no tant directament, perquè no tenim un estat que ens representi, però sí que ens hem fet solidaris dels acords que allà es van prendre, que en el nostre cas representaven la reducció dels gasos hivernacle entre un 8 i un 12 per cent. A més a més, el mateix any es va redactar el Llibre verd de les energies renovables a l'Euroregió, i allà es constata que era possible assolir abans del 2010 un 15 per cent de la demanda energètica amb energies renovables.

Tot això ens porta a la conclusió que és possible obtenir energia renovable, però que l'estat actual de la tecnologia fa que en alguns casos o no sigui prou rendible encara econòmicament o que s'hagin d'instal·lar en determinades ubicacions geogràfiques per a les quals la cessió d'energia a la xarxa esdevé complexa, cara, problemàtica i, en alguns casos, mediambientalment difícil.

Per tot això, nosaltres sempre hem recolzat l'elaboració d'un pla energètic a Catalunya, i en l'acord del Govern catalanista i d'esquerres, signat el passat mes de desembre, es parla de la revisió del Pla d'energia de Catalunya, justament tenint en compte l'aportació que les energies renovables han de fer en la demanda energètica del nostre país.

És per tot això que celebrem la iniciativa de crear un centre de recerca amb energies renovables, però voldria fer alguns comentaris pels quals el nostre Grup considera que aquesta Moció hauria pogut esdevenir molt més completa, enriquidora i profitosa. Per què? El passat 31 de març, el regidor d'Esquerra Republicana de l'Ajuntament de Vandellòs va presentar una moció que es va aprovar pel Ple de l'Ajuntament, on es demanava al Govern de la Generalitat que el municipi de Vandellòs i Hospitalet de l'Infant fos la seu de l'Institut d'Energies Renovables. I, a més a més, es demanava al Govern central que fes la dotació econòmica apropiada, per tal d'assegurar l'èxit d'aquesta iniciativa.

Nosaltres entenem que aquest centre de recerca que ara es proposa, tot i ser correcte i interessant i necessari, seria una part més de les funcions que hauria de tenir aquest Institut, que hauria de tenir uns objectius molt més ambiciosos associats a la redacció de plans energètics, a l'estudi de viabilitat de les noves infraestructures energètiques, i també, per descomptat, a la recerca.

A més a més, nosaltres hem trobat a la Moció un parell d'absències notables. En primer lloc, que amb la voluntat de diversificar l'economia local de Vandellòs i atenant els acords expressats a l'acord de govern actual, nosaltres pensem que s'hauria d'haver inclòs a la Moció un punt relacionat amb la central tèrmica de la Plana del Vent, i hauríem pogut aprofitar, ja que parlem d'energia, per demanar que aquesta central tèrmica de cicle combinat no s'implantés fins que s'hagués acabat la realització del Pla d'energia de Catalunya. Però, és que, a més a més, també trobem a faltar a la Moció els aspectes pressupostaris absolutament necessaris per dur a terme un projecte i que tingui èxit.

I en aquest sentit, trobem a faltar que hi hagi una demanda explícita, tal com va fer l'Ajuntament de Vandellòs, a proposta del nostre regidor, que els recursos destinats al famós ITER i que el Govern espanyol s'havia compromès, d'alguna manera, a invertir en la zona de l'Ebre, doncs, es puguin destinar a aquest Institut d'Energies Renovables, i, si els números no fallen, estem parlant d'un 10 o un 20 per cent de la inversió total i, per tant, d'uns 15.000 milions de pessetes. (*Remor de veus.*)

És evident que si es destinessin aquests diners a la creació d'un centre de recerca en energies renovables segur...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Aragonès i Perales

...que en un termini no gaire llarg disposaríem d'unes energies netes, eficients i econòmicament viables per poder assolir els compromisos internacionals del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. En primer en lloc, amb relació a les esmenes del Partit Popular. La recerca es fa a les universitats, efectivament, però no només a les universitats, es fa també en centres de recerca i es fa també a les empreses, menys del que ho hauríem de fer en el nostre país. I això ja s'incorpora a la Moció, quan es diu que en el procés s'hi incorporin «les universitats i centres de recerca i els agents econòmics i socials». I, per tant, entenem que el planteja el Partit Popular ja es recull i es recull d'una manera més completa que el que vostès plantegen, només reduint-ho a les universitats.

A més a més, hi ha una altra qüestió i, per tant, no acceptarem aquesta esmena, però tampoc la següent, perquè el que s'està plantejant aquí en aquesta Moció és que s'iniciï el procés per a la creació d'aquest centre de recerca en energies renovables. Per tant, és l'inici d'un procés per crear. I és en aquest procés –i així ho diu el punt 2–, és en aquest procés on es demana que s'incorporin l'Administració de la Generalitat, ens locals, universitats, centres de recerca, agents econòmics i socials, col·lectius ciutadans i entitats ecologistes, en el procés de creació, perquè lògicament com més consens hi hagi, com més complicitats, com més implicacions de diferents institucions, entitats i organismes, millor per poder-lo tirar endavant. Per tant, no es confon aquí el que és el funcionament d'un centre de recerca amb el que és el procés per arribar a crear-lo, i, per tant, no tindria sentit que acceptéssim aquestes esmenes. Per tant, ja deixo clar que no acceptem les esmenes del Partit Popular, i entenem que no haurien de ser motiu per no votar, en tot cas, la Moció que plantegen.

I, amb relació a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, acceptaríem l'esmena número 2, aquella que proposa que s'incorpori també en el procés aquest l'Administració de l'Estat, perquè és obvi, i hauríem ja d'haver-ho posat en la mateixa Moció.

Res més; moltes gràcies.

El president

Perdó, senyora diputada, ha quedat...? Les esmenes de Convergència i Unió...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

La 2, no la 1.

El president

O sigui, la 1, no l'accepta; la 2, sí.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Exacte.

El president

Doncs, iniciarem la votació amb la incorporació en el text de l'esmena número 2 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la no-acceptació de la resta d'esmenes. Podem fer la votació conjunta? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 122 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament local, especialment pel que fa referència als instruments de cooperació local (tram. 302-00019/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el dotzè, i és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament local, especialment pel que fa referència als instruments de cooperació local. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Alfons Quera.

(*Pausa.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Quera i Carré

Senyor president, senyores i senyors diputats, el passat 3 d'abril va fer vint-i-cinc anys de les primeres eleccions democràtiques locals des de la desaparició de la dictadura. Vull recordar també que en aquells moments els consistoris elegits el 1979 van haver de fer front als nombrosos dèficits municipals de la gestió franquista. Els principals esforços, en el seu moment, es van centrar en la millora de serveis bàsics com ara les xarxes d'aigua i de clavegueram, problemàtica que variava segons el volum de les poblacions.

Actualment el finançament, la cohesió social, els serveis compartits i la planificació territorial són, en gran mesura, els principals reptes que tenen avui els ajuntaments catalans. El municipalisme exigeix un nou compromís dels ajuntaments amb els seus ciutadans per adaptar-se a les noves situacions i encarar temes com ara la sanitat primària, l'educació, l'habitatge, la immigració, les polítiques d'ocupació actives, el benestar social, en les condicions i amb el finançament necessaris.

El fet que els ajuntaments siguin l'administració més propera al ciutadà i que hagin de donar resposta a les necessitats més immediates i urgents fa que sovint estiguin obligats a ampliar els seus serveis, sense comptar prèviament ni amb la competència per fer-ho ni amb els recursos econòmics corresponents. Un quart de segle de democràcia local, tenim, i encara no s'ha assolit la fita de dotar els ens locals d'un sistema de finançament satisfactori.

En l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres, en l'apartat que fa referència a la col·laboració entre la Generalitat i els governs locals, es diu que cal procedir a la desconcentració i descentralització de competències i recursos en favor dels governs locals. En aquest sentit, també cal recordar que al II Congrés Municipalista i en les conclusions de la Ponència sobre el finançament local es va produir un document de consens entre la Direcció General de l'Administració Local de la Generalitat, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, on es demanaven, bàsicament, dues coses: en primer lloc, l'augment dels recursos financers i, conseqüentment, de les competències de les entitats locals des del 13 per cent de la despesa pública fins al 25 per cent, i en segon lloc es demanava, en el seu moment, l'augment dels ingressos propis dels municipis i, per tant, de l'autonomia tributària i de responsabilitat fiscal. Per tant, resumint, per arribar al 25 per cent de la despesa pública, queda molt camí per recórrer.

Algú ha dit que ens trobem, a l'Estat espanyol, davant d'una segona transició que reforci les llibertats i els drets socials i que regeneri el sistema democràtic. Cal avançar decididament en el reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat. És en aquesta nova situació política que s'ha d'emmarcar el procés de revisió estatutari i del sistema de finançament de les institucions públiques, tant del Govern com dels ens locals. Pel que fa al món local, no podem perdre, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, aquesta oportunitat històrica que es presenta.

És important assenyalar també que la reforma del marc competencial i la reforma del sistema del finançament municipal han de ser abordades conjuntament, ja que els municipis no poden assumir noves competències de despesa sense una reforma del seu finançament que signifiqui un eixamplament dels recursos suficients per cobrir aquestes noves despeses.

En aquest sentit, un informe sobre el finançament local a Catalunya dut a terme per l'Institut d'Economia de Barcelona, en col·laboració amb altres institucions públiques, enumera una sèrie d'aspectes que s'haurien de tenir en compte a l'hora de fer qualsevol reforma del sistema de finançament, que serien... En primer lloc, es

deia en aquest informe que qualsevol reforma hauria de garantir la neutralitat financera inicial, és a dir, que el volum de recursos dels ajuntaments sigui igual al volum de recursos de què disposaven abans de la reforma. En segon lloc, ens deia que la reforma implicava, calia que implicés un traspàs de competències; el nivell de govern que traspassi les competències ha de traspasar també recursos per poder fer front a aquesta nova necessitat de despesa. I en tercer lloc, a més, en el cas de traspàs de competències, ha d'existir un període transitori d'adaptació per assegurar la suficiència financera.

Resumint, el nou finançament, com ens recordava en el passat Ple l'honorable conseller de Governació, hauria d'estar basat en els principis normatius d'autonomia, suficiència, responsabilitat fiscal, equitat i correspondència entre els principis impositius i la naturalesa dels serveis públics locals.

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant...

El Sr. Quera i Carré

Bé, i acabo. En el torn de rèplica explicaria, doncs, quin seria el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pel que fa a les esmenes que han presentat els diferents grups.

Doncs, aquí acabaria. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Doncs, precisament per parlar de les esmenes i per defensar-les, en primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, aquest no és un tema banal, el que s'ha plantejat en aquesta Moció i la interpellació que es va fer en el seu moment en el Ple passat sobre el finançament local i sobre els instruments de cooperació entre la Generalitat de Catalunya i el món local català. I quan dic «el món local català» també m'estenc no només als ajuntaments, sinó també a mancomunitats, consorcis i consells comarcals. És un tema que nosaltres creiem que té vital importància per al país i és, per tant, un pilar del nostre país. Que els ajuntaments, que el món local català tingui un finançament suficient per garantir la prestació dels serveis, per garantir tot el desenvolupament de totes les competències que tenen, nosaltres entenem que és un pilar.

I en aquest sentit hem contribuït, hem intentat contribuir a treballar en aquest sentit, a treballar perquè hi hagi realment un bon finançament local. No depèn només de nosaltres, no depèn només de la Generalitat de Catalunya que hi hagi un bon finançament per al món local català. Hi ha unes barreres que any rere any, temps rere temps, majoria rere majoria, s'han donat a Madrid, al Govern de l'Estat, i, per tant, ens han impedit que tinguéssim avui aquí el que, en algun sentit, plantejava també el diputat senyor Quera, el proponent de la Mo-

ció, que li he de dir que comparteixo –no sé on és, ara, no el veig...–, que comparteixo (*veus de fons*) –perdó– la majoria del que vostè diu.

Però permetin-me també fer una sèrie de referències per complementar aquesta explicació i per justificar finalment, després, quines han estat les esmenes que hem presentat i per què les hem presentat.

Mirin, nosaltres hem fet..., intentat, hem intentat fer que el món local català, a través, òbviament, de les representacions que hi ha ara per ara a Catalunya –l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya– participés també en aquest model de finançament i en aquest model de cooperació entre la Generalitat de Catalunya i el món local català. I hem fet el que hem pogut fer durant el temps que ho hem fet. Jo emplaço..., aquí hi ha persones presents que hi han treballat intensament, hi han treballat amb voluntat, amb ganes, i s'ha vist el fruit de la feina que han fet: l'illustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez, en la seva feina, en condició de representant de la Federació de Municipis a Madrid, a la Federació Espanyola; el senyor Manel Mas, que no és aquí, com a president de la Federació de Municipis de Catalunya; el senyor Joan Maria Roig, que també és aquí i que ha estat particip de nombroses reunions i de nombroses iniciatives en pro del món local català, d'un millor finançament del món local català i de la millor cooperació entre la Generalitat de Catalunya i el món local català.

La Moció que ens presenten, crec, però..., en comparteixo, en podem compartir l'esperit, però crec que hi ha algun problema de redactat, i m'agradaria incidir, amb breus moments, sobre aquest aspecte. En quin sentit? La Moció diu: «instar el Govern de Catalunya a, en primer lloc, impulsar la reforma», en el procés estatutari de reforma, evidentment, «del marc estatutari; dos, formular la proposta oportuna». Jo em plantejo si, la redacció d'aquesta Moció, no ha estat potser l'encertada.

Estem en el Parlament de Catalunya; hi ha una ponència creada específicament per a la revisió de l'Estatut, del nou Estatut; aquesta revisió ha de contemplar necessàriament un nou finançament per a Catalunya, i aquesta contemplació d'aquest nou finançament per a Catalunya, inevitablement, ha de contemplar també els instruments de cooperació amb el món local català. Quin paper donem a la Ponència i, amb tot el respecte, al president d'aquesta Ponència, si traïem totes les competències de la iniciativa del Parlament de Catalunya en el nou Estatut i la posem en mans del Govern? Per què el Govern ha de ser l'únic que ha de tenir aquesta proposta o possibilitat de fer la reforma, d'impulsar aquesta reforma? La impulsa el Parlament de Catalunya, a través d'aquesta Ponència del nou Estatut, i també, per tant, del finançament. Per què només el Govern ha de formular la proposta oportuna? És que no hi pot haver altres propostes que es poden considerar en el si de la Ponència d'aquesta reforma de l'Estatut, i també, per tant, de la reforma del sistema de finançament, que ens ajudin que en aquesta reforma o revisió del marc estatutari pugui ser així?

Nosaltres hem presentat dos esmenes. Una esmena que fa referència, doncs, a aquest procés endegat pel Parlament de Catalunya en aquesta Ponència conjunta, i que

també fa referència al que deia abans d'aquesta aportació que el món local català ha fet, durant tot aquest temps, per millorar el finançament dels ens locals. És una esmena que espero i desitjo que sigui acceptada.

I després hem presentat una segona esmena, de supressió, perquè valorem aquesta potser mala redacció que s'ha fet d'aquest punt, i en demanem la supressió. Jo retiro la segona esmena, la retiro perquè entenc que, en pro de l'esmena que s'ha presentat després, que suposo que defensaran el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, i que compta també amb el suport d'Esquerra Republicana, amb aquests principis amb què entenc que s'ha d'illustrar, que han d'illustrar i que s'han de contenir en el contingut i en el treball d'aquesta Ponència de reforma del nou Estatut, i també, per tant, del sistema de finançament, puguem complementar, i entre tots... –el Parlament és el lloc on s'ha de debatre i s'ha de discutir quina ha de ser la reforma que nosaltres proposem–, quin serà el futur finançament i la futura cooperació local de la Generalitat de Catalunya amb el món local català.

Moltes gràcies, senyor...

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, també per defensar les seves esmenes, l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyories, em posicionaré sobre, evidentment, l'esmena presentada pel Grup Socialista, també per la que acaba de pronunciar el senyor Pelegrí, i, en definitiva, també, la posició global del Grup amb relació a la moció.

De fet, és suggeridor, el fet que per part d'un dels grups que donen suport al Govern es presenti moció després d'una interpellació, però crec que el motiu s'ho val. Abans s'ha esmentat: el fet del finançament, de qualsevol administració, i en aquest cas del conjunt d'administracions locals, és un tema cabdal, al qual s'ha de prestar la nostra atenció, tota la nostra atenció, i els debats que siguin necessaris i les preses de posició, encara que sigui a través del procediment de la Moció d'aquest Parlament.

Dir també, com abans se n'ha fet esment, que és bo que en el procés de la reforma estatutària se donin garanties jurídicopolítiques de quins són els criteris de finançament. No caldria, hi ha una llei específica, allà on se podria tractar, però la garantia dels criteris d'autonomia i suficiència penso que serien bons, és bo que hi siguin, i és bo que hi siguin en un futur estatut encara més desenvolupats que ara a fi i efecte de poder implicar totes les administracions, inclosa la de la Generalitat.

Ara bé, el que cal dir és que el punt segon ha tingut una esmena per part del nostre Grup. Quin és l'objectiu? L'objectiu és precisar amb més claredat quins haurien de ser els criteris d'aquesta translació dels recursos, i, per tant, també de la competència, del finançament lo-

cal per part de l'Administració de l'Estat a l'Administració de la Generalitat.

És, diguem-ne, plausible la demanda d'aquests recursos, l'aplicació de criteris per part d'aquest Parlament, però també és bo, ja que ens posicionem, que definim quins són aquests criteris. De fet, la ponència del finançament local que es va fer per part del Departament de Governació ja n'avançava alguns. Deia que cal que el Parlament de Catalunya tingui la potestat necessària per fer el repartiment definitiu de la participació municipal en els ingressos de l'Estat entre els ens locals, i, complementant i respectant uns criteris mínims establerts per la legislació estatal, pugui tenir en compte la diversitat local i el model particular d'organització territorial de Catalunya.

S'incardina, doncs, aquest desideratium d'aquesta ponència en l'esmena que ha presentat el nostre Grup, que diu que a partir dels següents principis seria com s'haurien de distribuir els fons estatals també gestionats per la Generalitat: l'assumpció per part de la Generalitat de la titularitat de tots els fons que integren la participació dels ens locals, per tant, els estatals i els propis de la Generalitat; la garantia que cap ajuntament català pateixi una minva de les seves fonts actuals de finançament amb la implantació del nou sistema, d'aquí la necessària complementarietat de recursos per part dels pressupostos de la Generalitat per atendre la diversitat d'especificitats dels municipis, ja siguin petits, ja siguin de muntanya, ja siguin dispersos, ja siguin turístics, i també la clara delimitació de les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de finançament dels ens locals, perquè també hem de tindre en compte que hi han hagut novetats, i novetats importants, en la darrera revisió de la Llei de finançament, com és, precisament, que s'extreu del règim general de finançament de tots els municipis aquells d'una població superior als 75.000 que es finançaran a través del sistema denominat popularment «de cistella d'impostos».

Per tant, aquesta Moció..., perdó, aquesta esmena a la Moció ve a significar quins són els paràmetres que hauria de tindre aquest Parlament necessaris per a la fixació de criteri de l'assumpció dels fons estatals en matèria de finançament local, que és un desig que tots compartim, i per això, l'assumpció, espero, d'aquesta esmena permetria al nostre Grup votar a favor de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament per posicionar-se, pel Grup Parlamentari Popular, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, la construcció de l'Estat de les autonomies iniciada amb l'aprovació de la Constitució i de l'Estatut es troba ja perfilada en els seus trets fonamentals, especialment pel que fa als traspassos de competències previstos a l'Estatut.

Des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya entenem que aquest procés de transferències de competències des de l'Estat cap a les comunitats autònomes ha de tenir un reflex equivalent en els següents esglaons de l'Administració territorial: les administracions locals. Cal impulsar el procés de descentralització de competències des de la Generalitat als ens locals i la corresponent transferència de recursos.

Per aquest motiu la Generalitat de Catalunya ha d'atribuir part de les seves competències als ens locals i cedir amb aquesta finalitat els mitjans humans, materials i pressupostaris que facin possible una gestió adient de cada competència.

Cal dotar els ens locals de mecanismes i de finançament suficient perquè puguin oferir amb total garantia als ciutadans els serveis propis del poder polític que els reconeix la Constitució espanyola, tenint en compte la diversitat de les corporacions locals i les diferents característiques.

L'Estatut d'autonomia es converteix en el marc de referència i de convivència, la qual cosa ens permet desenvolupar totes les possibilitats per millorar i aprofundir el que avui tenim.

Des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya creiem que no és mitjançant aquesta Moció el lloc ni la fórmula per fer aquestes propostes, per això existeix una ponència recentment constituïda per a la reforma de l'Estatut on es debateran les possibles modificacions i altres comissions on presentar aquestes iniciatives.

Entenem que amb aquesta Moció es tracta de fixar una posició sobre temes molt complexos i de diferents nivells com són el central, l'autonòmic i el local, i requereix un debat amb profunditat, en un altre àmbit, sense el condicionant de la votació que genera la mateixa Moció.

Per tot l'exposat anteriorment, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya s'abstindrà en tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula seguidament l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, senyor president; per anunciar el vot afirmatiu del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa en aquesta Moció relativa al finançament.

És un fet prou conegut però mai no solucionat fins ara el fet que hi ha una insuficiència en el finançament tant de la Generalitat de Catalunya com dels ens locals.

Estem d'acord, per tant, a plantejar la reforma d'ambdós sistemes, i fent una especial referència al tema de les hisendes locals. I també hem presentat l'esmena que ja ha defensat el senyor Pérez per tal d'aclarir en l'apartat b del segon punt com creiem que hauria d'articular-se millor la redacció.

Sí que volia fer simplement menció de l'especial necessitat de reformar el sistema de finançament local. L'Institut d'Economia de Barcelona en l'estudi que abans citava el diputat d'Esquerra Republicana explica que el pes de la hisenda local dins del sector públic és del 13 per cent mentre que en els països federals és del 17 per cent i en els països unitaris que ha estudiat l'informe, evidentment, en no disposar d'estructura intermèdia, encara és molt superior, que és el 33 per cent. És evident, doncs, que s'ha d'augmentar el finançament local.

I nosaltres no compartim la idea que això hagi de venir només ara de les autonomies o en aquest cas de la Generalitat. Evidentment, la Generalitat ho ha de fer però el Govern central ha de traspasar recursos, fons, perquè els ajuntaments, i en concret els ajuntaments de Catalunya, puguin exercir les seves competències. Seria realment positiu que ara, vint-i-cinc anys després de les primeres eleccions democràtiques després del període de la dictadura, arribés per fi l'hora dels ajuntaments i abordéssim d'una vegada, de forma definitiva, el finançament local.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre senyor Alfons Quera per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Quera i Carré

Senyor president, senyores i senyors diputats, pel que fa, doncs, al posicionament del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de les esmenes presentades, en primer lloc, pel que fa a les esmenes presentades pel Grup de Convergència, l'esmena número 1, d'addició, entenem, doncs, que amplia el text de la Moció presentada pel nostre Grup i per això en demanàriem, doncs, el vot favorable.

I pel que fa, doncs, a l'esmena presentada, de modificació, l'esmena número 1, de modificació, del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, demanàriem també, doncs, fer el vot favorable, perquè entenem, doncs, que, com molt bé ha dit el senyor Pérez, concreta l'apartat b i el millora.

Res més.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació el text havent-se incorporat l'esmena número 1 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió atès que la número 2 ha estat retirada i havent-se incorporat també l'esmena presentada conjuntament pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 108 vots a favor i 14 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conflictivitat institucional amb el Govern de l'Estat (tram. 302-00020/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conflictivitat institucional amb el Govern de l'Estat; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per defensar la Moció que vam presentar després del debat de l'últim Ple sobre la conflictivitat institucional que desgraciadament ha presidit massa sovint la relació entre el Govern de Catalunya i els diferents governs espanyols.

Del debat de fa quinze dies varen quedar-ne clares almenys un parell de coses, no? La primera, que ha existit conflictivitat institucional –i ho dic perquè algú podria la temptació de negar la major–, que ha afectat sempre negativament Catalunya i que ha estat indiferent si hi ha hagut a Madrid un govern del Partit Popular o del PSOE.

I el segon element que almenys pel diputat que els parla va quedar també clar va ser que hi ha voluntat política per part del Govern de la Generalitat actual de superar aquesta situació de conflictivitat institucional i, sobretot, per superar el que en podríem dir el saldo negatiu que sempre ha comportat per a Catalunya. Almenys així, de les paraules del conseller honorable senyor Saura, es podia despendre, al qual agraeixo, per cert, la seva presència ara i aquí.

I és en aquest context, sobretot en aquest context final, que nosaltres presentem avui aquesta Moció, en el contingut de la qual, com que vostès en disposen, no m'hi entretindré. Simplement fer-los notar que de tot el que hi ha referit –de tot el que hi ha referit, de tot el que hi ha referit– hi ha elements, tots ells, que estan continguts també en el programa del tripartit que tot sovint en aquest hemicicle s'hi fa referència; per descomptat, elements a què es fa referència també en el programa electoral de Convergència i Unió, però també en el programa de govern, que diuen de govern, del tripartit.

Abans d'acabar la meua intervenció voldria fer simplement un parell de comentaris que crec que són oportuns. El primer al senyor Iceta, si m'ho permet, no?, que com a portaveu del Grup socialista deia ahir, si no vaig mal informat, que aquesta Moció era una llista dels fracassos i dels problemes de Convergència i Unió.

De debò, senyor Iceta, de debò, amb la mà al cor li ho pregunto, eh?, de debò creu que és un problema de Convergència i Unió el retorn dels arxius de Salamanca? De debò creu que és un problema de Convergència i Unió que Catalunya disposi de seleccions esportives pròpies? De debò creu que és un problema de Convergència i Unió que es pugui aplicar d'una vegada per totes la sentència del Tribunal Constitucional en

el tema de la formació, del Forcem? De debò creu que és un problema de Convergència i Unió que la Generalitat pugui seleccionar en origen els immigrants? De debò creu que tot això són problemes de Convergència i Unió?

Un fracàs? Home, escolti, si vol dir, quan utilitza la paraula «fracàs», que nosaltres això no ho hem aconseguit, és clar que no; si no, perquè es pensa que nosaltres avui tornem a presentar aquesta Moció com tantes vegades hem fet en aquest hemicicle i també fora d'aquest hemicicle, i precisament avui, diguem-ne, en vigílies d'una investidura que es podria classificar gairebé d'històrica.

Però és que vostè s'ha fixat que en aquesta Moció no hi ha un reguitzell enorme de coses? Vostè s'ha fixat que no hi ha, per exemple, demanar el traspàs dels mossos de trànsit? O, vostè s'ha fixat, per exemple, que no hi ha la necessitat de disposar d'una televisió pública de qualitat i en català? Vostè s'ha fixat, per exemple, que no hi ha la supressió dels governadors civils? Vostè s'ha fixat, per exemple, que no hi ha el reconeixement a la immersió lingüística que es fa a les escoles del nostre país? S'hi ha fixat en tot això, senyor Iceta? Suposo que..., i ho dic tot plegat per contextualitzar una mica i posar una mica a lloc, si m'ho permet, amb tota la modèstia li ho dic, les declaracions que ahir vostè va fer amb relació a aquesta Moció.

I el segon comentari que els volia fer, si vostès m'ho permeten, senyores diputades i senyors diputats, és per a aquells grups, més enllà evidentment de Convergència i Unió, per a aquells grups que sincerament estiguin d'acord amb tots aquests temes, que no els utilitzin només per partidisme i per conveniència... (*Veus de fons.*) A aquells grups els vull fer notar que avui, aquí, hi ha una clara majoria alternativa tan legítima com la que previsiblement, si no n'estic mal informat, tombarà aquesta Moció. Vostès, particularment vostès, senyors d'Esquerra Republicana, sabran fins quan volen estar als càrrecs que els han donat, o pel que sigui, vostès ho sabran, lligats de mans i peus als socialistes. Vostès sabran... (*Veus de fons.*) No, home, no..., no s'esverin. Vostès sabran quan hem d'anar deixant passar oportunitats.

Un prec, amb tota la modèstia també: siguin més flexibles, més coherents, més ambiciosos, tinguin visió d'Estat. D'errors n'hem comès tots. Per descomptat, Convergència i Unió és qui n'ha comès més d'errors, evidentment, vint-i-tres anys de Govern donen per haver-ne comès molts, d'errors. Evidentment, també som, lògicament i en conseqüència, els que hem comès, els que tenim en el nostre historial més èxits, però nosaltres, des de Convergència i Unió tenim voluntat d'aprendre dels errors. I avui tenim una ocasió, davant d'una investidura de demà, previsiblement de demà o de demà passat, del nou president del Govern espanyol, de donar un missatge clar, inequívoc, des d'aquesta cambra, que pugui entendre's de manera valenta, fidedigna, de què és el que vol i planteja el poble de Catalunya.

Els prego...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

Acabo de seguida, senyor president. Si m'ho permeten, que plantin cara, senyors d'Esquerra Republicana, que plantin cara per coses que realment valen la pena. Avui ho han fet pel Decret del cap de l'oposició, facin-ho per a coses més transcendents. Perquè, si no, al final, la gent –no nosaltres, la gent– acabarà pensant que el que els preocupa més són els càrrecs i els sous que no pas els fets i les votacions que aquest Parlament pugui decidir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris, i, en primer lloc, ho pot fer el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Homs, hem seguit amb molta atenció la seva intervenció d'avui, i també la seva interpellació, que va fer el darrer dia, i, com que vostè ens ha demanat fer reflexions, jo també li voldria fer un parell de reflexions.

Miri, vostè no va estar aquí en l'anterior legislatura, i si algú l'hagués de caracteritzar, jo la caracteritzaria precisament per dues coses. La primera, perquè vam tenir una legislatura d'un govern que va estar submís a uns pactes polítics amb el Partit Popular, que va fer seguidisme del Partit Popular. Sense aquest seguidisme, segurament no hauria estat possible la presidència del president Pujol al llarg d'aquest temps; és a dir, primera característica: hem passat una legislatura absolutament sotmesa a la voluntat del Partit Popular.

I segona característica, que jo crec que és una legislatura que canvia totes les anteriors. Hi ha una oposició, que era integrada pel nostre partit polític, pel nostre Grup polític, molt propositiva. Una oposició que es va dedicar a fer documents, materials, que va fer un govern alternatiu, que va plantejar què faria ella si arribés al poder, i va presentar molts projectes.

I, clar, nosaltres ara arribem aquí i ens trobem amb un contrast que per nosaltres és brutal. Veiem que nosaltres hem estat treballant quatre anys, elaborant, plantejant coses, pensant en el país, i ens trobem que vostès, que han estat governant tant de temps –i permeti'm que li ho digui molt cordialment– ens presenten una moció, a corre-cuita, que és un refregit de totes les coses que vostès han estat incapaços de fer al llarg de vint-i-tres anys, i sobretot al llarg dels últims vuit anys.

Per tant, ens sembla que una comparativa, un contrast entre el tipus d'oposició que fèiem nosaltres i això que vostès comencen a fer ara, no hi ha color. Nosaltres érem una oposició seriosa, i vostès ja no són... (*Remor*

de veus.) Ja no són una oposició seriosa. Són l'oposició dispersa, l'oposició puntual, l'oposició de calaix de sastre, la de refregits de temes, d'un llistat de feines pendents, que eren les seves, un llistat de carències, que eren les seves, un llistat de fracassos, que eren els seus, i un llistat d'incapacitats, que han estat els seus, sobretot, en els últims vuit anys.

I, per què els diem això? Perquè ens presenten, per la via d'urgència, una cosa que han tingut vint-i-tres anys per fer. Per la via d'urgència! Quan encara no hem arribat als cent dies de Govern o estem arribant als cent dies de Govern, ens presenten, vostès, per la via d'urgència, una proposició d'aquest tipus. I els la votarem que no. I ja els explicaré per què.

Doncs, miri, perquè vostès encara no s'adonen que s'ha obert una nova etapa, i una nova etapa a Catalunya i a Espanya. Que aquesta etapa marca uns ritmes i té uns temps. I vostès no estan disposats ni a marcar aquests ritmes ni els temps. Vostès volen marcar l'agenda del Govern, i això no els ho consentirem, senyors de l'oposició. (*Veus de «No?»*) No. El Govern marcarà la seva agenda, el Govern marcarà el seu ritme, i les seves preses no ens faran traïdors a la seva impaciència, que és la impaciència de no haver sabut fer, durant vint-i-tres anys, allò que podrien haver fet i no han sabut fer.

Els remetria, a vostès, a la intervenció que va fer el conseller Saura aquí i a la Comissió en què es va presentar. El conseller Saura li va contestar, a vostè, diu: «Escolti, deixin treballar la Comissió Bilateral de Cooperació entre el Govern central i el Govern autonòmic. Deixin fer. Posem mà a l'obra. Deixin que la Comissió de transferències funcioni. Deixin que la Ponència de l'Estatut funcioni. Deixi que la Ponència que ha de fer les reformes de les lleis d'audiovisuals funcionin. Donin temps al temps. Facin que aquest Parlament parlamenti, discuteixi, consensui, faci les coses que ha de fer.» I això és el que ha de fer una oposició seriosa. Una oposició seriosa no ens pot tirar damunt dels escons un grapat de problemes, un grapat de temes, un grapat de circumstàncies que saben vostès que no es poden resoldre en quinze dies. Temps al temps, perquè la política és com el bon cava, necessita solatge, necessita que es covi bé, i vostès no li donen temps, a la política.

Permeti'm que els digui... (*Veus de fons.*) Miri, li he dit, senyor Homs –i acabo–, li he dit, senyor Homs... No es posin nerviosos (*Rialles.*) Li he dit, senyor Homs... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Ferran..., senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Perdoni?

El president

Un segon.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, sí, és que no em deixen...

El president

No, per això... Intentem recuperar la normalitat perquè vostè pugui acabar el seu discurs.

Gràcies.

El Sr. Ferran i Serafini

Li he dit, senyor Homs, que havia llegit amb molta atenció la seva interpellació. En la seva interpellació, vostè ens deia: «No em surtin vostès, després, el dia de la Moció, a dir-nos» –i li deia al senyor Saura també– «que amb vint-i-tres anys no hem tingut temps de fer-ho, perquè jo represento» –i vostè es posava en primera persona– «una convergència renovada» –em sembla que deia– «i un relleu generacional.»

No el veiem per enlloc el relleu generacional, senyor Homs, per enlloc. Perquè, sap vostè quins són els portaveus del seu Grup que ens estan tractant els temes en aquest Parlament de Catalunya? Miri, són la senyora Cuenca, són la senyora Rigau, són la senyora de Gispert, són el senyor Macias, són el senyor Homs, són el senyor Pelegrí, són el senyor Puig, són la senyora Carme Gil, són el senyor Fernández Teixidó..., que són les persones que han tingut a les seves mans els pressupostos i les conselleries per poder fer tot allò que volien, que vostès volen que fem ara en una setmana.

Vostès han fracassat, no vulguin que el Govern de Catalunya, abans de poder governar amb una certa tranquil·litat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

...faci allò que vostès van ser incapaços de fer. (*Forta remor de veus.*) Renovin-se de veritat, posin altres oradors a les tribunes, que vostès van cremar el seu temps!

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Té la paraula, pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Els demano només..., els demano només, senyores i senyors diputats, una cosa tan elemental com respecte.

Gràcies.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada, deixin-me dir, senyors diputats, senyor Homs, que trobem, des del nostre Grup Parlamentari, encomiable, saludable, aquesta renovada, per no dir estrenada vocació de consens que vostès exhibeixen en aquesta Moció, no?, ni que sigui sobtada, ni que sigui en aquests moments des de l'oposició. Vostès parlen de fer un salt en l'autogovern amb el degut consens, ens parlen de construir una entesa entre tots els partits catalans,

per actuar de forma concertada a les Corts Generals, per negociar amb Madrid, per superar l'etapa de conflictes institucionals...

Miri, com vostè deia l'altre dia, existeix –ho ha repetit avui mateix–, en aquests moments, un horitzó il·lusionador, esperançador, després de les eleccions del 14 de març. Fins i tot vostès, en algun moment, van dir –vostè ho va dir concretament– que se sentien alleujats, que s'havien tret un pes del damunt –suposo que un pes del damunt deu ser, en aquest cas, perquè no hi ha un govern del Partit Popular en el Govern espanyol, no?

Però, miri, dit sigui de passada, no deixa de ser una mica curiós que, vostès que vénen d'una col·laboració estable i permanent de vuit anys amb el Partit Popular, d'un pacte del Majestíc, amb una catifa vermella estesa, en aquest cas, als peus del senyor Aznar; que vénen d'un «plantarem cara», que al cap de quatre dies es va transvestir amb una mena de «posarem les dues galtes», aquest «plantarem cara» que vostè reclama a Esquerra Republicana; doncs, bé, no deixa de ser curiós que, a més de venir d'aquesta tradició, d'aquesta col·laboració de vuit anys amb el Partit Popular, venim d'una recent campanya electoral en què vostès precisament han exhibit una equidistància, una inhibició davant del PP, davant del PSOE, un menfotisme amb relació a qui podia guanyar les eleccions, perquè, és clar, vostès no han tingut cap mena de compromís valent, coratjós com Esquerra Republicana o el Partit Socialista o Iniciativa, en el sentit de pretendre una aliança històrica per fer fora del poder, per desallotjar del poder el Partit Popular. I vostès, això no ho han desitjat en cap moment, jo no els ho he sentit.

És més, vostès no han parlat en cap moment d'engegar una nova etapa històrica, una autèntica segona transició per reforçar les llibertats, per fer un gir social, per regenerar el sistema democràtic, per avançar en el reconeixement de la plurinacionalitat amb el concert i amb el suport del conjunt de forces polítiques de l'esquerra nacional, de l'esquerra democràtica, del conjunt de forces polítiques que s'oposen clarament al Partit Popular.

Miri, torno a la idea de l'horitzó esperançador, perquè vostè feia una mica d'anàlisi d'aquests vint-i-cinc anys d'autonomia política, i ens parlava que, efectivament, al cap de més de dues dècades finalment tenim un estat plenament unitari, que no coincideix amb l'esquema clarament descentralitzador de, per exemple, un estat federal, no? I això és atribuïble a moltíssims factors, i la generalització del model autonòmic, que no era l'única opció constitucional possible, la creixent administrativització de l'autonomia, lleis de bases, lleis orgàniques, l'abús de la noció d'interès general, la invocació com una cosa màgica del principi de solidaritat, podíem afegir l'última etapa d'immobilisme, de petrificació, de clausura, de *cerrojazo*, com en diuen a Madrid, de l'Estat autonòmic, del «no a tot» del senyor Aznar, del «no a tot» a l'Agència Tributària, del «no» al Senat, del «no», en definitiva, a un nou estatut, del «no» a la reforma del Senat, i, per exemple, jo diria que, potser, l'element, l'exemple més palmari d'aquest bloqueig ha estat aquest llistat llarguíssim, atapeït de traspassos, que en aquests moments estan pendants de fer a Catalunya, no?

Però, vol que li digui la veritat? Jo crec que aquesta anàlisi seria molt reduccionista, seria..., jo diria que seria escàs si no féssim una referència, si no em referís, lògicament, al que ha estat un fracàs –abans s'ha dit.

Vol que li digui quin és el fracàs? El fracàs és el fracàs de l'estratègia del catalanisme majoritari fins ara, catalanisme majoritari que, en definitiva, és tributari del tradicional intervencionisme del catalanisme conservador en tot el segle xx a Catalunya, que ha tingut en el senyor Pujol un epígon, un seguidor molt destacat.

Sap en què consistia això? Consistia en «el peix al cove», consistia en anar, com aquell que va el dijous a plaça amb un cistell arreplegant competències, atribucions i, en definitiva, aquesta vocació de consens que vostè, doncs, diu que vol presidir l'actuació de Convergència i Unió en aquests moments, no l'hem vista durant vint-i-tres anys. Per cert, un passat de què vostè se'n desfà. Vostès, ara, no volen recordar exactament, doncs, quina ha estat la seva contribució des del Govern de Catalunya, i vostès pateixen una autèntica ellipsi històrica, no?

Perquè a nosaltres ningú no ens va consultar sobre quin magistrat hi hauria d'haver al Tribunal Constitucional en nom de Catalunya o en representació de l'autonomia catalana. En cap moment no ens van consensuar o ens van demanar quina opinió teníem sobre quins consellers havia de tenir el Consell d'Administració de Telefònica. Jo no ho recordo. Tampoc no ens van consultar en cap moment, doncs, amb relació a la proposta que van adreçar al senyor Aznar pel que fa a la relectura de la Constitució o de l'Estatut, pel que fa al nou Estatut de Catalunya.

Per tant, des d'aquest punt de vista, escolti'm, si vostès volen concerts, vostès ja el tenen, en aquests moments tenen un instrument adequat com és una ponència creada per al nou Estatut, amb el consens...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president... del 88 per cent dels diputats d'aquesta cambra.

I, d'altra banda, en una moció no es pot fer un autèntic programa polític. Vostès es despatxen en una moció el que és un autèntic programa polític, que ocupa, per cert, setze pàgines de l'Acord del govern catalanista i d'esquerres.

Per tant, des d'aquest punt de vista, fins i tot considerem una mica frívol –una mica frívol– que vostès despatxin amb una moció un fet que en aquests moments ja ha estat tractat en una ponència com la de la reforma de l'Estatut, en un programa electoral...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...i en un acord catalanista i d'esquerra signat pel Govern de Catalunya, i, per cert, amb diferents iniciatives

que en aquest moment ja estan en curs al Congrés dels Diputats, presentades per diferents grups d'aquesta cambra.

Per tant, des d'aquest punt de vista considerem molt poc edificant la Moció que vostès ha fet, i a part que no aporta res de nou. Per tant, des d'aquest punt de vista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...com el Govern ja hi està treballant i aquest Parlament també, el nostre Grup Parlamentari ja li anuncia el seu vot negatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, pel que fa a la Moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja avancem que el nostre posicionament serà votar en contra de la Moció, dels diferents punts o apartats d'aquesta.

Entenem, i ho diem amb el màxim de respecte i consideració, senyor Homs, que aquesta Moció pateix d'indefinició, quant al punt tercer i quart, i que no deixa de ser una moció amb un alt contingut demagògic o d'oportunisme polític. Si més no, ho repeteixo, pels punts tercer i quart. No així el primer punt i el segon punt, en els quals sol·liciten formalment la retirada de tots els recursos davant el Tribunal Constitucional o l'aplanament, pel que fa al Govern de l'Estat espanyol, dels recursos presentats per la Generalitat de Catalunya.

Entenem que precisament una de les arrels o bases del sistema democràtic és la separació de poders –legislatiu, judicial i executiu– i no farem esment o no parlarem ara, doncs, de les teories de la separació de poders o de Montesquieu, però entenem que en aquests moments hi ha sengles recursos d'inconstitucionalitat plantejats, tant pel que fa al Govern de l'Estat com pel que fa als recursos plantejats per la Generalitat de Catalunya. I estant, en conseqüència, o en definitiva, ambdues cambres plenament legitimades, o absolutament legitimades, per a la interposició dels recursos, entenem que s'ha de donar pas al poder judicial, en aquest cas el Tribunal Constitucional, perquè resolgui en un sentit o en un altre, segons el seu lleial i independent criteri, i com a intèrpret suprem de la Constitució, o de la carta magna, tot i reconeixent –tot i reconeixent– que el Tribunal Constitucional és més un tribunal polític que no un tribunal judicial. Però el cert és que entenem que s'ha de donar pas al fet que resolgui el Tribunal Constitucional, i entenem que aquests dos punts concrets de la Moció són d'un exclusiu contingut d'oportunisme polític.

D'altre posicionament, de ben segur, i pel que fa a aquests dos punts en concret, estàriem parlant si el contingut de la Moció fos per instar el Govern de l'Estat a dotar de més recursos, especialment humans, el Tribunal Constitucional a fi i a efecte de reduir al màxim el període de temps pel que fa a les resolucions dels recursos, períodes que donen lloc a veritables situacions d'incertesa política, jurídica i, en definitiva, o en conseqüència, d'incertesa social.

Pel que fa als altres dos punts de la Moció, el tercer i el quart, entenem que pateixen d'indefinició. I també li ho diem amb el màxim de respecte. Però plantejar el traspàs immediat de les vuitanta-vuit transferències pendents, miri, il·lustre diputat, entenem que no deixa de ser un concepte jurídic indeterminat. Què entenem per aquest «traspàs immediat»? Dos mesos? Vuit mesos? Un any? Entenem que aquest punt ha de decaure per la seva pròpia indefinició.

Com el punt següent, en el mateix sentit que he expressat, per tractar-se, ho repetim, d'un punt d'oportunisme, realment d'oportunisme polític, quan tot just fa dos setmanes que es va constituir el Congrés dels Diputats, i que el nou Govern encara no ha pres possessió, instar o manifestar explícitament el recolzament a la proposta del nou Estatut que aprovi el Parlament de Catalunya. I de quin Estatut estem parlant? Del nou Estatut, però no sabem quin serà el nou Estatut. I, per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, no podem donar recolzament a aquesta sèrie de punts de la Moció.

Així mateix, el retorn dels arxius de Salamanca... A qui han de retornar? El arxius de Salamanca han de retornar a Catalunya, això és cert, evidentment que sí, però a qui? Als legítims propietaris? Als hereus dels legítims propietaris? Als ajuntaments? A les institucions? Entenem que pateix d'una indefinició aquest punt també, senyor Homs, i li ho diem amb el màxim de respecte i consideració.

En definitiva, el nostre posicionament serà contrari a la Moció, tal com ja he anunciat reiteradament, i, ho repetim, per la seva indefinició i perquè la Moció té, entenem, un alt contingut d'oportunisme polític.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies. Jo voldria començar posant de manifest, fent palesa, la contradicció entre el text de la Moció i la intenció del Grup de Convergència i Unió, que hem conegut mitjançant la premsa fa pocs dies i que també s'ha fet palesa en la presentació d'avui d'aquesta Moció.

En el text es parla de consens de la majoria de forces polítiques, de voluntat de deixar enrere el temps de la conflictivitat i sobretot de construir una nova entesa de les forces catalanes de cara a la negociació amb Madrid. Ho compartim, ho compartim plenament, i ens

hauria agradat compartir-ho també fa anys, quan Convergència i Unió no practicava aquesta idea de fer pinya de totes les forces polítiques per negociar amb Madrid.

Però si això és el text, la intenció real l'hem conegut fa uns dies per la premsa, quan el senyor Homs ha dit i ha explicat que l'objectiu d'aquesta Moció era posar a prova el catalanisme del tripartit i «advertir», entre cometes, en *El Periódico* que si les forces del tripartit no voten favorablement tots els punts que hi ha inclosos a la Moció, la credibilitat del seu tarannà catalanista quedarà en entredit.

Doncs, bé, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, un grup que ens definim com d'esquerra verda, nacional, catalanistes i d'esquerres, volem dir que votarem que no i que votarem que no per motius ben diversos dels que acaba d'explicar el portaveu del Partit Popular.

Votarem que no, primer, perquè donem tanta importància a l'autogovern que no compartim que es faci un poti-poti dels papers de Salamanca, els horaris comercials, el nou Estatut, les seleccions nacionals, el català a Europa, una redacció poc afortunada del tema de la immigració, i, en canvi, posats a fer llista, no es parli per exemple del finançament o de la introducció del català al Senat, per exemple, no? Ens sembla que és una llista que no té una coherència pròpia, però sobretot que obvia que cada un d'aquests temes, en què hi ha també posicionaments ja d'aquesta cambra, té l'entitat suficient per fer un debat assossegat i veure quin és el posicionament davant de la nova etapa política que s'obre.

Però, mirin, sobretot votarem que no perquè aquest Grup no accepta que cap altre grup estigui legitimat per examinar-nos de catalanisme. Si volen impulsar el consens i l'entesa per enfortir l'autogovern, ens tindran al seu costat. Si volen continuar donant patents de catalanitat i fer exàmens de catalanisme, ens trobaran enfront i els recordarem que de vegades convé autoexaminar-se abans d'examinar els altres.

Per acabar, jo voldria fer ressaltar, en la línia del que ja va fer el conseller Saura, que cal que busquem el consens i que en matèria d'autogovern no s'hi val plantejar que hi hagi una majoria aquí o una majoria allà; hi ha d'haver la major part possible de majoria en aquesta cambra, que jo crec que pot ser els quatre grups excepte el PP, perquè no ho vol, i per defensar l'autogovern. I aquesta és la línia. Si avui vostès es queden sols en aquesta Moció, potser que es plantegin si estan fent bé les coses, perquè nosaltres continuarem defensant el consens per defensar l'autogovern.

(Remor de veus.)

El president

Demana la paraula, senyor Puig?

El Sr. Puig i Godes

Sí, president, li demanava la paraula, precisament li feia aquest senyal, per al·lusions, senyor president, al·lusions

directes, explícites, nominals i àmpliament detallades per part del senyor Ferran. *(Remor de veus.)* Perdoni...

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies. És que hi ha hagut una petita confusió, que l'entenc, des de la perspectiva que el senyor Ferran confon el que estem convençuts nosaltres que serà un breu parèntesi temporal i transitori amb la garantia del relleu generacional. Perquè de totes les persones que ha citat li garanteixo, senyor Ferran, i analitzant ja no dic, doncs, la seva trajectòria política, però sí evidentment el seu historial i la llarga carrera, que no només vostè, amb càrrecs de responsabilitat i en llocs públics, sinó molts membres del Govern i del seu partit, doncs, és evident que es troben al final d'un cicle, mentre que tots els noms que ha citat estan en aquests moments instal·lats clarament en una bona, important i llarga trajectòria política de futur pel fet que Convergència i Unió té un important relleu generacional garantit.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Ferran o senyor Iceta, perquè la demanen tots dos. *(Pausa.)* Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

Sembla que el torn d'allusions, en el meu cas està més justificat, encara, que en el cas del portaveu de Convergència i Unió, que m'ha precedit. Jo només dir una cosa, jo crec que el senyor Homs, quan ha explicat la seva..., ha fet la seva exposició, ja ha deixat clar que quan jo parlava d'un fracàs polític em referia al fracàs del Govern de Convergència i Unió en no haver assolit determinats objectius.

I jo crec que la demostració és senzilla. Agafin el text de la Moció –vostès el deuen conèixer bé. Punt primer: «Sol·licitar formalment la retirada de tots els recursos davant del Tribunal Constitucional que el Govern de l'Estat ha plantejat en relació amb normatives de la Generalitat de Catalunya.» Mai Convergència i Unió ha plantejat aquesta qüestió com a prèvia per votar una investidura d'un president d'Espanya, fos l'any 93, fos l'any 96 o fos l'any 2000?

Segona: «Sol·licitar formalment l'aplanament dels recursos presentats.» S'ha plantejat mai, per part de Convergència i Unió, com a qüestió prèvia per votar una investidura l'any 93, l'any 96, l'any 2000?

O: «El traspàs immediat de les vuitanta-vuit transferències pendents.» Vostès vénen aquí a explicar el que efectivament no han estat capaços d'aconseguir. I faci'ns una mica de confiança, doni'ns temps, tant a nosaltres com sobretot a un govern que encara no ha nascut i que, per cert, vostès ja han decidit abans d'escoltar el seu programa que s'abstindran, i, en canvi, no van dubtar ni un segon a donar el seu suport al Partit Popu-

lar l'any 96 i l'any 2000, quan ni tan sols, l'any 2000, feia falta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Senyor Puig... *(Remor de veus.)* Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president; per clares contradiccions i per faltar a la realitat... *(Remor de veus.)*

El president

Jo li puc donar la paraula, segons el Reglament, per contradiccions. Però faltar a la realitat és una qüestió absolutament subjectiva, com vostè comprendrà. I en tot cas que ho acabin de centrar...

El Sr. Puig i Godes

Sí, per flagrants contradiccions. Gràcies, senyor president, per la seva indulgència.

El president

I molt breu...

El Sr. Puig i Godes

Entenc que el neguit deu venir més per poder acudir a veure el partit de futbol televisat, per part d'alguns... *(Veus de fons.)* Però es produeix reiteradament, senyor president –es produeix reiteradament, senyor president–, una clara actuació d'amnèsia col·lectiva i d'oblit de la realitat històrica, perquè el senyor Iceta lamentablement ha citat una referència històrica que no és correcta, i és que l'any 93, quan es va donar suport per part de la meua força política a la investidura del senyor Felipe González, va ser també, entre d'altres temes i entre d'altres acords, la retirada de recursos i l'aplanament de la conflictivitat constitucional per part del Govern de l'Estat. *(Remor de veus.)* Lamento que s'hagi faltat una vegada més a la veritat!

Moltes gràcies.

El president

Si us plau, si us plau... *(Fora remor de veus.)* Els torno a demanar..., els torno a demanar... *(El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.)* Senyores i senyors diputats, no em facin cridar l'atenció més enllà de l'estrictament necessari, i en aquests moments algun diputat hauria de ser cridat a l'atenció. Si us plau.

Té la paraula el senyor Iceta, i li demano la mateixa brevetat que al senyor Puig.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Només per dir que jo havia fet referència al 93, al 96 i al 2000... Sembla que ho van fer al

93, no en les altres dues ocasions. Jo els pregunto per què no ho fan demà i voten demà passat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

El president

Podem, doncs, passar a la votació.

No havent-hi esmenes presentades, comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 83 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa d'oficines del Departament de Benestar i Família (tram. 302-00021/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa d'oficines del Departament de Benestar i Família, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Cleries i González

Senyor president, senyores i senyors diputats... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor diputat, si us plau. Prego, si us plau, que els qui abandonin l'hemicicle ho facin en silenci.

El Sr. Cleries i González

Bé, el motiu és defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre la xarxa d'oficines del Departament de Benestar i Família. Des de Convergència i Unió hem fet una moció dividida en quatre punts per facilitar que el que ens va manifestar la consellera de Benestar i Família, que vol mantenir la xarxa d'oficines de Benestar i Família, doncs, que el Govern tripartit ho pugui manifestar clarament amb aquesta votació.

Per tant, el punt 1 i el punt 2 són perfectament en aquesta línia que va manifestar la consellera Simó. A més a més, és una moció que ha de donar tranquil·litat als treballadors i treballadores del Departament de Benestar i Família, que no estan tranquils, malgrat el que va dir la consellera, que el dia abans que vam fer la interpellació hi havia un acord amb els sindicats, perquè aquella mateixa nit, o aquella mateixa tarda, els sindicats van presentar un escrit al Departament demanant, doncs, que..., precisament la inquietud laboral que hi ha en aquests treballadors i treballadores, tant des de la UGT com des de Comissions Obreres.

I, per tant, aquesta Moció vol donar tranquil·litat i garantir, precisament, que els ciutadans i ciutadanes de

Catalunya tindran una bona atenció. Perquè aquests dies, senyores i senyors diputats, molts, moltes ciutadanes vídues s'estan dirigint a les oficines precisament perquè els expliquin per què han de tornar dos mesos del complement de pensió que incorrectament ha pagat el Govern, el mes de gener i febrer, per exemple. I la gent li agrada que li expliqui l'Administració que li ha fet malament això, no delegar-ho en un ajuntament, i li agrada que l'atengui l'Administració que li ha fet això malament, o reclamar-li tres euros o reclamar-li vint-i-cinc euros o reclamar-li cinquanta euros mal pagats, que després s'han d'ingressar al Banc d'Espanya, per exemple. I per això cal una xarxa que atengui les persones.

Abans el diputat Ridao parlava d'un gir social. En aquests moments vostès sembla que estiguin girant l'esquena a la societat, a la gent necessitada, perquè rebaixen el complement a les pensions, rebaixen els ajuts a les famílies amb infants o, per exemple, han paralitzat el programa «Viure en família», i potser no poden atendre els ciutadans perquè els fa vergonya d'explicar-los-hi.

Per tant, els demanem el suport a aquesta Moció, especialment al punt 1 i al punt 2, perquè és cert que potser els costarà renovar el contracte a les vint-i-tres persones que van fer fora el 31 de març i que precisament ara moltes oficines només tenen responsables, sense tècnics, és a dir, no hi ha personal per atendre. I això ho han fet en el moment que hi ha totes les convocatòries del Departament de Benestar i Família, amb una gran visió de bona atenció als ciutadans i ciutadanes.

Per això creiem que si vostès avui donen suport a aquesta Moció, ja dic, especialment al punt 1 i al punt 2, molts treballadors i treballadores demà estaran més tranquils, i també els ciutadans i ciutadanes sabran que aquest Govern té voluntat d'atendre, de no ser un govern llunyà, sinó un govern que vol estar prop de la gent, atenent, escoltant. I vostès volen que el Govern de la Generalitat no tingui orelles en el territori i ho volen delegar. No ho deleguin, escoltin la gent, que és la millor manera d'atendre'ls.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. En nom dels grups que han presentat esmenes, pel Grup Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Moltes gràcies. Per defensar dues modestes esmenes a aquesta proposta, que ens sembla que té la virtut, per part del Grup de Convergència i Unió, de posar-nos sobre avís que properament haurem de discutir la nova llei de serveis socials, que ha de ser una llei que agrupi els diversos textos que en aquesta matèria en aquests moments tenim vigents a Catalunya, que ha de servir per actualitzar els serveis que en matèria de serveis socials en aquests moments hi han, per adaptar-los a una societat constantment canviant, i que també ha de servir, especialment, i aquí és on nosaltres hem presentat aquestes esmenes, per aprofundir i millorar la rela-

ció i la coordinació amb el món local, ja que l'Estatut i la Llei municipal de Catalunya preveuen competències en matèria de benestar social per aquests dos nivells de l'Administració.

La primera de les nostres esmenes fa referència que nosaltres proposaríem la redacció d'uns plans de coordinació amb els àmbits de cada un dels territoris de les oficines de Benestar Social, per tal que els ajuntaments d'aquestes àrees sabessin per endavant quines són les tasques, els plans, els projectes, els recursos que pensen tirar endavant des d'aquestes oficines, ja que la consellera en la seva intervenció, fruit de la interpellació de l'illustre diputat senyor Cleries, ens va explicar que es podria portar a terme una descentralització. I, per tant, creiem que aquests plans de coordinació servirien per millorar molt la relació amb el món local, i servirien, també, per acabar d'una vegada per totes amb el que ha estat una temptació, a vegades de la Generalitat, a vegades d'alguns ajuntaments, de fer d'aquestes polítiques de benestar social polítiques no de caire assistencial, sinó també de caire polític o bé clientelar.

I la segona esmena que presentem és senzillament la que fa referència a la supressió del punt 4, perquè entenem que queda ben entesa i inclosa en el punt 3.

Si el proponent tingués a bé d'acceptar-nos la primera esmena, que en el fons és una ampliació del seu segon punt, votariem favorablement el punt primer, segon i tercer, i ens abstindríem en el punt 4; i si no té a bé admetre'ns-la votariem favorablement el punt 1 i el punt 3, i ens abstindríem del punt 2 i del punt 4.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per a presentar les seves esmenes, té la paraula la illustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per expressar la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre aquesta Moció, hem presentat conjuntament amb la resta de grups que donen suport al Govern una esmena de supressió del text i una esmena d'addició que expressa la nostra voluntat, el nostre objectiu, com no podria ser d'una altra manera, però sobretot una esmena que creiem que deixa la porta oberta a debatre i a buscar el consens en el marc de la nova llei de serveis socials sobre els nivells competencials del servei de Benestar.

En el tema de les oficines de Benestar i Família, ens trobem davant un fet, davant un debat que crec que és recurrent a molts altres temes, i és la col·laboració i la cooperació entre les administracions, especialment entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local, reivindicació que cal dir que és llarga i constant per part del món municipal i que ja és hora de resoldre.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi creiem que cal un canvi d'orientació i una nova forma de gestió per part d'aquestes oficines que respongui només a certs, a diferents criteris que serien per nosaltres fonamentals.

És per això que estem d'acord amb l'anunci per part del Departament de Benestar i Família de descentralitzar i començar amb experiències pilot que ens serveixi per posar a la pràctica els propòsits de l'acord de Govern, que és el propòsit de la subsidiarietat i l'aposta pel municipalisme. Creiem, com deia, que cal un canvi d'orientació de les oficines de Benestar i Família que respongui a la voluntat d'optimitzar i racionalitzar els recursos, que no és retallar-los, sinó gestionar-los d'una altra manera per fer-los molt més efectius. Un canvi també d'orientació que millori l'accés a la informació, una informació i gestió que ha de ser des de la transparència i la coherència i una millora en l'accessibilitat dels serveis. I un canvi d'orientació que aposti de manera real per la descentralització i el principi de proximitat que crec –crec– que és el motiu real d'aquest debat.

Penso que és coherent introduir nous criteris en els programes, en les eines, en els instruments de govern, com són les oficines de Benestar i Família, per tal d'avançar i d'adaptar les noves necessitats i demandes. Segurament que amb això estarem d'acord. Els ciutadans i les ciutadanes no busquen qui té les competències, el que busquen són uns serveis de qualitat que atenguin les seves necessitats. I aquesta demanda exigeix, força, una entesa entre les administracions. La demanda d'informació –ho torno a repetir–, la demanda d'informació coherent i transparent, la demanda de serveis de qualitat per part dels ciutadans exigeix força una entesa entre les administracions.

Són els municipis els millors coneixedors i els que han de tenir els recurs i les eines per poder donar les respostes més adequades a la ciutadania. Aquesta és la raó per la qual defensem una aposta clara cap a la descentralització i els serveis de proximitat. Creiem, també, que cal i que és necessari substituir el sentiment i una manera de fer d'un cert control i una certa competència i desconfiança vers l'Administració local i altres agents que sovint han desenvolupat les oficines, substituir aquesta manera de fer per una manera de fer des de la concertació, la voluntat real de concertació.

Segurament estem d'acord que estem parlant que ha de ser un procés serè, tranquil, basat en el diàleg i en el consens amb els diferents agents per tal d'assumir objectius comuns i avançar en la qualitat i en l'eficàcia que crec, n'estic completament segura, que pot comportar, sense cap dubte, la descentralització.

Com deia al començament, tindrem ocasió de debatre en aquest Parlament en el marc de la nova llei dels serveis socials els nivells competencials, els agents implicats, els instruments i les eines, amb una aposta decidida de concertació amb el món municipal i amb la voluntat de millorar els serveis, les prestacions, la transparència i els canals d'accés a aquestes prestacions i a aquests serveis. Puc assegurar que molts municipis així ho esperen, i quan dic municipis em refereixo tant al Govern local, a l'Administració local, com a la ciutadania, en general. Com he dit abans, és lògic, és coherent, revisar i reorientar les polítiques i els instruments de gestió amb la voluntat d'avançar, i això no ha de crear, no ha de representar recels i molt menys alimentar recels. Demanaríem, per tant, que acceptessin aquesta

esmena, que és voluntat de buscar el consens en un tema que suposo que sí que compartim i que és d'apropar el benestar a tots els ciutadans i les ciutadanes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. Per intervenir, per fixar la seva posició sobre les esmenes que també han presentat, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat, és evident que vostè té una informació privilegiada dels moviments interns del Departament i sobretot en alguns àmbits, no?, que suposo que el seu coneixement dels darrers vuit anys, doncs, no és exempt a això, però també és veritat que vostè utilitza aquesta informació per fer de forma reiterada mitges veritats o utilitzar amb molta demagògia algunes informacions, que no són del tot certes, i aquest, el que ha fet vostè avui no ha estat precisament centrat en el tema de la Moció, sinó reiterar de forma constant una sèrie d'arguments que vostè utilitza.

Jo em centraré bàsicament en l'esmena que hem presentat, que és una esmena que precisament el que intenta és recollir el canvi de rumb en alguns aspectes del Departament, però també una esmena oberta al consens, una esmena que tothom reconeix d'alguna manera que ens fa falta canvis, que ens fa falta actualitzar els serveis socials i, per tant, caldrà també redefinir les funcions i redefinir les gestions de les oficines de Benestar i Família. En tot cas, vostès ens acusen de forma constant de continuisme, per una banda, i per una altra banda tenen la gran contradicció que sembla que no hagin pres consciència encara que hi ha un canvi de govern i que, per tant, hi haurà un canvi de rumb en moltes qüestions. Nosaltres oferim, precisament, potser una esmena genèrica, potser sí, ja li ho he reconegut en privat, una esmena que el que planteja és una porta oberta, una porta oberta precisament per construir plegats i plegades, per construir no només entre els diferents grups parlamentaris, sinó també amb la societat civil i amb els àmbits sectorials que els pertoca una nova llei i un nou model social, que actualment nosaltres pensem que és ja caduc d'alguna manera. La Generalitat té responsabilitat administrativa sobre moltes qüestions socials importantíssimes, com vostè bé ha dit, però és evident que calen canvis per millorar.

Fins ara les oficines de Benestar i Família eren oficines poc dotades de personal i amb pocs recursos, persones amb càrrecs administratius, però no pas amb perfil tècnic, hi ha hagut manca de col·laboració institucional en aquestes oficines, hi ha hagut en alguns casos, i podem posar l'exemple de l'oficina de Girona, ubicacions poc adequades, l'oficina de Girona estava a l'hotel d'entitats i això podia provocar, d'alguna manera, un tracte, diguem, clientelar, si em permet l'afirmació, amb algunes entitats, i de fet el que nosaltres hem detectat, definitivament, és la poca coordinació, la manca de coordinació que les oficines de Benestar i Família tenen també amb altres serveis i amb altres departaments.

En definitiva, com diem, aquestes oficines, tal com eren ara, responien a un model que no funcionava. Per altra banda, vostès han impulsat aquesta competència administrativa creant una doble xarxa, les oficines de Benestar i Família, per una banda, i les oficines de Serveis Socials de Primària, que porten els ajuntaments i els mateixos consells comarcals, creant una doble xarxa administrativa en la qual vostès, d'alguna manera, ens diuen que donem l'esquena a la societat. Nosaltres el que de fet pensem és que cal acostar a la societat la gestió, a la ciutadania els àmbits de gestió, facilitar la finestra única, facilitar la proximitat, i què més pròxim que els municipis, per tant, els ajuntaments i les comarques i, per tant, els consells comarcals.

Una cosa és la necessitat de finestra única, que els ciutadans i les ciutadanes siguin aollits i trobin la informació i trobin la sensibilitat, i l'altra, també, la necessitat d'atenció especialitzada. Les oficines de Benestar i Família, fins ara, era un calaix de sastre, on totes les demandes anaven barrejades. Cal més especialització i, com deia, redefinició de les oficines de Benestar i Família. Es barregen temes en els tràmits, temes molt sensibles, molt vulnerables i, evidentment, cal personal especialitzat. I és per això que nosaltres deixem aquesta porta oberta i els demanem que ens acceptin l'esmena, perquè, precisament, el que volem, com li deia, és el consens en aquest tema. El que no podem fer és que sigui el mateix renovar un carnet de família nombrosa que un tràmit per a temes d'agressions a la llar, no?, que moltes dones s'han trobat allà a la mateixa finestra haver de fer el mateix tràmit com si fos un simple tràmit administratiu, i és evident que això no és així.

En els acords de Govern, del nou Govern de la Generalitat, es recull, precisament, la necessitat de descentralitzar els serveis, d'acostar-nos a la ciutadania i, com li dic, es farà en un marc ampli, de consens, en la redefinició d'aquests serveis socials i en el marc de la nova Llei de serveis socials, reconeguda, per vostès també, com una necessitat.

És en aquest marc que nosaltres volem redefinir les oficines de Benestar i Família, i com fer aquesta descentralització. Cal acabar amb aquesta competitivitat administrativa i crear tan sols una xarxa, que això, precisament, és actuar d'acord amb la ciutadania, amb les necessitats de la ciutadania.

Pel que fa al tema de personal, jo el tranquil·litzaria, perquè...

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

Sí, ja acabo, senyor president, setze de les vint-i-tres persones afectades pel tema dels convenis de l'Insero ja estan recol·locades, treballen al Departament de Benestar i Família, i la resta segueixen en borsa de treball, però, evidentment, en poc temps també se'ls pot recol·locar.

És evident que vostè té un coneixement exquisit del Departament, donat que la seva feina així, dels darrers

anys, així li ho ha facilitat, i demanem també comprensió i no fer demagògia en aquests temes.

La col·laboració institucional no vol dir delegar les responsabilitats...

El vicepresident primer

Senyora Porta, ha d'acabar, si us plau.

La Sra. Porta i Abad

...i evidentment, aquesta, la titularitat de la Generalitat, no vol dir delegar les responsabilitats, sinó precisament reconèixer les responsabilitats, però acostar-ho a la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, aquesta Moció el que pretén, bàsicament, és propiciar la descentralització de les oficines de Benestar i Família amb una major cooperació amb el món local. Ens sembla curiós que justament des de Convergència i Unió, que, precisament, no es pot dir que s'hagin basat les relacions amb el món local des de la confiança mútua i la cooperació, es plantegi justament una moció com aquesta.

Nosaltres entenem que justament s'ha de produir aquesta descentralització, que s'ha d'aplicar el principi de subsidiarietat en aquestes oficines, que s'han d'establir mecanismes de col·laboració amb el món local a partir de la confiança mútua i de la cooperació, i, en aquest sentit, justament, presentem aquesta esmena conjunta amb Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, en el sentit que això, aquest procés es faci i es faci en el marc, justament, del que preveurà la futura llei de serveis socials.

És per això que nosaltres, sense afegir més arguments perquè se n'han donat abans molt a bastament, el nostre Grup defensa aquesta esmena que hem presentat, perquè s'adequa, justament, a aquests principis.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas d'Argemir. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, en referència a les esmenes presentades i per la que fa referència a la del Partit Popular, del senyor López. A veure, com ell diu, complementa la que nosaltres hem fet del punt 2, però ens sembla que tampoc cal dir a un departament si ho ha de fer aquest o l'altre i, per tant, nosaltres no l'acceptaríem perquè creiem que li diu al

Departament, fins i tot qui ha de fer cada cosa, i em sembla que això no correspon a una moció, sinó que ho ha de deixar molt més ampli.

I, en referència a la presentada pels altres grups de la cambra, per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa, dir que tampoc la podem acceptar, en primer lloc, perquè una oficina de Benestar i Família no és un equipament de serveis socials, és un equipament administratiu, de registre, d'atenció, de derivació dels temes, però..., perquè si fos un equipament de serveis socials estaria atès per assistents socials, i, per tant, és un equipament que no té res a veure amb un equipament pròpiament de serveis socials.

Vostès han parlat de coordinació amb els ajuntaments. És cert que amb algun ajuntament potser no hi ha hagut coordinació, però, en general hi ha hagut bona coordinació, i algun alcalde socialista, que no diré el nom, quan té un problema ve a assessorar-se a l'oficina del seu municipi. I, per tant, doncs, això també s'ha de saber i s'ha de dir, i estic segur que quan vostès supimeixin les oficines de Benestar i Família, per imperatiu del Partit Socialista, vostès tindran una cua immensa a Palau de Mar, perquè a la gent el que li agrada... —o als Serveis Territorials de Tarragona, de Lleida i de Girona—, perquè a la gent li agrada, quan té un problema, anar directament a l'Administració que li ha anul·lat aquell servei, aquella prestació. I això sempre ha estat així, perquè es fa d'aquesta manera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I també m'agradaria saber si vostès..., els recomanaria que abans de suprimir-les ho consultin a les associacions de veïns, a les entitats i als usuaris i usuàries, perquè la valoració que tenen aquests equipaments és dels més alts de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Popular ha demanat votació separada als punts 1 i 3 i als punts 2 i 4. Algun altre Grup Parlamentari ha demanat votació separada? Doncs, començarem la votació. Primer votarem els punts 1 i 3, conjuntament.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat rebutjats per 67 vots en contra i 54 a favor.

Seguidament, votàriem els punts 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat rebutjats per 66 vots en contra, 41 vots a favor i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures ferroviàries (tram. 302-00022/07)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures ferroviàries. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència

cia i Unió, té la paraula per exposar-la, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquesta Moció subsegüent a la interpellació que el nostre Grup Parlamentari va formular al conseller de Política Territorial, bàsicament vam constatar dues coses, una de bona i una de dolenta.

La bona és la coincidència, la importància estratègica que per al nostre país té el sector ferroviari; l'altra, va ser la discrepància en els instruments per concretar aquesta prioritat. I, per tant, escolti'm, nosaltres hem presentat una moció que respon a la lògica de la nostra interpellació i amb una lògica de sentit comú que ens agradaria que la resta de grups parlamentaris poguessin compartir.

És una moció subsegüent molt breu, bàsicament, són quatre punts. El primer punt, què diu? Doncs, que hem de tenir més poder polític. Tornem un altre cop a insistir en aquesta qüestió: la concreció del marc competencial en el marc, no del futur Estatut de Catalunya, sinó de l'actual Estatut de Catalunya que dóna marge. I, per altra banda, el que presumiblement serà el proper president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, sembla que ja ha anunciat que vol modificar la Llei del sector ferroviari. Aquesta podria ser una gran oportunitat, justament, per concretar la transferència dels serveis a la Generalitat de Catalunya en matèria de rodalies i regionals de Renfe. És una cosa tan senzilla com aquesta. I aquest és el text que sotmetem a votació del conjunt de diputats d'aquesta cambra, tan senzill com això: sí o no perquè Catalunya tingui competències, noves competències, les eternament reivindicades competències en matèria de gestió ferroviària, de rodalies i de regionals de Renfe.

Segon punt. Evidentment, nosaltres plantejàvem, i aquest va ser el pinyol, el nucli de la nostra interpellació, què hem de fer amb el Pla director d'infraestructures ferroviàries?

Demanam, instem que el Govern l'aprovi en el termini de tres mesos, i això, senyores i senyors diputats, és possible —és possible—, bàsicament, perquè ja existeix aquest Pla director d'infraestructures, amb un mecanisme d'informació pública que es va allargar, que va permetre d'incorporar el màxim nombre d'al·legacions d'allò que en podríem dir «la societat civil ferroviària».

Què en vam treure de clar de la resposta del conseller? Va dir: «escolti, no l'aprovaré d'aquí a tres mesos, l'aprovaré d'aquí a un any.» Home! I, exactament, quins són els arguments, quins són els elements nous que vol incorporar el Govern en aquest Pla director d'infraestructures ferroviàries? Cap.

El conseller Nadal va ser incapaç de plantejar un sol punt. Perdoni, un, en va plantejar, que és la famosa línia transversal. Ja és prevista, a llarg termini, en el Pla director d'infraestructures ferroviàries que hi havia sobre la taula.

Què vol dir, a efectes pràctics, perdre un any? Home!, vol dir posar en qüestió els compromisos d'inversions

concretes sobre determinades infraestructures. Què hem de fer amb la línia d'Igualada? Hem de perllongar els Ferrocarrils de la Generalitat fins a Sallent, de Sallent fins a Berga, sí o no? En quin termini? Hem d'esperar un any? Aquest país pot perdre un any, quan tota la feina ja està feta? Per tant, nosaltres el que plantejem és que hi hagi, justament, aquest compromís de fer-ho en tres mesos.

Tercer punt. Escolti'm, n'estan tan convençuts d'això de les infraestructures ferroviàries que demanem que el conseller de Política Territorial comparegui a la Comissió pertinent cada sis mesos per explicar els avenços concrets. Nosaltres som una mica com sant Tomàs, no?, que si no ho veiem no ens ho acabem de creure. I em sembla que seria un exercici molt democràtic i molt saludable que, escolti, ens recorda el seu mecanisme de fer oposició. Estem tan convençuts que votaran que sí que, escolti, no ens ha costat gens posar aquest punt.

I l'últim, de votar sí o no. Volem que el tren d'alta velocitat arribi a l'aeroport del Prat, sí o no? I en aquests moments ja no hi ha la majoria absoluta a Madrid, ja no hi ha un Govern que no és sensible a aquesta reivindicació de Catalunya, ja no cal buscar solucions intermèdies per salvar aquesta voluntat clara i explicitada de Catalunya, com a mínim de Convergència i Unió, però ara sembla que el senyor president de la Generalitat, el senyor Maragall, i l'alcalde de Barcelona diuen que sí que volen que el tren d'alta velocitat arribi a l'aeroport del Prat. Ara tenim una excel·lent oportunitat, votant a favor d'aquest punt de la Moció subsegüent, de dir que el Parlament es compromet a dir que sí, i que aquest sigui un dels elements bàsics de l'agenda de negociació del Govern de Catalunya amb el futur Govern espanyol: sí o no, això és la clau de les mocions, o es voten o no es voten, i no ens vinguin amb arguments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...d'esperits concrets.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet i Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, amb relació a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, subsegüent a la interpellació al Govern amb relació a les infraestructures ferroviàries, el nostre Grup han presentat quatre esmenes que esperem que siguin acceptades.

Una fa referència al termini per aprovar el Pla director d'infraestructures ferroviàries 2004-2026, en què demanem que el termini s'allargui al començament del proper període de sessions, ja que encara que l'anterior Govern ja va presentar el seu Pla i, per tant, el nou

Govern té la feina bastant avançada, també és veritat que tres mesos és insuficient perquè el nou Govern pugui incloure aquelles modificacions que cregui convenientes.

El que sí és veritat és que no es pot dilatar massa en el temps l'aprovació del Pla, ja que el país necessita desenvolupar moltes infraestructures ferroviàries, realment necessàries per a Catalunya. Sobretot, creiem adient i urgent la planificació i realització de la línia transversal que unirà Lleida amb Girona i França, amb comunicacions amb els diferents ports de Barcelona i Tarragona, que pot ser una línia que ajudi a vertebrar el territori, alhora que descongestioni el trànsit per la línia litoral. També creiem necessari millorar el transport de mercaderies, cabdal per a la nostra economia.

Amb relació al punt 4, no hi estem d'acord, perquè ja existeix el mecanisme reglamentari que s'ha d'utilitzar, que és el de demanar la compareixença davant la comissió corresponent. Amb relació al punt primer, ja és prou conegut el posicionament del nostre Grup en aquesta qüestió. Ja ha estat a bastament debatut en aquesta cambra i, a més a més, fa poc em va tocar a mi mateix defensar la constitucionalitat de la nova llei del sector ferroviari, en què vàrem dir que rodalies forma part de la xarxa integrada de Renfe, amb una gestió comuna amb la xarxa transcomunitària i que comporta despeses comunes. Això no impedeix que el Govern de la Generalitat negociï amb la nova responsable d'infraestructures la possibilitat que l'Estat no se segueixi arrogant la titularitat, i, per tant, l'execució directa, dels serveis de rodalies, com li permet el mateix Estatut d'autonomia. I, per tant, sí que m'agradaria deixar clar que en cap moment es tracta de demanar un traspàs pendent, com almenys el nostre Grup entén de la redacció del punt en qüestió.

I per finalitzar, en relació amb el punt tres, al qual el nostre Grup ha presentat una esmena que desitjo que el Grup de Convergència i Unió accepti –accepti perquè va ser una de les parts implicades en els anteriors acords i perquè creiem que en aquests moments és el més adient–, a l'esmena demanem que el Govern mantingui els acords a què van arribar totes les administracions implicades, l'Ajuntament del Prat, el Consell Comarcal del Baix Llobregat, l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament de l'Hospitalet, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat. Fixi's bé el reguitzell d'administracions que he anomenat per poder arribar a un acord que va ser molt difícil, i tinguin en compte que enfrontaments com aquests, amb diferents ajuntaments i consells comarcals, per al traçat de la línia en altres indrets de Catalunya, han ajudat al retard que ara hi ha en l'arribada de l'AVE a Barcelona. Per tant, aquesta nova problemàtica que necessitaria nous estudis, tant tècnics com mediambientals, noves negociacions amb les parts implicades, només ens portaria a un nou endarreriment.

A més a més, també dir que les formes tampoc han estat les més adients. Com sempre, ens hem despertat amb informacions a la premsa, sense tenir en compte que hi ha ajuntaments, com el del Prat del Llobregat, per exemple, i el Consell Comarcal del Baix Llobregat, que fa anys que negocien i desenvolupen estudis urba-

nístics, tenint en compte que l'estació intermodal se situava al centre de la ciutat, perquè, per a ells, és fonamental per al desenvolupament de la seva ciutat i, alhora, que la dita estació beneficia la interconnexió de comunicacions de rodalies i metro, línia 1 i línia 9, amb obres ja adjudicades. A més a més, hem de tenir en compte la protecció dels aiguamolls que hi ha a l'entorn.

Nosaltres afegim un segon punt, el punt tercer, en el qual reclamem que el Govern de la Generalitat iniciï al més aviat possible la construcció de l'estació intermodal, conjuntament amb l'Estat i el Prat de Llobregat, tenint en compte que el soterrament de les vies al Prat és una reivindicació urgent del municipi. Per tant, demanem que el Govern en aquests casos sigui més curós, i abans de llançar a l'aire noves idees en aquests o en altres assumptes, primer enraonin amb les parts afectades i després prenguin les decisions adients. I això ho recalco, perquè en la intervenció de l'honorable conseller, en contestació al senyor Rull, va citar que negociaria amb la nova titular de Foment i que analitzaria els costos que això significaria, però en cap cas va anomenar el diàleg amb l'Ajuntament del Prat i el Consell Comarcal del Baix Llobregat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fixar la posició del seu Grup Parlamentari, l'illustre senyor Roberto Labandera, del Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, seré al més breu que pugui. Sentia un clam aquí a la dreta de l'hemicicle que em deia «breu», eh? El que és breu és dues vegades bo, eh? Ara faig una traducció d'una frase castellana al català i, evidentment, el que diré és molt bo i molt clar, sobretot, molt clar i català.

La primera qüestió: Vint-i-tres anys de govern de la dreta nacionalista i amb el suport, els últims vuit anys, de la dreta espanyolista, més conservadora encara. Ha acabat aquest període, arriba un nou govern, un govern catalanista d'esquerres i tenim: punt 1, una herència –una herència. Catalunya, una regió capdavantera a l'Estat espanyol i a Europa té un dèficit fonamental en matèria d'infraestructures. Entre les regions europees som de les més deficitàries: el 63 per cent del que està la mitjana europea en matèria d'infraestructures en general. Aquesta herència, evidentment, ve d'aquell Govern que va acabar el mes de desembre, per fortuna per a aquest país, i en realitat aquesta és la primera herència.

Herència dos o segona herència: una pràctica política, en matèria d'infraestructures, de manca de diàleg. Durant dos anys i mig –durant dos anys i mig– de l'anterior mandat, sobretot i fonamentalment, va haver-hi una política de no dialogar ni amb les administracions locals afectades ni amb les administracions superiors per millorar allò que faltava en matèria d'infraestructures.

Manca d'iniciatives i una xarxa ferroviària al límit del col·lapse, que també és una herència del Govern de Pujol durant vint-i-tres anys.

Tercera herència –tercera herència–, senyor Rull: la línia del ferrocarril de la Generalitat entre Martorell i Piera, el desdoblament, aquí no calia consultar ningú; això era competència del Govern de la Generalitat. Aquest diputat va presentar una proposició no de llei que vostès, amb el suport del PP, van dir que no. La línia de Piera a Igualada, cal el desdoblament, cal. Proposició no de llei de Roberto Labandera a petició de la comarca de l'Anoia, Convergència i Unió, Partit Popular –l'aliança conservadora–, van dir que no. Soterrament del traçat ferroviari a Igualada: al PP li voten que sí, però al Partit Socialista li voten que no, però no el fan. (*Rialles.*) Línia Igualada..., la connexió d'Igualada amb Lleida i Cervera o allà on fos, l'alta Anoia, que no té connexió, què va passar? Un estudi, un altre estudi i en algun lloc, en algun calaix, és possible que s'hagi trobat el destí definitiu d'una manca de voluntat de connectar aquesta comarca.

Això, senyor Rull, són algunes de les perles. El problema del tren de la Pobla no és d'ara; no va fer res. La situació de la millora del traçat de Vic a Puigcerdà, quantes iniciatives?, on estava la voluntat?, quin entusiasme hi havia per arreglar-ho? Res de res. Ni una sola paraula en la vostra acció de govern, ni tan sols una paraula sobre la necessitat d'un tren orbital que, sense passar per Barcelona, comuniqués la regió metropolitana en matèria ferroviària. Res, ni una sola proposta en la connexió transversal que pugui comunicar el centre de Catalunya amb els ports de Tarragona i de Barcelona. Un compromís, el que va dir el conseller, el conseller Nadal, i en aquest compromís un nou pla ferroviari, no un document insuficient, que és el que hi havia: connexió d'alta velocitat ben feta, no una col·lecció de «txapusses»; connexió amb València; eix ferroviari transversal i el que vosaltres ja coneixeu.

I per acabar, votarem que no, senyor Rull, la hi votarem que no –la hi votarem que no. I la hi votarem que no també per una altra cosa: no s'acostumi vostè ni el seu Grup a aquesta pràctica parlamentària de voler governar a cop de moció. Aquest Govern governa amb el seu programa, aquest Govern té un programa discutit i pactat entre els tres grups, que és la peça clau per convertir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...aquest país en un país modern o un país a l'alçada del temps. Senyor president, i amb això acabo, per tant, la hi votem en contra i no s'acostumi a aquesta pràctica parlamentària, perquè va per mal camí, perdrà temps, vostè no és innocent (*remor de veus*) i l'única cosa que pretén, senyor diputat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...és confondre també la ciutadania amb aquestes iniciatives.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Pere Vigo, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de l'escó estant i per fer-ne més via, ja que parlem de trens. Primer per dir-li, senyor Rull, que ens estranya moltíssim aquesta preocupació pel tren en l'actualitat, perquè el que deia el senyor Labandera és cert. Vull dir, aquí partim d'una herència de vint-i-tres anys d'una dreta regionalista, en els darrers vuit anys aliada amb una dreta espanyolista, que no han estat capaços de tirar endavant res del que ens proposa vostè en aquesta Moció i, per tant, home, una mica de cinisme polític sí que hi ha en aquesta Moció, m'entén? Perquè que ens demanin vostès ara a corre-cuita, quan no està format el Govern de l'Estat, que ja comencem a establir un calendari, quan no hi ha la Comissió de Traspassos, ni la Comissió Bilateral, que comencem ja a tirar endavant això, quan encara no està constituït el Govern, ens sembla realment i francament d'una pressa innecessària.

Després, «aprovar en el termini de tres mesos el Pla director d'infraestructures». Home, jo crec que ja fa molt temps que hauria d'estar aprovat aquest Pla. Això no és un tema nou. I, per tant, jo crec que el conseller ja li va dir quina era la seva intenció: la voluntat de fer-lo. I, per tant, no entenem que vostès vulguin també manar pressa en un tema com aquest.

I, per últim, en el quart tema, jo no sé què en pensa el president de la Comissió de Política Territorial, però jo crec que és, en fi, és competència de la Comissió fer comparèixer qui cregui necessari. Jo no crec que sigui aquest l'àmbit, el d'una moció, el fet que haguem de forçar el conseller a comparèixer cada sis mesos. Per tant, si vostès volen que comparegui, a la comissió corresponent, facin avinent aquesta intenció i segurament el conseller els complaurà.

Per tant, per tot això, senyor president, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor Joan Boada, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, també per informar que el nostre Grup parlamentari votarà en contra d'aquesta Moció, tot i que és encomiable aquesta decisió tan ferma del grup de Convergència i Unió cap al transport ferroviari, però com que el Govern de la Generalitat actual ja ha decidit que tiraria endavant

moltes d'aquestes qüestions i a l'Acord de govern, doncs, hi ha moltes actuacions ferroviàries plantejades, i que vostès ja coneixen, perquè tots veig que s'han llegit l'Acord de govern, doncs, no hi ha cap problema de tirar-ho endavant i ja ho farà el Govern. Gràcies per la Moció, per dir-nos què és el que s'ha de fer o per saber exactament què és el que no han fet vostès en vint-i-tres anys.

De totes maneres, com que ara sí que es farà, doncs, també estarà bé que tinguem el suport de Convergència i Unió per tirar endavant totes totes aquestes qüestions. El que li vull dir, senyor Rull, que segur que se li ha anat la mà en el punt 4, amb cada sis mesos el conseller amb política ferroviària. La política ferroviària és de llarg termini, ja ho sap vostè. Cada sis mesos li haurà d'informar de quantes travesses ha posat i, evidentment, això és bastant desagradable, anar explicant les travesses. S'hauria d'anar dient política molt més allà de la que vostè planteja. Però, bé, suposo que és aquest vigor que tenen vostès amb la nova política ferroviària que els ha portat a posar aquest quart punt.

I amb relació al tercer punt, jo comparteixo les coses que ha dit el senyor Llobet. En relació amb l'estació del Prat, hi ha un conveni signat, hi ha un conveni de tres anys de vigència, hi ha un conveni que tira endavant, i si algú ho vol canviar, doncs, hauran de replantejar-ho i convocar totes les institucions, doncs, del territori, per tal de, si cal, fer algun plantejament. Però per ara la cosa funciona, el conveni és el que és, és el vigent; no cal canviar-ho i no cal que expliquem quin va ser el vodevil que van organitzar vostès amb relació a l'accés del TGV al Prat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Rull, té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari no accepta, no acceptarà les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular per bé que els hem ofert una transacció amb relació a la seva tercera esmena, sobretot tots aquells plantejaments que fan referència al municipi del Prat del Llobregat, de soterrament de les vies de connexió de les xarxes de metro, etcètera. Nosaltres creiem que és compatible, que és perfectament fer compatible les dues qüestions.

Respecte a les altres esmenes del Partit Popular, és lògic, és a dir, nosaltres demanem que Catalunya tingui més competències en matèria ferroviària. I ells, consegüentment al que sempre han defensat, diuen que no. I també són molt coherents, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, res de nou, senyor Labandera. Vostès d'aquí a poc faran campanya pel que serà, molt probablement sembla, el seu cap de cartell a les eleccions europees, el senyor Josep Borrell. Escolti (*remor de veus*), d'actualitat trepidant: senyor Josep Borrell. Els sona l'AVE Madrid - Sevilla? Els deu sonar. Els sona la clausura, el tancament de la línia de la Po-

bla, senyor Labandera? Senyor Josep Borrell. Els sona la voluntat de tancar la línia Vic - Puigcerdà? El senyor Josep Borrell, escolti. Quina credibilitat tenen vostès a l'hora de plantejar tot aquest discurs agressiu respecte a la gestió del Govern de Convergència i Unió? Extraordinàriament coherent el plantejament del Grup Popular, extraordinàriament coherent el plantejament del Grup Socialista. El que ja ens sorprèn més és la presa de posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa. Això sí que a nosaltres, francament, ens desorienta i ens desconcerta.

I respecte a l'arribada del tren d'alta velocitat a l'aeroport del Prat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...escolti, amb la votació que vostès han anunciat, aquí el que posen en dubte és la credibilitat no del Govern, només que ja hi som, ja hi estem acostumats, no, no, del president de la Generalitat. Tenen valor les paraules del president de la Generalitat quan diu que ell mateix es compromet que el tren d'alta velocitat arribi a l'aeroport del Prat, sí o no? Té valor o no té valor? Escolti, avui, en aquests moments, vostès contradiran de manera flagrant el president de la Generalitat. La credibilitat en política és un valor molt important, senyor Labandera.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

Moltes gràcies.

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor president, demano la paraula per al·lusions del senyor Rull...

El president

Té un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor Rull, coherència, per exemple, és la que va tenir Convergència i Unió a Lleida quan va proposar un traçat de l'AVE per fora de la ciutat de Lleida, que no contemplava que passés per Lleida. I coherència és la que ha tingut Convergència i Unió en el Govern per incomplir un decret de l'any 1994 que prohibia el blindatge de contractes en l'Administració pública a favor d'un alt directiu dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la coherència del seu Grup?

El president

Doncs no s'han acceptat les esmenes, per tant, posarem a votació el text de la Moció. Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 80 vots en contra i 39 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts del vespre i sis minuts.